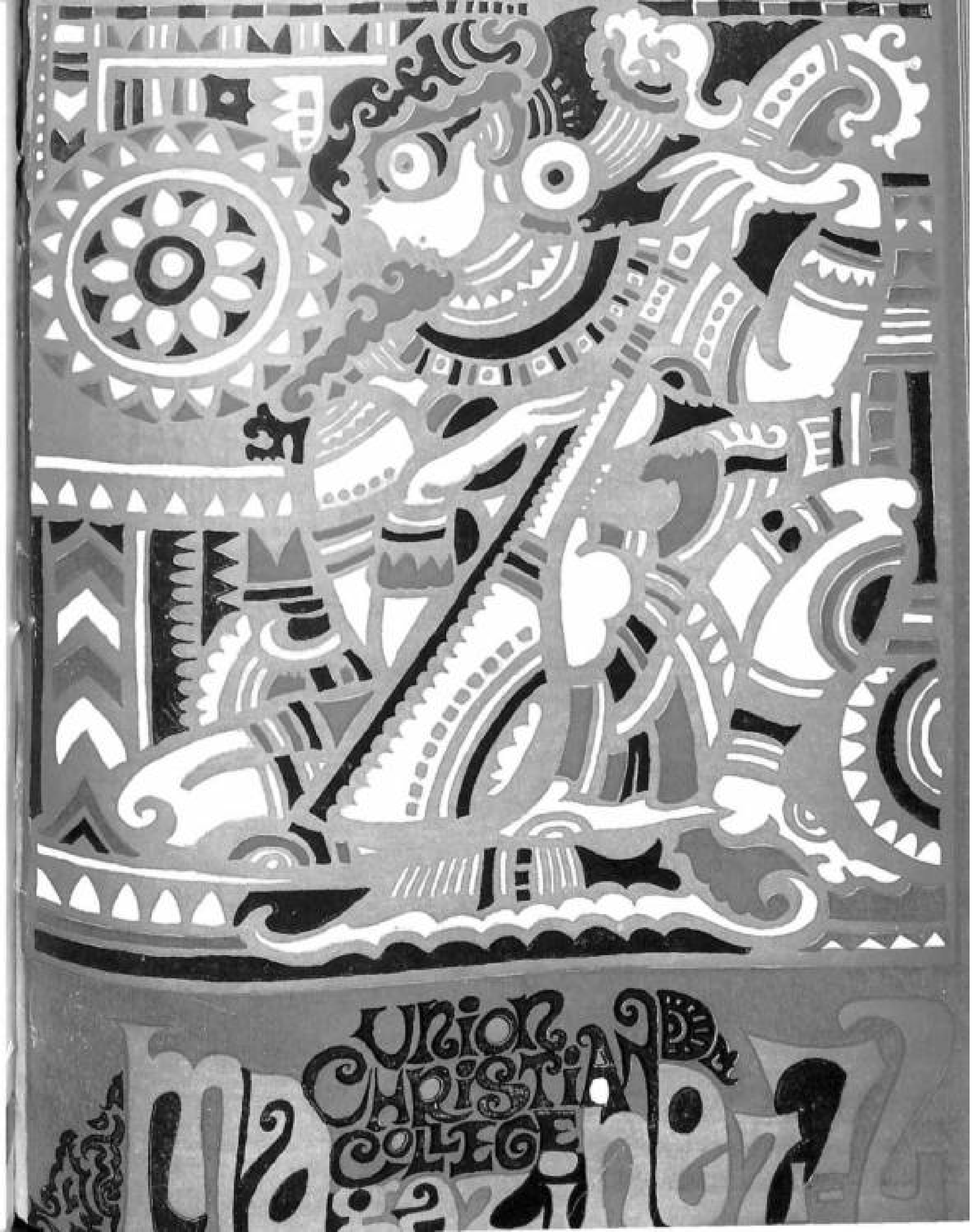
UNION
CHRISTIAN
COLLEGE

UNION CHRISTIAN COLLEGE

ALWAYE-2, KERALA

MAGAZINE

1971-'72

Golden Jubilee
Special Number

ഒരു നിമിഷം

സംഭവബഹുലമായ ഒരു വർഷത്തിന്റെ മാറാലികൾക്കിടയിലാണ് ഈ ഉപഹാരം പുറത്തിറങ്ങുന്നത്.

കേരളത്തിലെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലത്തിൽ "വേറിട്ടാത്ത താരകം"പോലെ പ്രശോഭിച്ച ഈ കലാലയം അതിന്റെ സേവന ചരിത്രത്തിന്റെ അമ്പതാം വാർഷികമാഘോഷിച്ചു പുതിയ വാഗ്ദാനങ്ങളുമായി.

അന്താരാഷ്ട്രരംഗത്ത് ഭാരതം പുതിയൊരു വീക്ഷണത്തിന് രൂപം നല്കിയിരിക്കുന്നു; വിജയകരമായ ഒരു യുദ്ധത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഒരു സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രത്തിന് ജന്മം നല്കിക്കൊണ്ട്.

ഒരു നിർണ്ണായകഘട്ടത്തിൽ ഈ കലാലയത്തിന്റെ ഭരണസാരഥ്യം ഏറ്റെടുത്ത ശ്രീ. സി. ടി. ബെഞ്ചമിൻ സ്തുത്യർഹമായ സേവനത്തിനുശേഷം സ്ഥാനമൊഴിയുകയാണ്. പഴമയുടെ വിലപ്പെട്ട മൂല്യങ്ങളും പുതുമയുടെ ആവേശവും ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിവുള്ള ഡോ: എ. കെ. ബേബി പുതിയ പ്രിൻസിപ്പലായി നിയുക്തനായിരിക്കുന്നു.

വളരുന്ന യുവശക്തിയുടെ സർഗ്ഗചേതനയുടെ വൈവിധ്യമുള്ള സംഭാവനകൾ, ഈ താളുകളിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ വിജയത്തെക്കുറിച്ച് തീരുമാനിക്കേണ്ടത് ഞങ്ങളല്ലല്ലോ. കുറ്റങ്ങളും കുറവുകളും മനസ്സിലാക്കുക; ക്ഷമിക്കുക.

അഭിവാദ്യങ്ങളോടെ,

കെ. കെ. ഷംസുദീൻ

THE EDITORIAL BOARD

C. T. Benjamin (Principal)

M. Madhavankutty (Treasurer)

K. A. Mathew

Thonnakkal Narayanan

D. Johnson

T. O. Joy

M. N. Gopinathan Nair

P. A. Antony

Ummen Benjamin

M. Remani

K. K. Shamsudin (Convener)

Sub Committee (Advt:)

T. M. Mathew

Michael Tharakan

K. P. Dhanapalan

C. P. Jose

V. Rajendran

Hema Chandran

Prathapan

Sheraffudin K. O.

Karthikeyan K.

FROM THE PRINCIPAL'S DESK

The College Magazine is coming out this year as the Jubilee issue. I would like to thank all the students and staff of the College for giving their unstinted support and co-operation in making the Jubilee Celebration such a fine performance. The College Council which gave the directions in 1967 to construct a Golden Jubilee Building and celebrate the Jubilee during 1971-'72 in a fitting manner has at its recent meeting passed a formal resolution thanking all the friends of the College, the staff and students-Old and present-for their splendid co-operation in the whole endeavour of making the Golden Jubilee a historic event.

The College is entering the second half century of its existence and service. Conditions are far different from what they were in 1921 in the educational, social and political set up of our country. The role of Private Agencies in the field of education has become a moot point now. But I heve no doubt that our country has not outlined the need for concentrated and dedicated work on the part of teachers and students.

It is my fervent hope and prayer that this ¦College Community-staff and students-will justify their existence and grow as an institution whence young men and women go out year after year to serve our nation in various fields with diligence and integrity.

I heartily congratulate the editor and all others who have laboured to bring out this fine literary and artistic production.

C. T. Benjamin
Principal.

Union Christian College,
April 27, 1972.

GREETINGS FROM THE PRINCIPAL DESIGNATE

I take this opportunity to send my warm greetings and very best wishes to my young friends in the College. A College has been aptly described as a place where the teachers and students are linked together in fellowship for the common pursuit of truth. Let us strive to maintain such a community in this place by working together in mutual trust and understanding.

Let me remind my student friends that ours is a great institution worthy of our highest esteem and loyalty. Our College has been conceived in faith and nurtured by a noble band of illustrious pioneers irrespective of caste, colour or creed, who made it their life's mission to build up an institution in the best traditions of the East. Let our behaviour show that we are not lacking in gratitude and appreciation.

Maintenance of close cordial contact between the staff and students has been one of the cardinal principles of the College; in fact the founding fathers wanted the institution to be an entirely residential one to promote the ancient gurukula ideal. But we have fallen very much short of that exalted ideal. Lack of constant communication, co-operation and understanding between the teachers and the taught have led to many grave problems giving rise to genuine cause for alarm among those interested in the future of the College. Complex and manifold are the issues which we now face. Let us face them with courage and hope, for a "God hath not given us the spirit of fear, but of power, and of love and of a sound mind." We are not helpless if we are armed with faith and fortitude.

May our College grow from strength to strength. May the staff and students live in harmony and friendship so that our College will be a centre of light and life in this land and a blessing to many generations of students.

Union Christian College
April 27, 1972.

A. K. Baby

Bouquets and Best Wishes

C. T. BENJAMIN, M. A., M. R. E.
Principal (1966—'71)

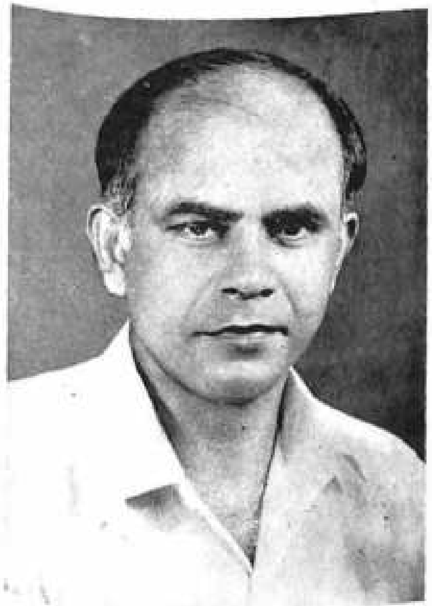

A. K. BABY, M. A., Ph. D.
Principal designate

Au' Revoir to a Doyen

Dr. V. K. ALEXANDER
Professor of Psychology

Prof. V. Gopalan Nair & Prof. R. N. Gallyon, from among the teaching staff and Shri. V. K. Choran & Shri. P. M. John, from among the nonteaching staff retired from their services at the college this year. Shri Choran & Shri P. M. John served the college for more than three decades. We wish them the best.

ENGLISH SECTION

THRO' THE PAGES

V. M. Ittyerah	Lead Kindly Light
V. Gopalan Nair	Whither Education?
P. M. Varkey, II B. A. (Econs)	My Friend
K. Balakrishnan, I B. A. (Psy)	Elegiac Moans
T. Venugopalan, I. M. A. (Hist)	New Lights in the Study of Indian History
R. Rajasekharan Kartha, II M. A. (Eng)	Hatter's Castle
C. A. Vincent II M. A. (Hist)	A Day When it Came in
V. Rama Bhat, I M. A. (Eng)	The Value of Literature
T. A. Augastine, II M. A. (Eng)	She is Gone
K. T. John, II B. A. (Eng)	Linda's Fear
K. Mathews Mathai, III B. A. (Psy)	Personality Assessment
M. Ramani II M. A. (Hist)	The Agony of Bangala Desh
K. P. Sadanandan, III B. A. (Econs)	The Vagabond
M. P. Jacob, III B. A. (Econs)	Wages & Monetary Policy
John Mathew, II B. A. (Eng)	Sweet My Love
Balan Nair, III B. A. (Eng)	Beseech You Eve
K. Ganapathy, III B. Sc. (Chem)	Land Marks in Indian Cricket
P. G. Santhi, I M. A. (Eng)	Future of English in India
K. R. Elankath	Hold the Torch of Truth
Joseph Kalady III B. A. (Econs)	A Message for You
K. Karthikeyan, II B. A. (Econs)	India Must Go Nuclear
K. M. Cherian	Inspiring Adventure

ഒരു നിമിഷം

സംഭവബഹുലമായ ഒരു വർഷത്തിന്റെ മാറ്റൊലികൾക്കിടയിലാണ് ഈ ഉപഹാരം പുറത്തിറങ്ങുന്നത്.

കേരളത്തിലെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലത്തിൽ ‘‘വെട്ടിട്ടാത്ത താരകം’’പോലെ പ്രശോഭിച്ച ഈ കലാലയം അതിന്റെ സേവന ചരിത്രത്തിന്റെ ഇരുപതാം വാർഷികമാഘോഷിച്ചു, പുതിയ വാഗ്ദാനങ്ങളുമായി.

അന്താരാഷ്ട്രരംഗത്ത് മാത്രം പുതിയൊരു വീക്ഷണത്തിന് രൂപം നല്കിയിരിക്കുന്നു; വിജയകരമായ ഒരു യുദ്ധത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യരാഷ്ട്രത്തിന് ജന്മം നല്കിക്കൊണ്ട്.

ഒരു നിർണ്ണായകഘട്ടത്തിൽ ഈ കലാലയത്തിന്റെ ഭരണസാരഥ്യം ഏറ്റെടുത്ത ശ്രീ. സി. ടി. ബെഞ്ചമിൻ സ്തുത്യർഹമായ സേവനത്തിനുശേഷം സ്ഥാനമൊഴിയുകയാണ്. പഴമയുടെ വിലപ്പെട്ട മൂല്യങ്ങളും പുതുമയുടെ നൂതനത്വവും ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിവുള്ള ഡോ: എ. കെ. ബേബി പുതിയ പ്രിൻസിപ്പലായി നിയുക്തനായിരിക്കുന്നു.

വളരുന്ന യുവശക്തിയുടെ സർഗ്ഗചേതനയുടെ വൈവിധ്യമുള്ള സംഭാവനകൾ, ഈ താളുകളിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ വിജയത്തെക്കുറിച്ച് തീരുമാനിക്കേണ്ടത് ഞങ്ങളല്ലല്ലോ. കുറ്റങ്ങളും കുറവുകളും മനസ്സിലാക്കുക; ക്ഷമിക്കുക.

അഭിവാദ്യങ്ങളോടെ,

കെ. കെ. ഷംസുദീൻ

THE EDITORIAL BOARD

C. T. Benjamin (Principal)

M. Madhavankutty (Treasurer)

K. A. Mathew

Thonnakkel Narayanan

D. Johnson

T. O. Joy

M. N. Gopinathan Nair

P. A. Antony

Ummen Benjamin

M. Remani

K. K. Shamsudin (Convener)

Sub Committee (Advt:)

T. M. Mathew

Michael Tharakan

K. P. Dhanapalan

C. P. Jose

V. Rajendran

Hema Chandran

Prathapan

Sheraffudin K. O.

Karthikeyan K.

FROM THE PRINCIPAL'S DESK

The College Magazine is coming out this year as the Jubilee Issue. I would like to thank all the students and staff of the College for giving their unstinted support and co-operation in making the Jubilee Celebration such a fine performance. The College Council which gave the directions in 1967 to construct a Golden Jubilee Building and celebrate the Jubilee during 1971-'72 in a fitting manner has at its recent meeting passed a formal resolution thanking all the friends of the College, the staff and students-Old and present-for their splendid co-operation in the whole endeavour of making the Golden Jubilee a historic event.

The College is entering the second half century of its existence and service. Conditions are far different from what they were in 1921 in the educational, social and political set up of our country. The role of Private Agencies in the field of education has become a moot point now. But I have no doubt that our country has not outlined the need for concentrated and dedicated work on the part of teachers and students.

It is my fervent hope and prayer that this ¡College Community-staff and students-will justify their existence and grow as an institution whence young men and women go out year after year to serve our nation in various fields with diligence and integrity.

I heartily congratulate the editor and all others who have laboured to bring out this fine literary and artistic production.

C. T. Benjamin

Principal.

Union Christian College,
April 27, 1972.

GREETINGS FROM THE PRINCIPAL DESIGNATE

I take this opportunity to send my warm greetings and very best wishes to my young friends in the College. A College has been aptly described as a place where the teachers and students are linked together in fellowship for the common pursuit of truth. Let us strive to maintain such a community in this place by working together in mutual trust and understanding.

Let me remind my student friends that ours is a great institution worthy of our highest esteem and loyalty. Our College has been conceived in faith and nurtured by a noble band of illustrious pioneers irrespective of caste, colour or creed, who made it their life's mission to build up an institution in the best traditions of the East. Let our behaviour show that we are not lacking in gratitude and appreciation.

Maintenance of close cordial contact between the staff and students has been one of the cardinal principles of the College; in fact the founding fathers wanted the institution to be an entirely residential one to promote the ancient gurukula ideal. But we have fallen very much short of that exalted ideal. Lack of constant communication, co-operation and understanding between the teachers and the taught have led to many grave problems giving rise to genuine cause for alarm among those interested in the future of the College. Complex and manifold are the issues which we now face. Let us face them with courage and hope, for a "God hath not given us the spirit of fear, but of power, and of love and of a sound mind." We are not helpless if we are armed with faith and fortitude.

May our College grow from strength to strength. May the staff and students live in harmony and friendship so that our College will be a centre of light and life in this land and a blessing to many generations of students.

Union Christian College
April 27, 1972.

A. K. Baby

V. M. Ittyerah

LEAD KINDLY LIGHT

[Prof. V. M. Ittyerah is the only living member among the founders of the College. This article is the text of the sermon preached by him at the College Chapel, in connection with our Golden Jubilee Celebrations, while he led the Thanks giving Service-Ed.]

We are come together on this day of rejoicing to worship Almighty God, our Heavenly father and glorify his name for all that he has done for us through this institution, and to seek His help and guidance for the future. This act of worship is therefore a most important part of the Golden Jubilee Celebrations. Let us begin our meditation on this occasion with lifting up our hearts in thankfulness to God for every blessing He has given to us in and through this institution. We could begin this best in the words that the Psalmist has given in the 103rd Psalm "Bless the Lord, O my soul; and all that is within me, bless his holy name. Bless the Lord, O my soul and forget not all his benefits: (Bless the Lord) who forgives all your iniquities".

Those who recall all that has been granted to this institution by God from the time it was started can genuinely thank God for this institution in these words. It was more than 50 years ago early in June 1921 that this college began to work in a very humble way in an old rented building with the third group of the Intermediate course, with a little more than 60 students.

That was then made possible as the result of much prayer and hard work and after facing very great difficulties. It was by faith that the late Sri. K. C. Chacko got the vision for starting this College. It was definitely for imparting Christian education and to bring the three non-Roman Episcopal churches in the area to co-operate in it. It was by faith that he believed that the institution should be worked on Christian fellowship lines, and that it should be a residential institution so as to embody the Gurukul ideal of ancient India to suit the present day. And he believed that such an institution intended to glorify the name of God and to extend His Kingdom would get all the resources necessary for building it up.

The faith of Sri. Chacko and his desire for a christian college had been stimulated by the great influence of the Madras Christian College. During the closing years of the 19th century and the early years of the 20th that college was exending a great influence on the Christian youth who passed through it and Chacko was a great product of that institution and was powerfully influenced by it. He was also greatly influenced by the conviction of that period, that the work of the Christian teacher was a very important aspect of christian service.

The influence of these on others also did enable him to get effective support for the venture from some sympathetic friends who stood by him. He had also the general backing of several leaders of the churches.

Above all he was able to win over as colleagues in this venture some who had come under his influence as students in the Madras Christian College, namely A. M. Varkey, C. P. Mathew and V. M. Ittyerah. These four together constituted the fellowship which began the work of the college. It is a matter for thankfulness that these four succeeded in starting the college, raising funds as they were needed and working the institution on christian lines.

God so blessed their efforts that the beginning made in 1921 with one group of the intermediate course became by 1930 a first grade college with all the groups of the intermediate and 3 groups of the Degree Course, housed in decent buildings, and having suitable hostels. The College could be deeply thankful for developing in this manner and for being able to function as an institution imparting effective christian education. The institution continued to grow on the same lines as years passed.

As we follow the progress of the institution, we find ample reason for thankfulness to God for raising up devoted teachers who entered into the spirit of the institution and helped to build up great traditions of loyal service, hard work, high standard in teaching, and high ideals of sportsmanship. This was the result of the united efforts of all the teachers in the college. Some of these have passed over to the other side, others have retired from active service, while others continue to work in the institution. As the result of their labours, the College has become a great centre of learning and of christian education and has been striving to hold up the call for christian living before the staff and the students of the college. It is only right on this occasion to recall with reverence the names of those teachers who have passed over, K. C. Chacko, A. M. Varkey, C. P. Mathew Rev. George John, Canon W. E. S. Holland, Rev. Fr. T. V. John, D. P. Unni, T. S. Venketaraman, P. Krishna Pillai, and A. Aruvamudha Ayyangar.

One gladly recalls the great contributions which every one of them made; and above all the great part played by Chacko in the life of the institution from its beginning till he retired from the college in 1943, and to some extent even after that, till he was called home in 1947.

The good progress of the college did also owe much to the devoted services of the non-teaching staff who worked in the college.

It is also with real thankfulness that as a teacher of the past, I recall how generations of students who passed through the College received the best that the institution had to give to them and helped to build up and conserve right traditions in the college.

It will not at the same time be a correct picture of what happened, unless one acknowledges that there were failures and shortcomings, sometimes on the part of the staff and sometimes on the part of the students. But God's grace was with us and led us into penitence so as to get God's forgiveness and to make new starts. The fellowship of teachers who under God's providence had to shoulder the responsibility for the college was well aware of the need to be in touch with the grace of God. There were therefore regular and special arrangements to keep the college alive to the need for the grace of God. The help that was so granted by God is what keeps the college without staying far out of the right path. It is in the light of all these things that we say today with the Psalmist Bless the Lord O of my soul and forget not all of his benefits Bless the Lord who forgive all your iniquities

The college which was in the early stages growing slowly and steadily has entered on a new phase in recent years, especially after the country became independent. In the period before independence, university education in general, and individual Colleges were left very much to themselves. Colleges used to develop along the lines that seemed best to them and were therefore able to develop their own traditions.

But the position has been changed. The demand for University education has greatly increased, especially because of the socialistic bias in the country; the scope of university education has been greatly enlarged; arrangements are made to make it available to as large a number as possible; financial help is provided for the poorer sections of the community; Colleges are assisted with generous building and equipment grants; and finally they are provided with teaching grants on generous scale.

Our college, along with others, has been greatly benefitted by these. It has expanded and become a very large institution with beautiful buildings, adequate equipment, numerous classes, and groups, a large staff and a very large number of students.

The College has been bravely shouldering the new responsibilities. It has also been trying to continue to hold up the older traditions and keep up its work on the lines of the past. But the question often comes up whether the older traditions and ideals such as the regard for the unity of the common life, the respect for christian education, the insistance on loyalty and discipline and the reverence for the best in the past could be held up effectively under the changed circumstances.

The older values have to face conflicting factors such as the instance on uniformity in the pattern of educational institutions, the control of the government over these, the burden of mannaging over - grown institutions, the appearance of strong separatist tendencies in the life of the Colleges, the new claims about the role of students in educational work.

In consequence there is a disturbing sense of clash in our educational world. It is a very grave and disturbing situation. The nature of the situation can well be described in the words of the prophet Isaiah. "Even youths shall faint and be weary and young men shall fall exhausted".

But as the prophet clearly saw this cannot be regarded as the last word in God's world. God has his answer for any difficult situation. Hence those who are responsible for educational institutions have to wait upon God for light and guidance for these difficulties. That means that we who are gathered together here - not merely teachers but teachers, students and all who desire for right educational development have to wait upon God for His guidance about right developments. Then we shall be able to get the experience of the prophet Isaiah, and join him in his great affirmation "but they who wait for the Lord shall renew their strength, they shall mount up with wings like angels, they shall run and not be weary they shall walk and not faint".

It is essential that we should understand this message. It is based on the great conviction, that the Creator God is the Lord God of all universe, and that the one who has formed the Heaven and the Earth in ordered plan, does give His Word to man that he may live. That word alone gives man the understanding to see the way to the fullness of life. It was as a spiritual gaint that the prophet got this institution and vision. But now even the ordinary member of the christian church is given the offer to get that experience through the incarnate Son of God. He lived and died and rose again to make this the living experience of every christian. He has also given us the gift of the Holy Spirit that we may be conformed in this experience. That makes it possible for every christian to wait patiently and persistently before God, with the assurance that He would lead us. That is why we pray.

Lead kindly light amid the encircling gloom,
Lead Thou me on,
The night is Dark and I am far from home,
Lead Thou me on.

It was with such waiting that this College was started. We need to go back the same path and persist in it, that this College may continue in its path of Christian service.

Let us therefore resolve to pray that we may be helped to wait for the Lord, and renew our strength, that we may mount up with wings like eagles, may run and not be weary, may walk and not faint.

□

UMA Investments Private Ltd.,

Head Office: BOMBAY

Central Office: MADRAS

Branch Office: Market Road, ALWAYE. Phone-594

SAFE
SAVE
WITH UMA

Savings should necessarily be safe. More so in the case of small income group. For, they save for their own safety.

UMA is the safest place they can save.

UMA guards their savings well and what is more, you can actually count the chicken even before they are hatched. You can take them home too, if you need them before time.

UMA is the only Chit Fund Scheme, that takes from each pocket according to its ability and gives back according to its requirements.

UMA has daily and monthly chits of varying denominations to suit each and every trade, profession & the services.

MONTHLY CHART

CHIT VALUE	MONTHLY-SUBSCRIPTION	DURATION (MONTHS)	NUMBER OF MEMBERS
50,000	1000/-	50	50
25,000	500/-	50	50
10,000	200/-	50	50
5,000	100/-	50	50
2,500	50/-	40	40
1,250	25/-	40	40

V. Gopalan Nair

WHITHER EDUCATION ?

(Prof. Gopalan Nair, Retired Director of Collegiate Education of Kerala, is one who has surrendered his life for the cause of education. Surveying the present day tendencies in his field of activity he raises a pertinent question "Can we envisage a future for the country when we shall have not only politicians but also good Scientists, Research workers, Engineers, Doctors, Lawyers and Jurists?")

The wise man and the fool have often raised the parrot-like cry that Macaulay introduced our present system of education to supply clerks, to the East India Company. Poor Macaulay! He has specifically stated that his aim was to put India in the main stream of scientific progress. It is time he had not cared to examine India's own heritage because it was hardly in evidence and demanded a laborious search beneath what was apparent on the surface. Well, let us not stir his spirit from the grave, but ask ourselves what change the parrot-cry succeded in bringing about. The system continues without any change except that English comes in as the medium - ie the medium in which the notes are dictated to be crammed and reproduced on the examination paper in the College classes instead of in the lower forms of the High School.

English education was then a passport for the Civil Services. As in China, the student had to equip himself in a variety of subjects and put himself through a rigorous course of study and labour to qualify for the coveted distinction on a footing of equality with the Englishman. Students of average or mediocre abilities sank back; the intellectually brilliant went up the administrative ladders while majority who failed to hit the ladder contented themselves with confortable positions in pedagogy, doctoring, engineering, law etc. and a few strayed on into politics. Anyway no attempt was made to thrust higher education on those who wilfully refused to put themselves to the rigorous discipline or were intellectually incapable of benefitting from it. The would be politician did not create any whirlpools in the even stream of educational life. If the attempt was made he was peremptorily ejected and was content to be ejected to fight in the open fields of politics. The vast majority who went to College with the definite aim of earning a livelihood by specializing in some subject or other, those whose ambition inspired them to be teachers, scientists, doctors, engineers or lawyers pursued their studies quietly and systematically undisturbed by those who wanted to play a more turbulant role in the political life of the country. Most of our political and social leaders had gone the whole way through their educational will; study, observation and contemplation had matured their genius before they took active part in what they realized as the goal of their life. Nobody was knocked into the gutter when the more ambitious, the more industrious and the more intelligent scrambled up to their cherished goal.

The attainment of freedom in 1947, produced some unexpected results. Dispassionate foreign observers noticed that in the midst of the official profusion of files and racks and almirahs of Delhi there was gloom; in the improvised setting of Karachi there was exhilaration. Karachi got what it wanted without knowing its implications; Delhi was sore at the vivisection. But the gloom gave way and the youth of the country was inspired by an ambition which knew no bounds. He could be not only the highly paid and respected Indian Civil Servant; he could even be the master in control of the entire administrative machinery. The avenues of his ambition broadened before him and he knew that the iron chains of cast and community, creed and religion had been rent asunder. If he had the requisite talent he could go up to the highest position provided he was lucky. But who can correctly assess the limitations of one's talent; who can foretell one's luck! And he found that painful study in the classroom was not the passport to political power and success. He could toss the police inspectors cap from his head; catch the Principal by his tie (Now Principals have wisely abandoned this dangerous ornament!), paralyse the work of a College, and stop vehicular traffic on the public road. All this and much more he could do with impunity, in fact, he finds himself lionized by his comrades and would be political leaders and powerful ministers. He has tasted power; he is like the tiger-cub that has tasted human blood. He is swept on the waves of an emotional frenzy and his eye is now set on the successive bivouacs of M.L.A., M. P. etc. on the high road to the Celestial City of the Minister in the state or at the Centre. He cannot afford to develop a sensitive skin or profess respect for the traditional human values. He learns promptly the mesmeric art of charming his College mates to dance to his tune and sing his praise. Those who have found themselves in classes where their intellectual equipment does not enable them to follow the lectures with any profit now feel a haven of freedom and carefree enjoyment without anybody to pull them up. By organizing themselves under a leader who has the requisite courage and the gift of the gab they have secured freedom from academic exercises, from listening in classes and from examination. But not all are destined to political careers, to become M. L. A's and M. P's and Ministers. What is to happen to this great mass of youth who go into the Colleges and come out with or without a degree? It is often a degree without the intellectual or moral equipment supposed to go along with it. Examiners and Universities become panicky if a certain percentage of results is not obtained whatever be the performance. Who does not know that in our S. S. L. C. examination not even 12% qualify themselves for a pass even with the most liberal valuation? But marks are added until a 'decent' percentage of pass is obtained. these go up to the Colleges and find themselves ill equipped for their task. And the vicious circle starts.

It is clear then that our schools and Colleges are now the training ground for local demagogues, future politicans, M. L. A's, M. P's and Ministers. I don't minimize the importance. Nor do I deny that certain students develop exceptional powers of leadership and organization. I am only concerned with the huge cost it involves. People in responsible positions of public life are invited to schools and colleges and to deliver convocation addresses at Universities where they often tend to be utterly irresponsible, in an attempt at winning cheap popularily and applause they proudly rattle how they cared two hoots for their studies, how they ignored and defied their teachers, how they indulged in forms of conduct which resulted in their expulsion and how they intimidated their Principal to re-admit them, and so on. The result is disastrous on the young minds. The really 'good' students are often afraid of asserting themselves against the minority bent upon disturbing classes and organizing demonstrations and strikes in an attempt to become 'leaders'. They are not only good, but sometimes I wonder whether they are not good for nothing. Any way the good, the industrious, the poor, the average, all become victims in the political progress of one or two students who are students only to train themselves towards their future goal. In these circumstances it is impossible to envisage a future for the country when we shall have not only politicians but also good scientists, research workers, engineers, doctors, lawyers and jurists. The time is not far when we shall be a land of megalomaniacs, sunk in all those arts and sciences for which a country reckons herself progressive. Will the trend be reversed or shall we relapse into ignorance when the rest of the world marches along? □

Licence No. 331 dated 15th October 1935

Statement about ownership and other particulars about newspaper (The Union Christian College Magazine) to be published in the first issue every year after last day of February.

FORM IV

(See Rule 8)

1. Place of Publication	:	Union Christian College, Alwaye, Kerala State
2. Periodicity of Publication	:	Once in a year—in March-April
3. Printer's Name	:	Shri. C. T. Benjamin
Nationality	:	Indian
Address	:	Union Christian College, Alwaye
4. Publisher's Name	:	Shri. C. T. Benjamin
Nationality	:	Indian
Address	:	Union Christian College, Alwaye.
5. Editor's Name	:	Shri. K. K. Shamsudin
Nationality	:	Indian
Address	:	Union Christian College, Alwaye
6. Names and Address of individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one percent of the total capital	:	Shri. C. T. Benjamin
	:	Dr. A. K. Baby
	:	Dr. M. V. Kurian

I, C. T. Benjamin, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

April 27, 1972.

C. T. Benjamin

With the best compliments from:-

SUPER TRADERS

ENGINEERS — AGENTS — REPRESENTATIVES

29/503-B, M. G. Road, THEVARA Jn.
COCHIN - 15

Phone: 32174

SHOW ROOM:- 1/819 Main Road, COCHIN-1

ELECTRICAL DIVISION

SOLE DISTRIBUTORS FOR KERALA

CEMA RADIOS & TRANSISTORS

JHONSON ELECTRICAL APPLIANCES

Etc. Etc. Etc.

AND ELECTRICAL CONTRACTORS

INDUSTRIAL PRODUCTS DIVISION

STOCKISTS OF :-

PTFE-TEFFLON TAPES,

BELLOWS, O-RINGS, TUBES

AND TEFFLON

MOULDED COMPONENTS.

INDUSTRIAL SAFETY APPLIANCES,

TOOL ROOM - ACCESSORIES

ALL TYPES OF VALVES

Etc. Etc. Etc.

SUPER service — SUPERB satisfaction

P. M. Varkey

MY FRIEND

I have a friend, who come to save.
I have a friend, with Him I live.
I have a friend, though others fail.
I have a friend, His name I hail.
I have a friend, who guards my walk.
I have a friend, with whom I talk.
I have a friend, when things go wrong,
I have a friend, who makes me strong.
I have a friend, with power to heal.
I have a friend, His love is real.
I have a friend, on Him I call.
I have a friend, He is my all.

K. Balakrishnan

ELEGIAC MOANS

1 PROCESS
Like an exhausting balloon,
I ascend
Like a dew drop in desert,
I dry
Like a heated ice cube,
I melt
Towards death, glory
I near.

2 LOVE
This feeling mine,
Paining, pricking, vague,
Having me cried at times,
With tears of madness
Wild lent tender ecstacy;
Beautiful is the name,
may be not.

3 HAPPY NONSENSE
I twist with pain;
In light and dark
I twist with pain.
Pain may be basis
To all joys human;
Happy, real man is
the paining man.

4 OLD
New heights I reach
No weights I preach
No kites I fly;
Mine's not speech lent
Thou art a leech.

Venugopalan T.

NEW LIGHTS IN THE STUDY OF INDIAN HISTORY

The study of history in all countries is considered to be an indispensable factor to infuse a spirit of critical enquiry, to foster national outlook, to make them understand themselves and to create an adaptability to changing conditions by enlarging their minds. It is no longer the biography of great men, the record of wars and conquests, of the reign of kings, of the rise and fall of empires. Being the saga of the human race starting from the remote pre historic days it is entrusted to provide for its readers a better understanding of the present and thus contribute to the shaping of the nation or of the world. As prof. Cantwell Smith remarked, "History is not a sequence of events, but a process of becoming. It is the study of the evolution by which something is transferred to something else; by which one situation becomes another situation."

The study of history in India, it must however be said, is following a different course from the rest of the world. The history of India is written in such a manner as to provoke narrow minded socio-religious sentiment, disharmony and confusion. The conception of history in ancient India was dominated by the metaphysical and moral trends of philosophy. Very little attention was paid to the actual recording of events. The British historians, who for the first time compiled and codified the history of India, to a great extent succeeded in their attempt to divide the major Indian communities into bitterest camps and thus made it possible for the British government to fish safely from the troubled waters. Interpreting the courses of events in a twisted manner they made deliberate attempt at widening the communal differences. Stories of the destruction of temples were best exploited for creating racial and religious susceptibilities among the Indian people.

It is a matter of much consolation to see that at least recently a trial has been begun by some historians to write the history of India in its proper perspective; that is to seperative facts from fiction. Such a task, though it will have to face a great deal of opposition, is quite appreciative especially at this period of turmoil and turbulence when feelings of communalism stand as a great threat to national integration.

Among the various rulers who were alleged to have followed anti-Hindu policy the most noteworthy figure is Tipu Sultan of Mysore. He is said to have carried on vigorous programme of mass conversion of Hindu population and the distruction of their places of worship. The supporters of this view, point out the existence of a majority of Muslim population in Malabar as their most important argument to justify their conviction.

Whatever may be the depth of facts involved in these arguments there is no doubt that there has been a great deal of exaggeration regarding the result of Tipu's invasion. Recent researches on the nature of Tipu's invasion have put forward almost entirely different views on the attitude of Tpiu towards the Hindus. Without a single exception the results of these researches show that Tipu was never a fanatic ruler; on the other hand he was even a worshipper of Hindu dieties and contributor of Hindu temples. The Inam Registers of Kozhikode Collectorate give us a long list of temples to which Tipu gave inam (rent free) lands. Some of the temples included in the list are the Mannur Kshetram in Ernand Taluk. Tiruvanchikulam Sivakshethram in Ponnani Taluk, Thrikkandiyur Vettakoru Makan Kshetram in the Calicut Taluk and the famous Guruvayur temple. The records in the Central Records Office, Ernakulam mention that ths Trichur and Guruvayur temples were scrupulously protected by the Mysore army even though they camped there for months together.

The devotion of Tipu towards Hinduism is best revealed in his letters to H. H. Sankaracharya of Sringeri Mutt. The discovery of a bundle of letters in the temple of Sringeri by Rao Bahadur Narasimhachar, the late Director General of Archaeology of Mysore has disclosed the deep reverence of Tipu to the Chief of the Sringeri Mutt.

With reference to the existence of a majority of Muslim population in Malabar it is doubted whether it was the direct outcome of the Mysorean occupation in that region. Shaik Zainuddin in his book Tufathul Mujahudin written before the invasion of Tipu says that the people of Malabar were much attracted to the preaching of Islam by a group of Muslim missionaries who landed in the Malabar coast and later they converted themselves to that religion in large groups. It may be in this way that Malabar became a Muslim dominated area.

Another Muslim ruler who has been painted black with charge of religious bigotry is Aurangazib, the last of the great Mughals. The most important allegation against him is regarding the reimposition of Jaziya. Controversies regarding the true character of Jaziya still persist and hence it would be better to avoid dicussion on it. The charge that Aurangazib was a persecutor of Hindus and a demolisher of Hindu temples is contradicted by his issuance of Fatwas (Royal Ordinances) in which he asked Governors of various provinces to give rent free lands to Brahmin Pandits and certain temples. It is also pointed out that Aurangazib was having more Hindu officials than that of Akbar's time.

Hindus of India are not to gain anything if we characterise the Muslim rulers as intolerant and abusive of political authority. Nor would the Muslims get anything good if they exonerate the deeds of Muslim kings and belittle the great ancient rulers. What we want is a stable society with healthy traditions welded together on common bonds. The fissiparous and turbulent tendencies are disrupting the cultural and communal synthesis only because we have not changed our outlook. We should teach history in such a way that it should help the student to have liberal minded toleration and healthy national outlook. At a time when national and emotional integration is a dire necessity, the rewriting of history in a national vein should be carried out to help us believe each other and to feel us as one nation and one brotherhood.

R. Rajasekharan Kartha

A NEGLECTED CRONIN-MASTER PIECE-"HATTER'S CASTLE"

"Hatter's Castle" has never been the favourite of critics or for that matter the author himself. No matter, the fastidious critics, fed on the novels of James Joyce and Virginia Woolfe, may shrug off Cronin, one bored and exasperated by their obscurity, turns to him for a refreshing change. Readability is, for the critics, his very weakness, and for the ordinary reader, his very strength and charm. None of his novels, especially this, has been read through patiently and assessed justly, by the biased critics; they fumble on the surface for what there is not. Still never delve beneath. Instead, grumbling in despair they dismiss it as a juvenile exercise - an immature novel of an amateur.

Even a lazy, cursory reader can easily notice its blemishes, they are too flagrant. But these are excusable in the first novel. Technically he is a victorian back; the narrative is straight forward, with the omniscent narrater always behind the pages, to intrude in time with comments. (Our sense of the charactors is not distorted by them). The style is always deliberate, at times flowery at the expense of being verbose. It does not seem a happy accident as Maugham says, a good style should. Nevertheless, it is never monotonous and insipid.

As we go on, there unfolds before our mind's eye a gripping, soul-stirring tale of a handful of ordinary people. We feel their throbbing hearts. Sympathy is evoked and our eyes are welled up in tears. There is no exploration of the intricacies of the human mind.

James Brodie, the Hatter, is the dominant figure, a swaggering, and meanly ambitious tyrant. His, obling, meek and persevering wife, son Mathew, a spineless weakling pampered and spoilt by the mother, eldest daughter Mary, the very epitome of 'repose and quiet fortitude', and the youngest Nessie - an innocent fragile flower crushed by overwork, shrivelling beneath his frown-they are all poor worms vainly wriggling in his fiercely tenacious grip - for a way out.

Mary is forced to leave the school, her life shrinks into her cold and cheerless house, shrouded in desolation. Brodie has always been a mean and merciless disciplinarian and never a loving father, much less a loving husband; he can only order about, shout and vituperate. He is lavish in abuses which he flings profusely at his timorous wife. He never utters a kind word to her. He has only sneering contempt for her charmless figure. As for his ever mumbling mother, an 'old faggot', he simply ignores.

A withering scorn and a cold 'sneer always flit about his lips. His face is never wreathed in a friendly smile.

"The fact that I order is enough for my daughter. I do not explain to her. I command". Mary is forbidden to stir beyond the campass. She escapes the stifling atmosphere of her home and draws in solace, only when she nestles her heaving, weary bosom to the warm chest of her lover. She has to invent excuses to go out, sometimes, she slinks in the dead of night.

"As she lay closed in eyes in his embrace, she forgot everything, knew nothing, ceased to be herself and was his. her spirit rushed to meet his swifter than a Swallow's flight and together uniting, leaving their bodies upon the earth; they soared into the rarer air. Together they floated upwards as lightly as the two moths and as soundlessly as the river. No dimension contained them, no tie of earth restrained the ecstasy of their flight".

This is no scene of outrageous seduction, but of the fruition of love, the fusion of two souls. Fran kness in the treatment of sex is desirable but stark realism makes such love scenes mere stinking bawdy stuff. The poor reader put off by the scandalizing scenes put by the book. Surely, we cannot say this about Cronin's. The atmospheric description is in keeping with this. A stillness prevails as if in consent. "Altrout jumped upstream and splashed heavily in its pool". This is reality breaking in on their trance-like state off "unberably" intoxicating pleasure.

Mary becomes pregnant. But Foyle is no Alec to wash his hands of and slink off, fearing public shame. After a little vacillation, he musters up courage to meet Brodie about his marriage with her. He is snubbed as a low 'down Irish scum'. But his very purpose is thwarted. He dies in a train accident on the same stormy night that she is driven from home and gives birth to his child.

The scene of the storm is the most unforgettable one. The grim intensity is unsurpassed. The fierce human monstrer kicking off his daughter merges with the raging strom that works havocs. Here we have a glimpse into Brodie's shockingly violent nature. No vestige of humaneness lingers on him. He drags her to the door and shouts "Now, you're going out and you'll never come back - not until you crawl back and grovel down to lick these boots that have kicked you". She does come back in the end as a cringing servant for the sake of her sister.

In the "perilous pitch" of the night, she shambles, stumbling, towards a shelter, buffeted by the raging storm.

Matt throws up his job in India and returns. He wastes the money he wheedles out of his mother, indrinks. The scene between them, show her emotional nature. There is no mawkishness anywhere. She is taken ill - suffers from "advanced incurable cancer of the womb". He doesn't care for her and gives no grain of relief. Renwick, an efficient doctor, is turned out because he bears him a grudge for having given his daughter succour. He goes to the bar-maid, Nancy. There a dramatic encounter between him and Matt comes off. "Struck his son a fearful blow with his mallet fist full between the eyes. Matt dropped like pole-axed animal. Scenes such as this (not even Nessie's death) descend to morbid melodrama. Some scenes trumble on the verge.

For the stony Brodie, his wife's death makes a good riddence. His feeling is one of sheer indifference. As he lowers her coffin he feels relieved of a "useless" encumbrance, a drag upon both his patience and his purse".

His business goes under, his house is mortgaged, he comes down to accept the post of a clerk, and to crown all the humilations that befall him, his timid son elopes with Nancy. Still he does not give way to despair the granite will and unwincing courage never leave him. Nessie is his pride, strength and hope. He devotes all his time and attention to her. He cherishes an illusion that he can redeem his lost honour and redress his wounded name through her. She is made to sit over her lessons deep into the night, to pluck up the forbidden fruit i. e. "Latta" "I'll wring that thin neck of yours if you let anybody beat ye". This threat always rings painfully in her mind.

The whole edifice of his hopes comes hurtling down along with his swaggering vanity. She fails. Her frail body shivers all through and with her already broken nerves, she can't face her father. She hangs herself.

Renwick marries Mary. The vain, greedy Hatter is left on the wreck of his shattered dreams, gazing stonily our of the window. "He saw his son and Nancy, together in the sunshine, saw the drooping form and pathetically inclined head of his wife, the sneering face of Grierson mocking at his distress, Renwick holding Mary in his arms the bold figure of young Foyle bearing him in his

office, he saw the obsequious perry, Balir; Paxton, Gordon, even Dron - they all marched silently before his shuttered eyes, all with heads averted from him, all condemning him, their eyes turned sadly to the body of Nessie. "We do not shed even a tear for him. We are only happy about the retribution of greed and pride. But we weep for Nessie, her frail figure "Frowning over her lessons" haunts us ever. Mary's torments end. We heave a sigh of relief.

When we remember of Nessie, the whole poignant tragedy is enacted in our mind. The full blooded characters live in our memory with indelible freshness. □

A DAY WHEN IT CAME IN

Vincent C. A.

I have insisted on solving Litquiz throughout the worst of my time, financially, hoping for a better tomorrow. Many a time I have been able to understand that only a little percentage of luck has got something to do in bagging a top prize. Usually, the long cherished dream of bagging a big prize has to be realized through one's skill and knowledge.

"Life is like that. When you are down and out, the first small step back up the ladder is often the hardest, the most important."

One day while I was reading some books to trace some Litquiz clues, my friend came in with the usual smile. It was rainining outside and he was quite drenched. I offered him a cup of hot coffee and our talks turned to the present political situations. After sometime my friend asked me. "I am on leave for two months. Is there any good way to spend the time usually?" (My friend is a Medical representative)

With twinkle in my eyes I told him. "Definitely, Litquiz can make you happy."

For the last six months, my friend was a regular competitor in the crossword Puzzles, but when he found his works mounting up he then reluctantly left them.

My friend was very glad of my suggestion. He too knew pretty well that one's skill and knowledge has got much to do in bagging a top prize. He then took some of my books, one of my dictionaries, and some guides assuring me to do his level best to solve the clues, and then left, with his usual smile.

I went back to the pages of a novel. I scanned it, and indeed I could get some hints to solve a clue.. "Good". I felt satisfied.

Two days later my friend stepped in. He conveyed a very happy piece of news to me. "He has traced a word" and a friend of his too has given him one.

My joy knew no bounds. I expressed my feeling of deep gratitude to him.

"So we need solve only the rest" he told me and diverted his attention to an English magazine.

I exchanged my answers with him. I differed from my friend only in the last two clues.

"Doesn't matter. Leave the last two clues" he said. And then he narrated his tragic experience sometime ago when he lost an All correct Answer, as the last two clues confused him at time of sending the entries. Actually he had arrived at the correct answer before consulting with his friend but after consulting his ideas took a new lead and he lost his first prize, and had to be contented with a two-error prize.

He sighed deeply and muttered. "I still feel. a sharp pang of regret." In fact he didn't want to change his answers.

Positive approach:

He told me to grasp the meaning of the clue well first of all. You may choose your answers logically, and when you fix it don't change them.

Take a clear meaning of the word from the dictionary.

Examine the clues of the previous numbers sometimes they may help you.

Try to consult with those who are interested in the clues over which you have doubt.

Reading books sometimes may reveal to you the correct word, because "reading maketh full man."

A practical approach, he then revealed to me that if I can select some "Cock-sure Bankers" then leave any five or six clues and adopt permutation. You are sure to hit the target. I long to do the permutation now, but alas I have no money! I can pronounce with a reasonable degree of accuracy that the following maxims are of utmost importance to one who can "strive, seek find and never yield."

1) Most people use only one tenth of their total capacity for work and original thought. Harness your full powers and you will be amazed at the result.

2) If you persevere and push and hang on long enough, you will wear down all opposition.

3) Decide what your real dreams are, then research for them. They are closer than you think.

4) You seldom accomplish very much by yourself. You must get the assistance of others.

5) Achieving success demands total effort. Beware of distractions.

6) Conduct your affairs as if today is the last day alive.

I went out with my friend to see an old and experienced hand at crosswords. But unfortunately, he was admitted in the hospital for an operation. We visited him. He was very weak and we didn't trouble him. "The last two clues," I was still thinking of that.

Days went on. I was anxiously waiting for the answers.

Then my friend rushed in. He was crestfallen. He fell on my sofa and in low voice..."Lost. Just lost. Hell of it. I could have taken your answers for the last two clues."

But, where are the answers? I was rather impatient. My eyes glistened as I went through the answers. The Blessed Moment in my life!
My heart leapt up.

I kissed my friend affectionately and tears of joy rolled down my cheeks.

My days of misery and difficulty are at an end. My long cherished dream has been realized.

How many times I had missed it? How many times I had been brooding over the clues and books? How many postal orders, envelopes and stamps....? And now the real one came to me. I was waiting for it.

The next day I got a letter from "old hand at crosswords" congratulating me for my All-Correct. He informed me that he too had soked a prize.

It was getting dark. I visited my friend. He was highly disappointed. I gave him an affectionate hug and told him that there is no such thing called "paid and pleasure."

We went out to have something hot while it was raining cats and dogs.

□

Rama Bhatt V.

THE VALUE OF LITERATURE

Literature is life put in black and white, life, as envisaged and keenly experienced by the master-personalities who mould it. In fact, it is an expression of life, real, visionary or ideal.

Literature connotes the literary masterpieces in all the languages of the world, the everlasting monuments of Man's intellect and imagination, art and aesthetic sense, wit and genius. It might include a 'Saakuntalam' or 'Kumarasambhavam' in Sanskrit, or a 'Mother' or 'My great Universities' in Russian or again a 'Paradise Lost' or all Shakespeare in the English language. In all these cases, only the media of expression differ, they all come under the same universal head - literature.

Behind all these literary accomplishments there is always a creative genius with a powerfull vision, receptive ear and sensitive heart. His discerning acumen is so sharp and sense observation so keen that he sees through the different shades of life. Unlike other men, his head and heart are ever on the alert watching things in their right perspectives. To crown all, he is a wizard in the realm of words with 'a mint of phrases and fire-new words in his brain.' Thus when he is intellectually equipped and emotionally inspired come certain 'heaven-sent moments' when he translates his genius into a geniuine classic. Here in, we have the origin of Literature.

Literature, fresh and original, gives us pleasure; Pleasure refined, unadulterated and sublim. And primarily it comes from the element of imagination which remains the back-bone of a Magunum-opus. We all live through and experience life as such, but lack that faculty of powerful vision, more so when compared with that of a literary colossus. He has it in rich abundance and the added adroitness to stir our dull and dormant imagination to such an extent that we too share with him the glory and greatness of his inventive faculty. Imagination embellishes a work with colour and brilliancy and when it becomes strikingly impressive we are delighted.

This is unmistakably proved when we examine the literature of the by-gone ages. With all its rude forms and rustic presentatations and many other technical draw backs, if it has stood the test of time, it is only because of the freer play of unbridled imagination which we find in them. Keats and Rossetti of the Nineteenth century revelled in the medieval romances and Greek mythology only because these literary pieces were conceived in a rich grow of imagination.

The pleasure which the element of imagination could give us is only half the story. Literature offers something nobler than mere pleasure.

The 'element of form' in literature plays a significant role either in rousing the interest of the reader or inrepelling it. The choice of words, the turn of the phrases, the structure of the sentences, the whole make-up and style go a great deal in framing the from of a work. This 'dressing-up of ideas' or the 'way of presentation' matters a whole lot in keeping up the parmanent appeal of a genuine piece. Our appreciation of an immortal classic becomes a lasting experience only because it yields satisfaction to our aesthetic senses. It pleases our sense of beauty and symmetry.

To cite but one example one is tempted to take up "The Ode to the West Wind" by Shelley. 'Ode' has been a very familiar literary form handled by generations of poets since the time of Petrarch. Yet Shelley's Ode has something of an orginality which is unique. In beauty of diction, the sequence of thought, the symmetry of form, in the general rhythm and movement it remains unrivalled. Yet is only one among the thousands of odes we have in English poetry. This permanent appeal is due only to the perfection of form, 'the rounded perfection,' which Shelley could achieve in his Ode. Again Keats has the same classic perfection in his 'Ode to a Nightingale.' Hence their never failing appeal.

Our life is short and experience with the world limited. So if one wishes to enrich him selfwith empirical knowledge and worldly wisdom, literature offers a thrilling short-cut. When we read a piece of good literature, we are directly brought into contact with the burning problems of life. There we find life in its Kaleidoscopic-variety with all its rollicking jollities and harsh realities. A 'David Copperfield' or a 'Great Expectations' alone might give us an enlightening insight into the sunny and seamy sides of life. Again, one might perhaps fail to come across an Iago or Edmund in one's day-to-day life. But once we read 'Othello' or 'King Lear' we see there life in its darkest shades, full of villainy, poisonous hate and motiveless malignity. Though these are only fruits of Shakespear's imagination they come as a surprisingly convincing revelation. To those for whom life is a comedy literature opens up new vistas through the great tragedies and vice versa.

All this apart, literature emotionalises the readers' mind. Reading "Twelfth Night" often transports us into the seventh heaven of delight in the company of Sir Toby Belch, and it is a rapturous experience. Similarly the vulgarity and ugliness of Life as vivisected and exposed in many of the matchless masterpieces in world literature agitates the readers' mind. When we read 'La Miserables' or when we find a Cordelia or Desdemona brutally murdered, a tempestuous restlessness storms our mind. This is refined emotionalisation and is in itself a reward.

Didactic literature is admittedly dull. Even when literature is apparently void of any didactic element in it, it might convey a philosophy of life kept cleverly concealed by the writer. How the writer had looked at life, what he had seen there, how much he was able to imbibe in, is all there to be seen in the given piece of literature. Very often the 'thought' in the book leaves an indelible impression on the readers' mind. Whether a moral is directly conveyed or not, Literature often helps in raising the moral tone of the reader.

Literature brings down to us the heritage of the past and carries on our legacies to future generations. One finds in the literature of the past a record of, how in those by-gone days life was like and what was looked upon, what life was like and what was thought about the different aspects of life. Many a classical work is "an image of its time" and gives us a reflection of the era in which it was produced. Thus on reading Chaucer we come to know all about the forteenth century life in England. We are introduced to our 'cultural back ground' and become familiar with thoughts, eternal.' Our intellectual horizon expands pushing back the the frontiers of ignorance.

Literature, often acts as a source of inspiration to later generations. A creative instinct is either induced in us or stimulated. Thus it could come as a delightful discovery to find that many a good work is the result of a desire enkindled by a similar work in the writer's mind. This inspiration might perhaps find expression in the form or imitation. And the history of literature is mostly a history of inimitable imitations. Young Shakespeare was perhaps thrilled by the genius and achievements of Marlowe, when he imitated latter's "Edward II" in writing his own "Richard II." Spenser imitated Virgil. Milton followed closely the foot-steps of Spenser. "The Rape of the lock" proves how an imitation might become an excellent piece in itself striking a landmark in the history of literature. It is all the same, literature inspires literature.

Combining in its conception all that is noble and charming of course, within the reach of humna ntellect and imagination - literature in the ultimatei analysis proves to be an art, a thing of ever-lasting beauty, and hence, a joy for ever. □

Sea port:- COCHIN

Rly. Stn. CHALAKUDY

With the best compliments from:-

EKONKAR

RANJIT TEXTILE STORES

importers and exporters, wholesale and retail

dealers in art silk, nylon fabrics, and cloth merchants.

Proprietor: R. S. NAGI

RAVINDRA TRADING CORPORATION

Dealers and Suppliers of all kinds of

Textile machinery, electric motors, boilers

and Iron Scrape

Prop. H. S. NAGI

T. A. Augustine

SHE IS GONE

One evening in summer last year,
I met her in the town over yonder.
I studied her bosom, winsome and fair,
And yearned to possess her for ever.
She was noble, comely and colourful,
Her shape, her hue-all were graceful,
She was the loveliest and divinest of all,
And all on a sudden she stole into my soul.
I went up in silence and asked her to be mine,
And she seemed to agree with a look divine.
Soon we were wedded and loved so deep,
That even a day's parting made me weep.
I did love her more than anything of mine,
And the thought of her loss would give me pain.
Alas! on a rainy day in last June,
When I was going home in the afternoon;
She deserted me, I know not where;
And I was searching her here and there;
Until I saw a friend of mine using her;
To put his love-thoughts into a letter;
And on her pale frail frame I did read:
'PARKER made in England' indeed.

John K. T.

LINDA'S FEAR

Linda with her mates did play long,
Through the whole evening and twilight,
Till darkness enveloped her sight,
And she heard the Church-bell ding-dong.
Home was far and she was alone
The dusty curved path her led;
Dark bowers e'en the starlight hid,
On she went and plodded the lawn.

Nocturnal birds and beasts did shriek,
The owlet gave a famish'd cry;
Hyena made a laughing cry,
Dry leaves under her limbs did creek.
The child stood petrified and still,
She stood in perspiration wet;
Then a monstrous demon she met
Dark and tall, striding down the hill.

The fire-spitting monster came,
Heavy thud of his steps were heard;
Linda in earnest prayed to God,
But still the monster nearer came.
The demon came and held her round,
Terror and fear did make her swoon;
Darker than darkness was he seen,
In father's arms she'er eyes opened.

With the best compliments from:

HINDUSTAN TRACTORS AND AUTOMOBILES

(REPAIRS OF TRACTCR AND AGRICULTURAL IMPLEMENTS OUR SPECIALITY)

ALWAYE—2

WHILE AT ALWAYE

VISIT!

CAFE AROMA

(AIR CONDITIONED)

VEGETARIAN & NONVEGETARIAN, DISHES.

Near K. S. R. T. C. Buildings,

ALWAYE.

K. Mathews Mathai

PERSONALITY ASSESSMENT

As it is generally used by laymen, the term 'Personality' refers to the overall impression one person makes on another. The statement "He has a good personality," for example implies that the stimulous value of the individual in question is highly favourable. On the other hand, where one says, "I don't like his personality" the implication is that the overall impression is unfavourable.

The definition of personality that are most widely used by Psychologists may be grouped into four classes or categories. (1) Omnibus definitions (2) Integrative definitions (3) Totality definitions (4) Definitions that emphazise adjustment. Omnibus definition takes into account all processes or activities of which the individual is capable of such as, interests, habits and activities. Integrative definitions on the other hand emphazise the organisation of personality for example "the integrated organisation of all the cognitive, affective, conative and physical characteristics of an individual as it manifests itself in focal distinctions from others. Totality definitions emphazise the integration or pattern of various aspects that make up personality, but tend to obscure the component parts. Adjustment definitions tend to emphazise the individuals characteristic pattern of adjustments.

Personality in short is the complicated arrangement of internal forces that mould the way in which an individual goes about being the kind of person he is. It is the system of desires that form his personal mode of adjustment to his environment. Motives are the keys that open the door to the fuller understanding of the structure and workings of personality and the development of emotional temperament. It is convenient to consider seperately the functions through which a person uses the abilities - his motives, emotional stability, interests, techniques, from those we use in measuring abilities. One leading author, Lee. J. Crombach calls them 'tests of typical performance' to distinguish them from ability tests, which are list of maximum performance.

Now, let me say something about the prevalent tests used for personality assessment. They are (1) Rating scales, (2) Interviews (3) Questionnaires or inventories (4) Situational tests and (5) Projective techniques.

Rating Scales:- These scales are used very widely as a means to record behavioral observations. Many industrial settings employ a standard rating form which foremen use to record their observations of individual employees. Office managers use rating scales to judge promptness, neatness and job proficiency of clerical workers. In many of the western universities candidates for higher studies are rated by professors in terms of general educational background, intelligence, initiative, emotional stability, writing skill and other traits. Rating scales are used widely in military life to judge the suitability of men for promotions or for specialised training.

Interview method:- This is the method most frequently used for assessing personality either for educational or vocational purposes, and for he diagnosis of maladjusted children and mental patients. A single or series of interviews will be conducted by Personel manager or a group of people where a rough picture of the interview is obtained and recorded or used to guide the decision to accept or reject.

The interview is the most comprehensive of methods, since it makes, observations, of external appearance, of gestures, voice and other modes of expression, and of behaviour under the stress of the interview situation or in response to difficult questions; evidence regarding behaviour and achievements in the past; self descriptive data regarding the interviews interests, social attitudes etc; and reference is usually made to testimonials or assessment provided before hand by associates. The Psychiatric interview may in addition include some projection material, such as free association and analysis of dreams.

Questionnaires and Personality Inventories:- The inventory or questionnaire is a formal interview or self report, rather a "mental test". Examinee, is not required to solve problems, but is asked to express opinions, preferences and feelings. There are different types of personality inventories. These include these " (1) Assess specified traits - for example ascendance, conversation, self confidence (2) Evaluate adjustment to several aspects of enviornmnet (home, school, community etc.) (3) Classify into classical groups (paranoic, psychopathic personality) (4) Screen persons into two or three groups (psychosomatic disorders versus normal) (5) Evaluate interests, values and attitudes (vocational interests, scientific and economic value, attitude towards religion). Of the personality inventories available, the following represent acceptable test for common use. (1) The california Test of Personality, (2) Bernreuter Personality inventory (3) Bell's Adjustment Inventory (4) Minnesota multiphasic personality Inventory (5) The Guilford Factorial Inventories (6) The Rogers Adjustment Inventory (7) Occupational Interest Inventory (8) Personal profile and Personal Inventory (Gordan) (9) Biographical inventories (10) Strong vocational interest Blank.

Situational Tests:- In addition to standardising the rating of behaviour observations, some efforts have been made to standardize the situations which are observed. One of the pioneer efforts of this kind was the screening programme developed by the "Office of strategic services" (O. S. S.) during the second world war. The purpose was to select men for miltary intelligence work, espionage, and other dangerous assignments. Each situational test involved a type of problem that might be encountered in actual duty. The candidate's performance was rated in terms of ability to think quickly and effecitvely, emotional stability, and leadership.

In one of the situational tests, the candidate was given the problem of constructing a foot cube from wooden blocks, poles, and pegs. The candidate was told that, since it was impossible for one person to complete the task in the ten minutes allotted, he would be supplied with two "helpers." Actually two "helpers" were pychologists whose purpose was not to help but to hinder in all possible ways. One "helper" acted lazy and confused; the other bickered, argued and criticized. The "helpers" were so effective that no one ever completed the task. The real purpose was, of course to observe the candidate's behaviour in a tense frustrating situation.

Some situational tests employed in the OSS programe are these. One consisted of a discussion in which the candidates were told to act as a large citizens committee and discuss the use of a financial bequest. A second situational test consisted of a group problem solving test involving the moving of a set of heavy blocks. The fourth test required the individual candidate to demonstrate the emotions expressed in poetry and in particular words, with gestures and facial expressions only.

Projective Techniques:-

Projective test reveal the way in which the individual apprehends, understands, takes hold of a task; they reveal his inner or "private world". The "projection" in projective techniques simply means that the examinee puts himself and his traits into his reactions to speak in response to the material given to him. But in FREUDIAN theory, "projection" is the mechanism where by the Ego defends itself from unwelcome or repressed wishes and ideas by attributing them to others, or by projecting them on to the external world.

Projection testing arouse indeed partly as a revolt against the search for test of particular traits because it seemed to yield insights into the structure of the personality as a whole. In these tests the stimulus situations and subject's responses are as unconstructed or unstructured as possible. This allows maximum scope for individual differences, and it helps to reduce the self-conciousness and the crictical attitudes which are so prominent in answering personality questionnaires. In projecting himself the individual for time being" forgots" the conventional pose which he generally assumes and then reveals his true self. Usually certain instructions are standardized or certain material is employed, with a view to stimulating the subject's fantasies; and these do limit the situation sufficiently to make possible comparisons between one subject and another (thus dreams, artistic productions, and completely free play are not, in fact, very suitable for projection testing). But the subject's spontaneous reactions are observed and recorded in full.

The major projective tests are (1) Thematic Apperception Test (T. A. T.) (2) The Rorschach Inkblot Test (3) The picture Frustration study (4) The Travis-Johnston Projection Test and (5) Conception Formation Test. □

Ramani M.

THE AGONY OF BANGLA DESH

Just a peep into the violent struggle for freedom fought by the people of Bangla Desh will help us to come into the definite conclusion that never in the history of humanity, had the aspirations of freedom loving people been so suppressed as in Bangla Desh. Under the heels of military tyranny innumerable courageous and patriotic sons and daughters of this small country had been butchered. Yahyakhan having no tinge of mercy shot the arrow of militarism at an innocent country. He even had the audacity to imprison the "Banglapita" Sheik Mujib, the only fault of his, being the leader of a freedom loving people clamouring to free themselves from the fetters of tyranny. It was indeed a known fact that he has dared to do it because of the giant support offered by the so called "American double faced monster".

India had always stood as the champion of democracy and patriotism. At such a critical juncture when Yahya began to let loose forces of tyranny the unarmed civilian people had no other way than to enter into Hindustan-their antcient home. India had only two alternatives, either shoot them or receive them. But since she had never forsaken any one who had come for helps, she could not adopt the former one. With much sympathy and tenderness she welcomed them which rather broke the backbone of her economic edifice. The influx of refugees created a new problem and every citizen tried to meet it out. Even after that, Pakistan behind the curtain of American treachery called India as an intruder in her home affairs. Mukti Fauj fought shoulder to shoulder to send away the enemy from their land.

When Yahyakhan declared war on India and bombarded her main airports Indian soldiers came to the scene and fought with Mukti Fauj and it ended in the colossal failure of Pakistani troops. When Dacca the capital had been captured Yahya party had no other alternative than to surrender to our forces.

The struggle came to a halt with the surrender of Niyasi to Arora our brilliant and able general. By this brilliant victory India has rather defeated China and America indirectly. Nixon's sweet dreams rather flashed into thin air and he had best to recognise at least in his heart of hearts that Bangla Desh had become a reality. Yahyakhan with the defeat of Pakistan said an everlasting good bye and is now brooding over the past in one of the prisons of Pakistan. Sheik Mujib had been released by the new President Bhutto even after much controversial debates over friendship. Mujib after so many months has returned to his home land and assumed the position of Prime Minister. The recognition given to it by India, raised its existence as a nation and let us hope that it will soar into ecstatic heights.

Jai Bangla Desh. □

K. P. Sadanandan

THE VAGABOND

Solitude in the midst multitude! I was standing alone, tired and hagg and, lost and dismayed in-front of the posh of Hotel Taj—the abode of the rich. The thoroughfare before me was crowded with humanity rushing past - some in buses, some in luxurious cars and some on foot. The cars were dashing past me taking people to their various destinations. Everybody was busy, except me.

The sun was slowly sinking into the sea and the azure sky was turned into lurid red. Just in-front of me the incessant indefatigable waves of the sea were lashing on the sandy shore. Flanked on the side, the Gate-way of India was standing majestically into sky.

Bur my sombre looking eyes were not lost in the beauty of nature - under happier circumstances I would have written poetry. Because when my empty tummy was causing a revolution how can I get lost in the scenic beauty? Far away on the sandy shore children were playing and young couples sitting on yellow glowing sand were eating nuts and speaking unto each other about their past bravados.

Suddenly a big limousine sped past me and stopped before the Hotel Taj. Two people, a young man and a girl-apparently married couple - got out of the car and entered the regal looking parlour of the hotel.- the hotel meant to be a heaven for the rich, the illuminated paradise in the city. To deuce with the capitalists!

Young college girls-girls in saris, girls in jeans, girls in minis, and probably in midis as well-escorted by young romeos dressed in their ball bottom and cow boy suits were going to various cinema theatres-may be to Metro for a new Hindi film or to Regal for a new English wild west picture.

Well, while all these were happening around me I was standing on the side walk-motionless, my hands in the pants' pockets, and my hair dishevilled and straggling all over my face. My dress was torn and shabby and my shoes bore signs of extreme wear and looked like an archaeological relic. In every sense I was really a blot to the beauty of Bombay.

It was three months since my arrival in the city. I really remember the day of my arrival here. Of course there was nobody at the station to say "welcome to the city of Bombay". But that did not dampen my soaring spirits and my face was puffed up with happiness and my mind was full of confidence. All those were dead now and with them died my hope as well. A graduate fresh from the college with a meritorious record in every field I thought I would get a job easily and effortlessly. I was the pride of the college and the salvation of my family. I had great ambitious dreams of a satisfied and settled life. All were now shattered like a sheet of glass. All the interviews proved futile. It was not my fault that I did not get selected. I know I fared well. But mind, merit alone would not fetch you job. You require something else-in-

Jacob M. P.

WAGES AND MONETARY POLICY

Among the various causes responsible for the present widespread labour unrest in our country, the most potent is the inflationary policy of the war years, the effects of which are still pronounced, as evidenced by the high level of prices and the steep rise in the cost of living. Whatever the proximate reasons for particular strikes and reasonableness of particular demands there be, no doubt that so long as prices continue to rise unchecked, the demand from workers for increase in wages to compensate for the rise in the cost of living will be insistent. But in a situation in which there is absolute scarcity for essential goods-that is, where there is not enough of food stuff, cloth and other goods to go round for all - a general increase in wages does not help to increase the worker's snare of these goods. There is only a further rise in prices, which cannot be prevented by the mere adoption of price controls. In fact, as the recent extention of rationing to cloth and sugar shows, the black-market can be combated in such a situation only by rigid rationing. Rationing, however, is an emergency measure and it must be the endeavour of the Government to limit it to as short a period as possible. The remedy obviously is a production drive, which, to begin with, should be concentrated on relieving shortages of essential goods, but in the due course it will cover a wider field. The failure during the war period to expand the production capacity of the country to the extent necessitated by war requirements has meant that inflation went on unchecked, with wages desperately trying to catch

---

fluence. You must be "somebody's somebody". I was not that and so I remain here desolate and forsaken - the personified form of disappointment, dismay and misery. My certificates were of no use. And I cursed for once and only once for not being born as the son of rich parents.

I again felt, for the fifth time or was it sixth?- time does not count any longer - in my pocket the folded letter of my mother received yesterday. In it was fully manifesther feelings; an epic of love and affection and at the same time angry at her son's inability to help her financially and thus save her from the quagmire of poverty and starvation. I again read it, and thought my eyelashes were moistened and when I touched them I was surprised to see that my eyes were brimmed with tears. In the tears were reflected my mothers image - an image of love, a symbol of self - abnegation. Then I felt really miserable.

The night was already enveloping the city but it did not practically make any change to the face of the city as it was fully illuminated with incandescent lamps. Only my mind was in perfect harmony with the night. People were returning to their houses. The young couple who had gone to the hotel came out and got into their limousine and sped away and I watched it till its tail lights disappeared in the distance. Then I also moved from my place involuntarily and mingled with the teeming humanity. But whither.........? □

John Mathew

SWEET MY LOVE

Oh, my sweet-heart! Elizabeth, my own!
How sweet you are, my darling girl!
Love like a bird fullgrown,
Its shiny wings in me doth unfurl.

Seeds of love were in me first sown
By you, when you and I were young;
O'er the years it's sprouted and grown:
Now it stands, big with fine fruits hung.

In due course the tree of love did blossom:
Pretty flowers, sweet and fragrant.
But alas! Then came a storm so flagrant
That knocked out many a blossom.

Queen of my dreams, come dwell
In my heart, for ever and ever;
And be of joy and gladness a well,
And purge me of sadness for ever.

Elizabeth, my most precious pearl!
Let me not end myself in rope.
My own, my darlingest girl,
Forsake me not, my only hope!

□

Balan Nayar

BESEACH YOU, EVE

Mystery is thy name O! unknown girl.
Poison you are in shape of pearl.

Your sweet sound attracts many,
To expose their heart and love, if any.

Seldom others have nothing like love.
Doctrine towards their life is all alove.

Their heavent heven't respond in love and liate
Many problems for them why you create?

Enmity with them what will yield for you.
Except mental imbalance with cry and hue?

Your like or dislike is immaterial for them,
They mean love and late nothing but a false game

They devote their life in dedication,
And baldom require your cheap recreation.

They damn care threat of any sort,
And never lag behind to retort.

To them untoward incidents are "VIZ MAZOR"
And are happy even their throats are slainily razo

In solitude, please let them remain,
Eat, drink and be merry with other types of men

□

up with prices. The demand for increase in wages, backed by strikes, is no longer confined to industries or private enterprises. It has extended to Government and public services and, unless early measures are taken not only to meet the legitimate demands of the men affected but also to control the general economic situation in the country, we may be caught up in a vicious spiral of wages chasing prices which must lead to disaster. It does not seem to be realised by leaders of labour that any action which reduces production and intensified the shortage of goods prevailing in the country can only worsen the economic situation all round, whatever temporary rise in money wages they may be able to secure by pressure. This does not of course mean that the wages at present are either fair or adequate. They are in most cases low, in spite of the increases that have occurred during the war years. But it must be realised that our low wages are largely due to the low level of production - national as well as individual - and there can be a real rise in the general level of wages only by a general expansion in production and a rise in the individual output of the worker.

It would seem, therefore in the context of prevailing conditions, that it is in the worker's interests no less than in that of others, to avoid recourse to strikes and concentrate on increase in production. The workers, however, cannot be expected to accept this view while the authorities fail to stabilise the cost of living and some sections in the country are permitted to exploit the situation and make as much money as they can. The immediate task is to stabilise prices, wages and profits, allowing increases in wages in cases where they are found on enquiry to be low. Such a stabilisation programme cannot be implemented without a proper policy regarding production and currency. Imports of capital and consumer goods will have considerable influence on the course of prices. □

K. Ganapathy

LAND MARKS IN INDIAN CRICKET

The triumphs of the Indian Cricket team over the West Indies early this year and the victory over the England in winning the series by 1--0 are the landmarks in the history of Indian Cricket. It is the fullfillment of the hopes of everybody connected with the game in India entertained in the last ten years.

There has been no dearth of talent in our Cricket from early days and when our Cricketers made their first official visit to England in 1932 individually they made a tremendous impact on those at the home of the game.

But India made a little mark in world Cricket and could not rise from the secondary position it occupied. This was mainly due to lack of cohesion among the players, the inability to play as a team and a sense of inferiority when facing top countries like England, Australia and West Indies. It was also because of a lack of professional approach to the game, which is so essential for the highly competitive test Cricket.

NEW MOOD

A change began to come over our Cricket after Independence in tune with the spirit in other fields of national activity. But it needed a new generation of players without the hangover of the prefreedom era, to infuse fresh spirit into our Cricket. The first signs of this new mood was discernad when N. J. Contractor took over the Indian team's captaincy and won a series at home against England led by E. R. Dexter, in 1962.

Contractor's mantle fell on the Nawab of Pataudi. Though this should have chagrined some of the seniors, the choice proved a popular one as the young Nawab had caught the imagination of the cricketing world by his dynamic qualities as a player, magnificent fieldsman and a brilliant batsman. For the first time it was felt that the Captaincy of the Indian team had been given to a prince, who thoroughly deserved it because of his exceptionable cricketing instincts.

PATAUDI'S CONTRIBUTION

Pataudi, just 21 years old then, must have found it embarassing to handle the job and that too in a difficult series against a mighty West Indies team. But he found his feet quickly and quietly; but assuredly, brought about a change in our approach. The most important was infusing a sense of oneness among the players. By giving no quarter to petty provincial or local feelings and to small minded bickerings that had been the bane of our Cricket, he gave a national outlook to the Indian Team. The change was so obvious on the field that Merchant, despite not being in close touch with our cricket then, paid a tribute to Pataudi for inculcating this spirit.

Pataudi had also infused a spirit of challenge in our approach to Test matches by the manner he moved with rival Captains like R. B. Simpon, G. S. Sobers, J. R. Reid, G. T. Douling and W. M. Lawry. The inferiority complex that had been a handicap to our players soon gave way to one of equality and confidence. Despite the charge of being a gay man, he also set high standards by his own brilliant batting and fielding, at home, in England and in Australia.

Of Course, "STATE BANK OF TRAVANCORE, affords your deposits"

FULL PROTECTION

Your Saving is a sacrifice for the Nation.

It forms part of our national resources and when you save through the STATE BANK OF TRAVANCORE, Your Sacrifice pays you

As part of the STATE BANK GROUP of Banks
We are fully respresented in the whole country-
Branches in States Viz.,
KERALA, TAMILNADU, MAHARASHTRA.

Meet your nearest branch Manager who will be most happy to help you with the details of various types of services available.

STATE BANK OF TRAVANCORE

(Subsidiary of the State Bank of India)

Head Office: TRIVANDRUM.

The only criticism that could be made about him was that he was not a dynamic leader but one who allowed things to drift or take their course. Being of a quite demeanour on field he did give this impression but all along he was building up a fine combination, which was to make its mark when Lawry took over the Australian side in 1969. The hall mark of this team was the striking powers of its spinners, E. A. S. Prasanna, Bishen Singh Bedi and S. Venkata Raghavan, with B. S. Chandrasekhar in the reserve, and the batting quality of youngsters like G. R. Viswanath and E. D. Solkar.

It was fortunate for the game at this juncture that Merchant should takeover the chairmanship of the selection committee. True to the instincts of a player, he launched a bold policy of giving preference to youth and even came in for severe criticism for ruining our cricket. But he carried on courageously and in about a year his methods paid off; India, which should not have lost the series against Australia won - against West Indies and England.

It was a pity, however, that Pataudi who was a keyman in this process of giving a new look, was not there to enjoy the fruits of his efforts. He lost the form in 1969-70, a thing that happens to every cricketer.

Wadekar took over the Captaincy, enjoying the benefits of a team ready for battle. He added to its strength by his own flair for leadership which gathered tributes in the West Indies and England. He led India to its first victory over West Indies in the 25th test between the two countries which also gave us the series. This in a way is a unique record in Tests. Wadekar also led the team to its victory over England in the 37th test, which also gave us the series in their soil.

In Wadekar, India has a competent leader and a shrewd Captain. In West Indies Wadekar brought the ashes as Skipper of the Indian team. This is the unique victory for India against West Indies. He had the fine fielding support. In West Indies we found out some of our best players in action. Sardesai, a matured Cricketer found his best touch there. Solkar excelled in the crucial moment and young Sunil Gavasker, in his test debut became the great batsman of the Indian team. The world admires his batting, with a tally of 774 runs in his test debut. Gavaskar joined the company of Bradman, Everton Weeks, Denis Compton and Walcott. He scored 4 centuries in 4 tests. Besidese this in West Indies Gavasker had the distinction of hitting a centurry and double century in one test. He is second to Doug Walters of Australia. In some crucial moments some of our batsman rescued the team from its defeat. The last test (six day) against West Indies showed the fighting quality of the Indian Team. It was Sardesai, who set the tone for India's fine show in West Indies with a superb 212 under pressure in the First Test. Our Spin bowlers showed their mettle. Bedi and Venkataraghavan with Prasanna, did their best. What is more, our fielding especially our close catching, was top class, with Solkar showing himself to be in the World Class and Wadekar, Venkitaraghavan and Abid Ali closing their hands on some wonder catches. In West Indies Venkitaraghavan proved that he should be the deputy for Wadekar He bagged 22 wickets. What a victory to the Indian Team without the pace attack!

Before the excitement of the victory got reduced, India toured England. India had some expectation and they had some morale boost before the tour. India fought back game after game. Before the first test commenced India had 4 victories and loss from six matches. India had the chance for a win in the first test. The second went to England and in the third, India won the 'Oval Test'-a historic win, in their soil. The full credit goes to Chandrasekhar, India's ace leg-spinner who bundled out the England team for a mere 101 runs and he bagged Six Wickets for 38 runs, which England did not expect. Wadekar deserves the full credit for winning the series after they were badly swept (4--0) in the 1967 series. In England Wadekar proved to be a Captain of intellengence, showing his batting from the very first ball of the first test, he received. He hooked a John Snow's bumper from outside the off stump to square leg fence. He was firm for fielding the same eleven in three tests. In England every player had the opportunity to show their skill in atleast one of the departments of the game. India won 8 county matches and the 'Oval Test'. No other team had such victories in one series. Famous Cricketers have noted that players of India today are "strong contenders for the best team in the world". If only India could find a faster opening attack, they could challenge the World.

'Let us hope a bright future for Indian Cricket'- □

P. G. Santhi

FUTURE OF ENGLISH IN INDIA

Whether English should continue as the offical language as well as the medium of instruction in India has become a topic of controversy in recent times. The question has been much discussed in the educational as well as political circles, but no satisfactory solution has been arrived at as yet.

Before going deeply into the future of English in our country we have to think first whether it would be advisable to eliminate it completely from India. Political leaders in their patriotic zeal argue that English being a foreign language can never be accepted as the common language for India. But they are forgetting the benefit it has conferred on Indians. English has opened up vistas of scientific and technological knowledge to India. To-day, also because of their English education many men of genius have been enabled to go to western countries-which provide better facilities for higher education and research-in quest of knowledge and bring fame to our nation, even though we complain vehemently of brain-drain. So it follows that if we are to keep pace with the modern trends in the fields or education and research, we have to maintain contacts with the progressive West and for this English is of great help to us.

Considering the future of this language in our country, we find that the question is two dimensional; that is whether it should continue as the official and link language of the country and whether it should continue as the medium of instruction. English was given a new lease of life with the introduction of the Language Bill in 1967. The Bill provided that English will continue as official and link language side by side with Hindi and a complete switch over to Hindi will depend on the willingness of the individual states. But most probably at the official level English may not continue to be of importance within a decade or two since drastic measures are being taken to popularise Hindi. But these are welcome measures even though they predict a bleak future for English since it is best for a country to have one of its own indigenous languages as the national language. It may help to promote the much needed national integration and solidarity.

In the field of education the picture is different. In the matter of medium of instruction, we have the three language formulae propounded by some educationists to cope with the problem of linguistic frenzy. It stipulates teaching through the medium of regional language at all stages of education and compulsory knowledge of English and Hindi. We find that this formulae is derived from the practices of the multi-lingual countries like Switzerland and Canada; but the problem with India is that unlike these countries she has too many different languages spoken in the country. Already some of the states have switched over to the regional languages as media of instruction for the degree courses in Arts and Sciences, and they propose to extend scheme to post graduate and technical courses as well. In due course. On deeper analysis we find the disadvantages of such a change over far outweigh the advantages. First of all it will adversely affect employment opportunities since chances of mobility within the country as well as abroad are lessened. Moreover the study of science subjectst hrough regional languages will make it difficult for the students to keep in touch with the latest trends in scientific development. Such a situation will be suicidal for a developing nation like India which is trying to make rapid strides along the path of progress. Coming to the practical side of the problem, the fact remains that numerous new terms and terminologies have to be coined in every language, and texts will have to be translated verbatim, which are real Herculian tasks. So from the acadamic point of view it will be practically difficult as well as unwise to replace English by the regional language as medium of instruction. As has been rightly observed by professor Srinivas Iyengar "A campaign against English can only be a campaign against higher education itself".

Though English has lost its pre-eminent status after the attainment of indipendence and in the succeeding years, it can still be hoped that it will continue to be associated with the academic field in India. □

K. R. Elankath

HOLD THE TORCH OF TRUTH

(Shri K. R. Elankath, is an illustrious son of this temple of learning. This article is the text of the speech belivered by him, while proposing the toast to the college, at the Golden Jubilee public meeting on 8th April 1972—Ed.)

Your excellency the Governor of Kerala Sri. Viswanathan, respected Shri. K. M. Cherian, revered Guru Shri. V. M. Ittyerah, Principal Mr. C. T. Benjamin, present students of the college and friends,

I deem it a great honour and rare privilege to be called upon to participate in the Golden Jubilee Celebrations of my Alma Mater and propose toast to the college on behalf of the old boys. But it is with a deep sigh of grief that I have to perform this task which would have been more ably done by our late lamented friend Mr. K. T. George beloved of us all. He was one of the most illustrious sons of the college, a valuable asset to the country and a strong pillar of the political party to which he belonged. It is a pity that God has taken away from us this noble comrade whose services to the nation would have been invaluable in the days to come. Let us take this occasion to pray for the peace of his soul.

I belong to the older generation and joined this college thirty years before late Mr. George entered its portals. Hence my recollections of the college days and its evironments must necessarily be different from those of the next generation. I was one among the first batch of outgoing students and as such, this is the Golden Jubilee of the entrance into the college of those students who joined me in the B. A. class after succesfully undergoing their intermediate course. The college was in its formative stage and the old building of the Alengad taluk cutchery which was used as college building had not been much improved upon or expanded. The days that I spent in the college fill me with pleasing memories which shed radiance over the recollectious of youth and my association with the great founders and venerable teachers of this beloved institution. The names of Shri. A. M. Varkey the then Principal, Shri. C. P. Mathew Vice Principal, Shri. K. C Chacko and Shri. V. M. Ittyerah stand formost in my mind. Rev. Holland, Rev. George John, Kuruvilla Zachariah (IES), T. I. Poonen, T. K. Narayana Iyer, T. C.

Sankaran Nambiar, D. Padmanabhan unni, T. R. Anantha Raman are some of the names I could never forget. Only three of these eminent professors Shri. V. M. Ittyerah, Dr. T. I. Ponnen & Shri. T. R. Anantharaman are alive today and I am happy to see that the first two are present here on this happy occasion. Hours spent in the class rooms, in the library and debating society, in the football field and in the social spheres fill me with pleasant memories of useful efforts devoted both to self-equipment as well as to service to fellow beings in and around the college campus and sometimes in areas further away. The unprecedented flood in the Periyar in 1099 M. E. is an event unforgettable in the annals of the college and the State. This event brought out the best in some of us, the then students of the college, a demanding spirit of adventure, sacrifice, valour and mental poise. On hearing that the persons in charge of canoes were collecting money for those who wanted to escape from the havocs of flood in affected areas leaving out the poor, we commandeered, so to say, all the canoes one by one as they reached the slopes of the college hills where the persons had to be alighted and each one of us took charge of the canoes and rushed up to the rescue work. We were thereby able to save human lives as much as we could, with care, speed and enthusiasm. The hostels and college rooms and verandas were converted into rescue shelters. We provided them with food and in some cases with clothes, till help came from the municipality and the government. Vaikom Satyagraha in which some of us had the good fortune to take part and render humble services was another memorable event in those days. The visit of Mahatma Gandhi and the stirring speech that he delivered within the precincts of the college on a platform improvised beneath a mango tree, will be remembered for ever by the generation of students who had the good and rare fortune to meet and pay their homage to that great son. We then felt the same glow that the poet felt when he sang of the French Revolution thus:

> "Bliss was it in that dawn to be alive
> But to be young was very Heaven"

Mr. C. T. Benjamin the Principal had some nice words to say about me and my activities in the field of social welfare. I thank him for the same. In this connection I may say with gratification and perhaps with certain amount of pride that in moving towards such line of activities this institution had contributed considerably and I am indebted to the staff and co-workers who evinced great sympathy and offered cooperation and liberal assistance in such efforts. We, the students interested, had ourself organised a social service league in the college to which funds were raised by dramatic entertainments, donations and subscriptions.

His excellency the Governor rightly referred to the political activities of the present day students and advised them in general terms not to be the parons or victims of exploitation by various political parties. I do agree with his views. I had been a politician for a long time and have associated with students in politics. Their participation in the freedom struggle was under exceptional circumstances. India had to shake off the yoke of foreign domination and come to her own. An united effort from all sections of the community was a necessity then and complete non cooperation of people in all walks of life to paralyse the Government was then necessary. We all stood under the common flag under the able leadership of Gandhiji. Such a circumstance comes only once in a nation's life and may come only rarely. Now we have attained freedom and we are governed by our own representatives. The job of the present day students is to equip themselves to fit in as best administrators, technicians, scientists, doctors, professors etc., thus helping towards the development of the country.

As Pandit Jawaharlal Nehru has observed:

"Our young men are a fine lot. The future of India is shining before them like a gittering star. They have to get ready to shoulder their new responsibilities and do big things". To do big things they have to equip themselves with knowledge and culture and develop their talents. You have to bear in mind that education does not mean the amount of information that is put into your brain which runs riot there, undigested all your life. It must lead to culture and must be man making, life-generating and character-building. It should not lead to acts of violence, destruction and degradation. There must be a spiritual background in your education, if the latter tendencies are not to gain ground and be completely eliminated.

Quarrels and strikes are easily occasioned; but it is difficult to control and curb them. Strength is required to control the vagaries of emotions, while no effort is required to become prey to them. With real spiritual outlook, disrupting tendencies could be checked and real building up of the man and the nation achieved. It is only apt in this connection to remember what Swami Vivekananda has said in his inimitable style:- "With the giving up of quarrels all other improvements will come. When the life blood is strong and pure, no disease germ can live in that body. Our life blood is spirituality. If it flows clear; if it flows strong and pure and vigourous, every thing is right. Political, social or any other material defects, even the poverty of the land, will all be cured if that blood is pure. For if the disease germ be thrown out nothing will be able to enter into the blood. To take a simile from modern medicine, we know that there must be two causes to produce a disease, some poison germ outside and the state of the body. Until the body is in a state to admit the germs, until the body is degraded to a lower vitality so that the germs may enter and thrive and multiply, there is no power in any germ in the world to produce a disease in the body. In fact, millions of germs are continuously passing through everybody's body but so long as it is vigourous it never is conscious of them. It is only when the body is weak that these germs take possession of it and produce disease. Just so with the national life. It is when the national body is weak that all sorts of disease germs in the political state of the race or in its social state, in its educational or intellectual state, crowd into the system and produce disease. To remedy it therefore we must go to the root of this disease and cleanse the blood of all impurities. The one tendency will be to strengthen the man, to make the blood pure, the body vigourous, so that it will be able to resist and throw off all external poisons."

Here in this college where spirituality is given its due recognition where the torch of truth and culture shines in all its brilliance may I, on behalf of the older generation of students, appeal to you to make earnest efforts to derive the maximum benefit from the knowledge, culture and spirituality that you gain from here, so that this college could look up with pride that it has sent out thousands of fine young men and women who have contributed very much to build up a beautiful and prosperous India and to bring peace and well-being to the nations of the world. □

Joseph Kalady

"A MESSAGE FOR YOU"

I send My humble message in this publication. This may be meant for you. It may come to the attention of many eyes; but all of those, only a few will have the ability to understand. Many, may read, but of them all, only you may have the intuition, the sensibility to understand that what I am writing may be intended for you. May be the tide that shapes your destiny, which, taken at the crest will carry you to the levels of independence beyond the dreams of avarice.

If reading so far has not perked up your latent curiosity, STOP! Turn the page. Read anything but this.

Don't misunderstand me. There is no mysticism in this. I am not speaking of occult things, of innumerable laws of nature, that will sweep you to success without effort on your part.

I hope you are the kind of person,—if you have read this far—who knows that anything worthwhile has to be EARNED. Don't put this off. It may be coincidence that you are reading these words right now. Or, it may be a matter that is more deeply connected with your destiny than either of us can say. There is only one thing certain.

If you have read this far, you are interested. And if that is true, then you must take the next step.

I would like to give the message to my fellow-students while I am still able to help! Does Happiness Hang on your DECISION? DOES IT?

Then regret not the past or flinch from the future. Take, therefore no thought for the morrow. But LIVE in the PRESENT, the actual quivering moment of existence, the only point where true contact with reality is possible.

The JOY OF HERE-AND-NOW! Asking oneself and doing what you can to Help Yourself and your Neighbour Smile.

So!! LAUGH AND BE MERRY. □

Grams: **BATTERIES**

Phones: 33904, 33598
33448, 33878

Telex: 046-274

TOSHIBA ANAND INTRODUCES FIRST TIME IN INDIA

FULLY LEAK-PROOF DRY CELL BATTERIES

WITH FACTORY SEAL

TO ENSURE FRESHNESS FOR EXTRA LONG LIFE

Manufactured in technical collaboration with

M/s. TOSHIBA OF JAPAN, TOSHIBA RAY-O-VAC K. K. TOKYO AND M/s. KANEMATSU GOSHO LIMITED, TOKYO.

BY

TOSHIBA ANAND BATTERIES LIMITED

MAHATMA GANDHI ROAD

COCHIN-11

KERALA

K. Karthikeyan

INDIA MUST GO NUCLEAR

India is the second largest population and the seventh largest country in the world. She ought to play a major role in world affairs. But in this nuclear age, she cannot do so without having access to nuclear weapons and the means of delivering them. Atomic weapons, as we know by now, give some degree of "respectability" and sense of security to the country possessing them. The position China is enjoying now is more due to her nuclear weapons than any other reason.

In this nuclear age, the most advanced conventional weapon is useless against an atom-bomb. If we want to seek peace on our long stretched boundaries, we must maintain balance of power, at least with China. We are already spending a huge amount of money on air defence. A fraction of it, spent on making nuclear weapons will be well spent. If we are strong, our enemies will think many times before attacking our sacred land.

It is necessary for India to make nuclear weapons to protect herself and to maintain peace and security in Asia. The threats from China and Pakistan to India are very real ones. China has atom bombs and hydrogen bombs. Both China and America are giving arms to Pakistan. India is alone and has no friend except Russia. But it is doubtful whether Russia will actually help India in case of a nuclear attack? Therefore, we have no choice other than going nuclear.

History can be the best guide for a nation. When Indians had weapons made of stones, they were enslaved by the foreigners who had better weapons of iron and other metals. Again, when we had no fire arms, we were deprived of our freedom on the point of cannon and gun by Baber.

Now, in the atomic era, if we want to preserve and protect our freedom we must possess the latest war equipments-nuclear weapons.

India must be prepared for a war at any time and that is the best way of avoiding war. According to Churchill, the second world war was the product of the policy of disarmament followed by Great Britain and France after the treaty of Versailles. First get ready; then we can speak of peace and non-violence. Otherwise our voice will never be heard.

We have not been able to keep the Indian ocean neutral inspite of all our huffing and puffing. This failure is only because we are weak and hence the big powers can do what they decide to do. We kept nearly a crore refugees in India at a cost of 2500 millions rupees. But if we go nuclear we need only 350 million dollars per year for making ten twenty kiloton bombs and keep a fleet of carriers capable of delivering such bombs on targets.

India could not take a quick decision on the Bangladesh problem only because some big powers delayed her. We could have been faster if we were stronger. Nuclear power will give us a greater sense of self confidence as a nation; our neighbours will become our friends soon. Moreover, the nuclear research centres will create a number of employment opportunities for our educated unemployed youth.

No doubt, an atom-bomb costs a lot, but it is as essential for the security of our sacred land as air and water to human beings. Going nuclear is surely dangerous; but it is certainly less dangerous than going without them. □

INSPIRING ADVENTURE

K. M. Cherian

(The following is the text of the speech delivered by Shri. K. M. Cherian, Chief Editor of the MALAYALA MANORAMA, while releasing our Golden Jubilee commemoration Volume on April 8, 1972.)

Due to my heart condition, I had given up speaking and appearing on public platforms. But on this occasion, I felt justified in defying my doctors' advice for very vital, personal and sentimental reasons. I want to say I am grateful to Shri Benjamin for giving me this opportunity to identify myself with you all when celebrating the Golden Jubilee of this great institution.

The history of the Union Christian College is as unique as it is inspiring. Perhaps those of you who are now working in the college may see only its big buildings and its many hostels, the broad playing fields and other external factors which form the campus of a big educational institution and quite naturally you may not be aware of the sacrifices, aspirations and hope that brought about the existence of this college and which constitute the inner soul of the institution. Although I was not officially connected with its history I was in a very unofficial and informal manner in intimate touch with its origin and development in its early stages and so I speak with some sort of inside knowledge born of very close personal contacts with the founders during those early years.

Inception

I was an Honours student of the Madras Christian College when the idea of starting a first grade college in Kerala dawned upon my uncle Shri K. C. Chacko who gathered round him a few other lecturers of the same college who all got interested in this scheme. This original group of three, who were meeting for discussion and prayer consisted of Shri Chacko, Shri C. P. Mathew and Shri V. M. Ittyerath. A little later Shri A. M. Varkey also joined the deliberations. I remember Dr. John Mathai, who was then in the Madras Government service, also participated in some of these meetings. As I was then staying with Shri Chacko in the Madras Y. M. C. A., I was aware of all that was going on without however any active participation in the discussions.

Fifty years ago the starting of a first grade college by private individuals was regarded as mere utopia. At that time in the whole of Madras Presidency there were not more than six or seven colleges run by Government or missionary bodies and in Kerala there were only two first grade colleges run by the Government of Travancore and Cochin. It was at this time this group of college lecturers whose salary was round about one hundred and fifty rupees and who had no guarantee of any financial backing of any kind from any quarters thought of the impossible proposition of starting a first grade college in remote Alwaye. Not only that this small group had no wordly resources to support a venture of this nature but they also did not count on any Government help or any foreign mission's contribution for the undertaking. The local non-Roman Syrian Churches in Kerala also did not come actively into the picture. Nor was there any financial or charitable foundation behind the scheme. All people like myself, who were watching from outside, thought of the whole proposition as a wild goose chase destined to meet with untimely death before it was born. It will be interesting and certainly rewarding to study and find out why and how this apparently risky adventure succeeded beyond the wildest imagination of any one of us who were watching with cynicism and scepticism the pigmy attempts of this praying group of these Madras Christian College lecturers.

Sceptical

People like me did not commend the wisdom of these young people when they resigned from the Madras Christian College, and left their secure jobs in Madras and threw themselves whole hearted into the new work. But they eventually succeeded inspite of all the above mentioned handicaps. They organised themselves into what is now known as fellowship group. Relying entirely on God's sure guidance and the assurance that when God guides He provides they applied for sanction to the Madras University. When the application was sent they had not a piece of land or building or money of their own to build even a shed. No one of us who were in touch with these attempts ever expected that the application would be even considered seriously. However, contrary to all expectations of sceptics, the application was sanctioned by the Madras University. This was perhaps due to the friendliness of Dr. Macpheil, the then Vice Chancellor who was the friend of Shri Chacko and his colleagues. Thereafter the college slowly began to take shape because it had to. I do not want to recount how often quite miraculously when all doors appeared closed, money used to come in from unexpected quarters. Each stone of the Union Christian College had perhaps a sacred history. It came to be built in by prayer and faith in God of this group of fellow workers. I can boldly say that the real secret of the success of the Union Christian College was the unshakable faith in the all-sufficiency of God's resources which inspired the founders. They proved that God would not let down those who depend on him for any work in the world to which he has called them. So the college grew inch by inch, brick by brick. The founding group went through blood, toil and tears but sustained by an overwhelming faith.

The Lesson

I would venture to say that this is the lesson which the Union Christian College proclaims to the whole world. Of course its contribution to the academic world may be praiseworthy. But this is what you have to learn from the traditions of this college. Thus this college is a monumental illustration of the supremacy of spiritual and moral force in this mundane world. If the present generation of both students and teachers are inclined to forget and ignore this vital lesson, whatever may be the splendid results which this college earns to its credit in the public examinations, they would lose the basic purpose of this great institution.

I hope I shall be excused for this personal reminiscence about the beginning of this college and the enduring foundations on which the founding fathers built this institution. A tree is known by its fruits and you have here now one of the most outstanding institutions of Kerala. When I said that its history was unique I had in mind mainly this spiritual character of its working. But it is unique also in several other ways. One is its fine residential system with a large number of hostels although I have come to know recently that the present residential system is not what it was in the old days. As a matter of fact the residential character of this college remained one of its prominent emphasis for many years. Even now in spite of the glaring failures or exceptions, the public at large associate the Union Christian College with the high moral and spiritual values which the teachers in residence impart to their students in their life together and working together. The public will wish that the college continues so and be saved from a gradual deterioration in its standards. One is not happy at the general level of descipline and academic achievemens of our educational institutions. Both teachers and students in Kerala and even in India as a whole are subject to a wave of frustration which shakes certain fundamental moorings on which society has to survive. The future of our whole educational system is beset with ill-forebodings. The soul of our educational institutions seems to have gone dead or dying. This college also may be affected by these all-prevading challenges. But I want to emphasize on this occasion that any sense of frustration is wrong and unwarrented. The sense gloomy frustration is a dangerous and soul-destroying outlook. It is high time that our teachers and students rise up and take a new and forward-looking attitude.

Way to take

A Jubilee year like this is a very useful vantage point to look backward and forward. I personally do not believe that there was any golden past and an undesirable present for any institution or people. Problems and difficulties were always in existence. From the time this college was founded there were insoluble problems and overwhelming difficulties—insufficient funds, indiscipline among students, misunderstanding amongst the staff—all were there. I recall that this college was at one time a hot bed of communist intrigues and there were at least one or two communist-originated strikes. All problems will ever continue in one form or other. The difference between one age and another, and one group and another consists only in the way in which these problems are tackled. If there is anything that the founding group bequeathed to us, it is the experience and conviction that all problems, however complicated, will be and can be finally resolved if as a group they agreed to wait upon God in prayer and faith. I know the college is faced with a tremendous need and problem of finance. But finance in the ultimate analysis is also a spiritual problem. The way you tackle it will be an abiding inspiration to generations of students who study in this college.

Unique venture

Another uniqueness about this institution is worth mentioning on this occasion even though it is too obivious. Union Christian College was started as a venture of co-operation between Christian Communities in Kerala whose narrow rivalries and dissensions were regrettable. Fifty years ago ecumenism did not assume its present popularity or support. To bring the Orthodox, the Marthoma, and the C. S. I. communities in a common venture of service was a very noble vision which inspired the founders. The institution has stood the test of decades and it must be said to the credit of those who worked here all these years that they survived all narrow communal interests and has stood for broader unity and respect for each other. I remember a prominent member of the C. S. I. said when approached for donations that he would reserve it until the time when a legal fight would unavoidably follow. Such misgivings were very real and sincere men expressed them frankly. But the college can justifiably thank God [for preserving unity and a sense of co-operation among the members of the different communities who were working here all these years.

Fresh avenues

Alwaye has no longer the rural setting of fifty years ago. It is now the suburb of an important and growing port and naval centre. It is within the most developing industrial belt of our State. This will give rise to new problems and new situations. The college was affiliated to the Madras University when it was started. Later it became part of the Travancore University. When Travancore University changed to University of Kerala, Alwaye also had to change its affiliation accordingly. Now this is attached to the University of Cochin * with an industrial and technological bias. Whatever be the changes and challenges that this institution may face now and in coming years, I wish and pray that it may ever remain true and loyal to the noble traditions which the selfless and God-fearing founders have handed down to us.

Before I conclude I have the pleasing duty of releasing the Golden Jubilee Souvenir which is a memento of this big occasion. I have been called on to this honour in the unavoidable absence of Shri. C. Achutha Menon our popular Chief Minister, who had agreed to perform this function. His indifferent health could not permit him to be present here this forenoon. Shri. Achutha Menon and myself are sailing in the same boat regarding our heart condition. I count myself fortunate to be able to be present here this evening though till the last moment I had kept my absence also as a possible contigency. I am thankful and happy to be present here and carry out this pleasant duty. I know every one of us regrets the absence of our esteemed Chief Minister here today. I should regard it a privilege to act in his place which I do with sincere pleasure.

I declare the souvenir in commemoration of the Golden Jubilee of the Union Christian College as released.

I have only just looked into its contents. But I have no hesitation to commend it to you all. ☐

* *The College has not yet finally decided to join the Cochin University; but it is one eligible to join.*

THE PAST ONE YEAR

(Reports by the Principal, Union Secretary, Association Secretaries, Captains,........................)

COLLEGE REPORT

I have great pleasure to present you with this report of the life and work of the College since the last College Day, which was celebrated on February 26, 1971. The Public meeting in the evening was presided over by the Vice-Chancellor Dr. George Jacob, who also declared open our Golden Jubilee Building-

EXAMINATION RESULTS AND ACADEMIC RECORDS

Result of the University Examinations: May–June 1971

	No. appeared for the Exam.	No. passed I	II	III	Total	Percentage
1. Pre-Degree						
Group I	76	17	23	21	61	80.3%
Group II	77	39	29	4	72	93.5%
Group III	72	1	16	21	48	66.7%
2. Second Year B. A. Degree Examination						
Part I English	170	2	11	131	144	84.7%
Part II Hindi	78	0	2	64	66	84.6%
Malayalam	91	0	12	77	89	97.8%
Syriac	1	(Result withheld for want of qual. cert)				
French	1	0	1	0	1	100%
3. Second Year B. Sc. Degree Examination						
Part I English	136	1	8	99	108	78.4%
Part II Hindi	84	4	11	59	74	88.1%
Malayalam	47	0	2	37	39	83%
Syriac	1	0	0	1	1	100%
Part III Optional Subjects (Subsidiaries) Examination						
(a) Mathematics (Main)						
Sub-Statistics	25	(unclassified)			16	64%
Sub-Physics	27	"			21	77.8%
(b) Physics (Main)						
Sub-Mathematics	18	"			8	44.4%
Sub-Satistics	18	"			12	66.7%
(c) Physics (Main)						
Sub-Mathematics	16	"			10	62.5%
Sub-Chemistry	22	"			19	86.4%

(d) Chemistry (Main)						
Sub-Mathematics	32	(Unclassified)			18	56.3%
Sub-Physics	38	..			33	86.8%
(e) Botany (Main)						
Sub-Chemistry	22	..			22	100%
Sub-Zoology	23	..			22	95.6%

4. Final Year B. A. Degree Examination

(a) Psychology	28	4	8	12	24	85.7%
(b) English Lang. & Lit	31	0	3	27	30	96.8%
(c) Economics & History	66	2	13	41	56	84.8%

5. Final Year B. Sc. Degree (Special) Examination

(a) Mathematics	25	7	9	3	19	76%
(b) Physics	36	32	1	0	33	91.7%
(c) Chemistry	24	21	3	0	24	100%
(d) Botany	20	14	6	0	20	100%

6. M. A. Degree Examination

(a) History	15	1	14	0	15	100%
(b) English	14	0	7	6	13	93%

7. M. Sc. Degree Examination

(a) Mathematics- Previous	18	(Unclassified)			17	94.4%
Final	12	4	3	2	9	75%
(b) Physics- Previous	17	(Unclassified)			15	88.2%
Final	10	3	7	0	10	100%
(c) Botany-Previous	7	(Unclassified)			7	100%
Final	8	3	5	0	8	100%

All the students of the Junior Classes (Jr. Pre-Degree, Class I and M. A. (previous) were promoted to the higher classes.

Courses of Study:

No new courses of study were started this year.

Strength of the College

Courses:

	Men	Women	Total
Pre-Degree Junior	182	62	244
" Senior	160	72	232
Class I - B. A./B. Sc.	173	130	303
Class II - B. A./B. Sc.	174	127	301
Class III - B. A./B. Sc.	201	111	312
M. A. English: Previous	6	9	15
" Final	6	9	15

M. A. History : Previous	9	6	15
Final	4	11	15
M. Sc. Mathematics Previous	6	13	19
Final	8	12	20
Physics: Previous	6	6	12
Final	12	8	20
Botany: Previous	2	6	8
Final	3	5	8
	982	587	1539

The strength of the College this year is 1539. This is more than last year's strength by 58.

8 students were newly admitted to Senior Pre-Degree, classes II and III.

Scholarships:

The following scholarships have been received by our students this year.

National Scholarship:

Pre-Degree	:	Junior	4
		Senior	10
B. A./B. Sc.	:	2nd Year	4
		Final Year	1
M. A./ M. Sc.	:	Final	1

National Loan Scholarship:

Pre-Degree	:	Junior	5
		Senior	12
B. A./B. Sc.	:	1st Year	14
		2nd Year	14
		Final Year	8
M. A./M. Sc.	:	Previous	5
		Final	6

National Merit Scholarship to the Children of School Teachers:

Pre-Degree	:	Senior	1
B. A./B. Sc.	:	1st Year	1
		2nd Year	1
		Final Year	1
M. A./M. Sc.	:	Final	1

National Science Talent Scholarship:

B. A./B. Sc.	:	1st Year	2
		2nd Year	2
		Final Year	1

National Sports Scholarship

Pre-Degree	:	Senior	1

University Merit Scholarship:

Pre-Degree	:	Senior	1
B. A./B. Sc.	:	2nd Year	2
		Final Year	1
M. A./M. Sc.	:	Final	3

State Scholarship:

Pre-Degree	:	Junior	4
		Senior	7
B. A./B. Sc.	:	1st Year	5
		2nd Year	5
		Final Year	2
M. A./M. Sc.	:	Previous	2
		Final	5

In addition to the above scholarships 50 students have been awarded financial assistance from the Students' Aid Fund for this year.

STAFF

The strength of the Teaching Staff of the College is 74. Rev. K. P. George, Mr. T. K. Avirah, Mr. K. M. Koshy, Mr. David Jayakar Daniel and Mr. Joyce Mathew who are on the permanent staff are away on study leave, the first two in U. S. A., and the next two in Canada and the last in U. K. There have ben some changes in the various departments among the teaching staff early this year. Some left us at the end of the last academic year and during the course of this year and a few others joined us this year.

I deeply regret to report the demise of Prof A. Aravumuda Iyengar who served this College with great distinction from 1931-35 as Lecturer Einnglish and later as the Head of the Department and Professor. He passed away on 12th November 1971 at Mylapore where he was staying with his only son Prof. Ramaswamy of the Vivekananda College.

Prof: Iyengar was a great scholar and a prolific writer. He was untouched by anything sordid or mean. To the last he kept his contacts with the College and we are deeply thankful for the warmth and richness of the friendship and guidance that he gave us. I use this opportunity to record our great appreciation and gratitude for all that Mr. Iyengar has done and meant for us.

SEMINARS AND SUMMER SCHOOLS

During the last Midsummer vacation also our College was the venue for conducting the Summer Institute in Physics. All the members of the staff of the Physics Department took part in the institute. Mr. P. J. Joseph and Mr. K. A. Mathew Lecturers in English attended the Summer Institute in English at the St. Thomas College, Trichur.

Sri. Thomas John, Jr. Lecturer in Psychology attended the Summer Institute in Psychology at Bangalore.

Mr. Thomas Philip, Lecturer in Physics attended the Summer Institute for Wardens of Hostels at the Madras Christian College.

ASSOCIATION OF OLD STUDENTS AND FRIENDS

We have revived the association of Old Students and Friends. The enthuiasm evinced by our Old Students makes us confident that this Association will grow steadily and that as years pass by, it will become

a source of support and strength to the College. We have at the moment nearly 1500 members on the rolls of the Association of whom 320 are Life Members and 63 Donor Members. The Old Students' Day has become an yearly feature and many Old Students come and spend a full day at their Alma mater reviving old connections and making fresh ones.

GRANTS AND DONATIONS

	Rs.
U. G. C. Grant for Post-Graduate Courses in Physics aud Botany	25,000.00
U. G. C. Grant for laboratory equipments	48,750.00
U. G. C. Book Grant	6,125.00
Kerala State Road Transport Corporation Grant for Busbay	2,977.75
World Council of Churches Grant for Science Building	75,029.10
U. G. C. Grant for Chemistry Apparatus	15,000.00
U. G. C. Grant for Students' Welfare facilities	5,500.00
Teaching Grant from State Government	2,68,433.00
Mrs. Aley Mathew Endowment	500.00
T. R. Anantharaman Prize Fund	50.00
Helping Needy N. T. Staff Fund	25.00
U. G. C. Grant for Development of Post-Graduate Courses in Humanities	3,000.00
U. G. C. Grant for development of P. G. Courses in Science.	6,000.00
Golden Jubilee Fund and O. S. A. Membership Fees (about)	30,000.00

I thank the State Government, the University Grants Commission, the University, the World Council of Churches, and other benefactors for all the help they have given to the College.

Before closing this report may I thank the large number of friends, benefactors and counsellors which the College was previleged to have during the last 50 years of its existence. It is our joy and pride that we have a host of Old Students and friends who have been invariably generous and warm towards us. It is equally our pride and thankfulness that we are surrounded by a cloud of witnesses who have passed out of this world after striving hard to make this College what it is today. The founders of this College, the first generation of teachers, generations of students, our former Council Members and the many silent souls who took pleasure in giving their shoulder without showing their head in this venture of starting and building a Union Christian College, are all being remembered with gratitude on this auspicious occasion.

Those of us who are now responsible for the running of this institution are deeply conscious of our failure in reaching the goals set by the founders of the College. We have tried in all sincerity to do what we believed we were expected and permitted to do under the given situation. The words of the poet Grandland Rice that we remind ourselves of in our sports field ring often in our ears and I shall close with that couplet which is our only justification before man and God.

When the One Great Scorer comes to write against your name, He marks - not that you won or lost-but how you played the game.

I pray that this be our guiding star for the future too.

Thank you.

C. T. BENJAMIN

PRINCIPAL

Social Service League

President:
C. J. THOMAS

Secretary:
SHERAFFUDIN

Treasurer:
P. C. CHERIAN

We had an year of hectic activities. During the course of the year, we thatched poor huts, levelled the road to women's hostel, and gave financial help to many needy patients. Under the joint auspices of National Service scheme we built a small house for a poor widow. To seek more funds for our activities we conducted a tea-stall during the Manorama trophy basket ball tournament.

Secretary.

Planning Forum

President:
C. D. VARGHESE

Secretaries:
V. K. MOHAMED
MOHINI DEVI

150 members of the forum registered their names to donate blood for our wounded Jawans during the recent war with Pakistan. The forum studied the problem of conficts between the farmers and farm labourers in Parur & Cherai. A Statistical survey was conducted in Vyppin to study the socio-economic conditions of the fishermen of Ernakulam district. The forum decided to meet the expenses for a permanent stage constructed by the college in connection with the Golden Jubilee Celebrations. We arranged frequently documentary film shows this year and conducted elocution competitions. A benefit show was conducted at Alwaye Zeenath Theatre.

Secretary

Hindi Association

President:
P. K. NARAYANA MENON

Secretary:
M. N. GOPINATHAN NAIR

Even though the Hindi Association started only this year, we were able to conduct many activities which were highly useful to the students. The association was inaugurated by Dr. N. Raman Nair, of the Cochin University. One of the outstanding achievements of the Association was that we were able to conduct an elocution competition in Hindi. As a stimulus to Hindi students, special prizes were awarded to students, who contributed best articles and short stories to the College Magazine. Mr. H. S. Nagi, one of the members of the Debating Team of the Hindi Association was sent to participate in the Intercollegiate Elocution competition in Hindi and he won the first prize. He also won the second prize in the Hindi Elocution at the Kerala University Union Youth Festival at Ernakulam.

Secretary.

History and Economics Association

President:
T. M. MATHEW

Secretary:
M. A. ABDULLAH

The inauguration of the History and Economics Association was held on 14th January 1972. Dr. K. Marthanda Varma inaugurated the function and gave a very interesting speech. Our President Mr. T. M. Mathew welcomed the gathering.

An entertainment programme followed, the highlight of which was a song by Miss. Srirangini. A one act-play was also presented.

Secretary.

Psychology Association

President:
Mr. THOMAS JOHN

Secretary:
Mr. K. J. RAMACHANDRAN
Miss. HEMA NAIR

Weekly seminars and discussions were held by the Association. Experts from other social science disciplines were invited to the seminars as guest speakers. Some of the topics discussed at these seminars were the following:-

Problem of Memorizing.
Sex education in Indian-Universities.
Generation Gap,
Economics and Psychology
and Mental Hygiene.

A meeting was held to bid farewell to Prof: V. K. Alexander who will be retiring from the College at the end of this year and also to congratulate him on being awarded the U. G. C. Professorship.

Secretary.

Mathematics Association

President:
ABRAHAM MATHEW

Secretary:
V. RAMACHNDRAN

The activities of the association was formally inaugurated by Sri. S. Easwara Iyer of the High Court of Kerala on 14th of September 1971. The principal Mr. C. T. Benjamin M. A. MRE presided over the function.

The Association was able to conduct a series of seminars, most of them led by the post graduate students. Mr. N. I. Azees of M. Sc. (previous) took a general class on "some odd properities of numbers". An excursion to Ootacamundu was another feature of ours.

We conducted survey on "Consumers opinion on Banking services" under the auspices of the Cochin University. We are thankful to the director and manager of Federal Bank, Alwaye for giving us necessary help and instructions. At the valedictory meeting, on 16th of March 1972, the world famous human calculator, Mrs. Sakunthala Devi was the Chief guest.

Secretary.

Botany Association

President:
Dr. O. M. MATHEN

Secretary:
Mr. JOHN P. JACOB

The activities of the Association was inaugurated by Mr. George Enson, Director of the Indo-Norwegian Project, Cochin. Several symposia on various modern scientific topics were conducted. Study tours were conducted to Ooty, Mysore, Bangalore and Munnar.

Secretary.

National Cadet Corps

The National Cadet Corps has a strength of 120 cadets and one Officer. The activities of the N. C. C. were carried on in a very efficient manner. 45 of our cadets attended the Annual Training Camp held at Kanjoor.

Student Christian Movement

President:
Mr. KURUVILLA ABRAHAM

Secretary:
Mr. N. T. MATHUKUTTY

The Bible study Groups used to meet on sundays. Five members attended the Leadership Training Camp held at Tiruvalla. In the groups students and teachers read papers on relevant topics.

National Service Scheme

Director:
Mr. C. J. THOMAS

Inaugurated by Sri. Pavithran, B. D. O., Alangad Block. Conducted Socio-Economics Survey at the Harijan Colony at Kaniyakunnu and Veliyathunad. Cooking classes were condcted for the women representatives under the guidance of the National Food and Nutrition Programme. Housing Projects were conducted for the poor ones in the neighbourhood with the aid of the S. S. League. Three members of the N. S. S. attended the Volunteer Leadership Course at the S. B. College, Changanacherry.

Pre Degree Forum

President:
L. I. PAUL SUNDAR

Secretary:
T. SARANGADHARAN PILLAI

The activities of the Forum were inaugurated by Pro: Kunhi Krishna Menon of St. Xaviers college, Alwaye on 3rd Dec: 71. The meeting was presided over by the president and the principal and chairman of the College Union spoke on the occasion. A very lively and interesting debate on the Medium of Instruction at the Pre Degree level was conducted by the forum. A manucript magazine 'The Image' was published inorder to encourage the literary talents of the students. For the first time in the history of the Pre Degree Forum in the college, we have instituted a rolling trophy 'The P. D. F. Rolling Trophy' to be given to the class which gets the maximum points in the Pre Degree Festival. The Pre Degree Festival was conducted on the 26th Feb. 72. The Festival was inaugurated by the President. All the six Pre degree classes have taken part in it. The certificates and the Trophy were given away by the principal. The Valedictory meeting was held on the 27th March 1972. The President presided over the meeting and the Principal gave the Valadictory address. The members of the forum have taken very keen interest in the various activities sponsored by the College Union. The Pre Degree Forum can rightly claim that it has done something concrete to the Pre Degree students of the college.

Secretary

Athletic Association

The Athletic association continued to function this year also under the direct supervision of the Physical Education Department. The activities of the association started early in the academic year. The various clubs such as Foot-ball, Basket ball, Tennis etc have been functioning very actively in their respective fields. Each club is led by a president and a captain. Most of our teams could play a good number of friendly maches with the neighbouring institutions and clubs.

This year we had a very busy time with the University Inter-collegiate and district tournaments. We had the privilege of conducting the Ernakulam District Amateur Athletic meet at our stadium. The college was chosen the venue for the University Inter-Zone Women basket ball, North Zone Inter-collegiate track and field events, North Zone Inter-collegiate Tennis (both men women), Women's Hockey and District Inter-collegiate Knock-out in Foot ball.

The Annual sports was held on 22nd March 1972. Miss. M. S. Girija annexed women's championship while Messrs. M. C. Padmaraj and Ahok S. became Men champions. Five new college records were established this year. Mr. Padmaraj in 1500 metres, Mr. Ashok S. in Triple jump, Relay Chacko & Mathew unit in 4×400 metres. and Mr. Babu Varghese in Hammer Throw.

The Manorama Trophy Basket-ball Tournament during January was a festival season in the college. The Manorama Trophy, The C. P. Andrews Trophy and the Jai Hind Trophy for the men's Tournament were annexed by the St. Alberts college, Ernakulam, Baselius college, Kottayam, and P. S. G. Tech. Coimbatore respectively. The Dr. P. M. Cherian Memorial Trophy for women was annexed by St. Theresa's college Ernakulam and the Aroma Trophy was annexed by the Vimala college, Trichur. Special Golden Jubilee Trophies are instituted to the winners from this year.

The college women's Tennis team won the Universiiy titles this year also. Congratulations to Misses Rebecca Thomas and Mercy Philip. Men's Tennis team became the Runners-up this year. We won the zone championship in women's Hockey and were Runners-up in foot-ball and volley-ball. The Basket-ball team emerged runners-up in the M. A. C. E. tournament.

Mr. K. J. Raphael represented the Kerala University in the Inter-University volley-ball tournament, while Mr. Ashok S. and Ramesh Kumar played for our state in Basket-ball. Mr. Ashok S. was chosen the captain of the Junior State Basket-ball team. He won the Silver medal in Triple Jump in 12th National Meet held at Kottayam. Mr. Ashok S. and Miss Mercy Philip have been awarded the C. P. Andrews Gold Medals for the Best Athleties of the year 1971-'72.

This year a new athletic committee was constituted and it consisted of ihe following members.

1. Principal (Chairman)
2. T. B. Thomas
3. Mrs. Aleyamma Baby
4. Dr. A. M. Chacko
5. Shri. A. K. Abdul Kareem
6. Shri. K. S. Vinod
7. " Abraham Joseph
8. " K. P. Dhanapalan
9. " K. J. Raphael
10. Miss Jayamole C. Jacob
11. Shri. C. G. Varghese (Secretary)

We are extremely proud of our presidents and captains who could do their jobs well and could command hearty co-operation and appreciation from all quarters.

C. G. VARGHESE
Lecturer in Physical Education

Physics Association

President:
THOMAS PHILIP

Secretary:
SHAJI K. KURIEN

Prof. K. C. Chacko, Pro-Vice Chancellor of the Cochin University, inaugurated the association. Children from the Nirmala School Alwaye, presented an entertainment programme on the inaugural day. The post graduate students had regular symposia and seminars. A study tour was conducted to Thekkady.

Secretary.

Basket–Ball Club

President:
Dr. A. M. CHACKO

Captain:
ABRAHAM JOSEPH

The club as a whole was very conthusiastic and active throughout. Besides our regular practice maches, we participated in the Manorama Trophy, Bhatia Trophy, S. B. Trophy, Inter collegiate, District knock-out, Bartholome trophy, and in the MACE Trophy tournaments. In the MACE Trophy, we became runners-up when defeated by the Baselius College Kottayam-the University champions. In other tournaments also, we were defeated only by very strong opponents. No doubt, our team proved to be a powerful growing force in Basket-ball.

Two of our team-members [M/s. Ashok & Ramesh Kumar] got selection to the Kerala Junior State team. Particular mention has to be made that Mr. Ashok was chosen to captain the Junior team.

Three of our team members [Sathyanathan, Abraham Joseph & Geordy Tharian] were selected to the coaching camp conducted at Trivandrum under the auspices of the government of Kerala for a period of 20 days. In this connection we express our hearty thanks & gratitude to the University coach Mr. Viswappan for his unstinted co-operation, and individual attention.

Let me disclose a pitiable fact that insufficient funds very often compelled us to scratch our heads and to a certain extent it affected our progress and search for perfection.

Captain.

Tennis Club

President:
Dr. A. K. BABY

Captain:
GIRIDHAR

Though the club could be formed only a bi late during the year, it was really active and

dynamic. The courts were never dull during evening hours.

This year's College team consisted of Giridhar, George Jacob, Ramesh Kumar & Thomas Zachariah. We were winners in the District and Davis Cup Tournmanent. We became runners up in doubles at the interzone tournament.

Our congratulations to Mr. George Jacob who became the junior champion in All Kerala Open tournament conducted by Udyogamandal Club.

We are sure that we would have won much more titles if an efficient coaching could be arranged at the beginning of the year. We wish our successors will have better fortune.

Captain.

Table Tennis Club

Captain;
M. SREEKUMAR

The table tennis team had a fairly successful season during the year under review.

The team won the District Championship and reached to the finals in North Zone Championship thus becoming the runner up.

The Captain of the team, M. Sreekumar was selected to the Kerala University Table Tennis team and also to the Ernakulam District team.

Captain.

Athletic Club

Captains:

Miss. JAYAMOL C. JACOB

Mr. ASHOK S.

At the beginning of the year we could conduct a coaching camp under the able guidance of Mr. Kurien, the Kerala State Athletic coach. Because of this, many of our athleties fared well at the collegiate and State levels. In the Kerala University Athletic meet, Mr. M. C. Padmaraj secured 1st and 2nd places in 10,000 metres and 5,000 metres respectively while Miss. Jayamol C. Jacob won the 3rd place in Shot put. In the State Amateur Athletic meet also Jayamol secured the same colour. The Captain was selected to the Kerala State Athletic team and won silver madal for Triple-Jump in the Nationals conducted at Kottayam.

This year we had the previlege of conducting the Ernakulam Dist. Amateur Athletic Meet and the University North Zone Inter-collegiate Athletic meet also in air stadium. The College Sports was organised on a grand scale. Four new records were set.

Captains.

Statement of Accounts of The Golden-Jubilee Basketball Tournaments

Receipts:

By sale of tickets		
From teaching staff	Rs.	2246.25
From Alwaye Settlement		253.00
From Vimala College students		72.50
From St. Teresa's College		90.00
From Non-Teaching Staff		43.00
From Seminary		12.00
Entrance fee		700.00
*From Students		80.00
		2600.00
	Total	5996.75
LESS: Amount not yet received		117.00
Total Income Received		5879.75

Payments:

Printing tickets	Rs.	35.00
To Municipality		24.20
T. A. & D. A. to teams		1544.45
To Works Dept.		463.58
Trophies and Prizes		409.67
Stationery and materials		190.17
Officials: T. A. & D. A.		623.55
Loud speaker		100.00
Refreshments and tips		242.71
Travelling		312.80
Closing function, Photographs etc.		202.75
Correspondence, Telephone etc.		152.00
Publicity		267.04
Tea Party		311.30
To M. T. S. Press for for printing Badges, pamphlets etc.		167.20
Prize for collecting the largest amount by selling tickets		25.00
Miscellaneous		25.15
		5096.55
Balance reserved for the improvement of the C. P. Andrews Stadium		783.20
Total		5879.75

(Sd/-) CONVENER

*The amount shown here is an approximate figure obtained from the Bursar's Office.

A FESTIVAL IN THE CAMPUS

(Report on the Golden Jubilee Celebrations)

The Union Christian College was started in June 1921 by the adventurous spirit, earnest endeavours and whole hearted prayers of four young men, under the leadership of Shri. K. C. Chacko. A highly representative body consisting of students, staff, old students, public men, friends and well wishers of the college, had decided to celebrate the fiftieth year of the Yeoman Services of this great institution in the educational field-in a befitting manner. A fund Collection compaign was launched as early as in 1967 and on 12th February 1971, Dr. George Jacob, the Vice Chancellor of the Kerala University declared open the Golden Jubilee Block costing more than five lakhs of rupees. Incidentally, it is interesting to note that Dr. George Jacob started his career in the field of education, at this college while he worked here as Demonstrator in Chemistry four decades ago.

The academic year 1971-72 was reckoned the Golden Jubilee year and the celebrations were declared inaugurated by Prof. Joseph Mundasseri, Vice Chancellor of the Cochin University at the opening ceremony of the Manorama Trophy Basket Ball Tournaments on 3rd January 1972. Special Golden Jubilee trophies have been instituted from this year onwards for both the Men's and women's tournaments.

The College Union featured the Golden Jubilee by conducting a drama festival for the colleges in Ernakulam district and all Kerala intercollegiate elocution competitions in English and Malayalam. In the drama the home team annexed the first place. In elocution, Shri. P. Radhakrishnan, Dept of Economics, University of Kerala won gold for English & Malayalam and the Law College, Ernakulam emerged out as the best team.

The publicity committee conducted inter-collegiate essay competitions in English and Malayalam, for which the entries numbered almost one hundred. Miss Urmila Raghavan of St. Teresa's, Ernakulam and Miss Elizabeth Pinto of St. Joseph's, Alleppey got the awards for English; and Miss T. K. Premalatha of Maharaja's, Ernakulam and Shri. M. Haridas of Keralavarma, Trichur annexed the awards for Malayalam.

A week from April 3 to April 8 which marked the end of the celebrations was really a festival season in the college. A science and arts exhibition inaugurated by Prof. K. C. Chacko, Pro Vice Chancellor of Cochin University on April 3, attracted quite a good number of people from various walks of life. The students and staff of the various faculties put forth great efforts to make the exhibition a magnificent show. The entire college was beautifully illuminated and colourfully decorated. The well known Malayalam Drama SAMASYA by Natakasala, Perumbavoor staged on 4th April and the Gala music concert by Shri. Jesudas on 6th April attracted crowds varying from three to five thousand. On 5th and 7th, the present students, old students, non teaching staff and teaching staff staged various items of entertainment.

On 8th April 1972, in the morning, Shri. V. M. Ittyerah, the only surviving founder member of the college, led the Thanks giving Service in the college chapel. Matches were played between the old students and present students in Hockey, Tennis, Foot ball and Basket ball. The old students had a meeting at 3-30 p. m.

The pomp and festivity had its climax when the concluding public meeting commenced at 5 p. m. on 8th April under the presidentship of H. E. Shri. V. Viswanathan, Governor of Kerala. The college quadrangle was thickly packed with eminent citizens in various walks of life in Kerala. Amidst cheers of all those well wishers, Shri C. T. Benjamin, Chairman of the celebration committee garlanded the Governor and other V. I. P's. on the dais and welcomed the guests with the following words.

"This is one of the proudest days of this institution and of my career here as a teacher, for today I have the unique privilege of welcoming to our midst the highest dignitary of our State, Governor Viswanathan and some of the luminaries of the public life of our country on this day of the celebrations of the Golden Jubilee of this College which has completed 50 years of service in the field of higher education of our land.

A great ambition of ours has been fulfilled today by the visit of His Excellency Shri. Viswanathan to our College. About 2 years ago His Excellency had graciously consented to visit our College and we were eagerly looking forward to welcoming him. But at the last moment there happened the fall of a Ministry and the Head of the State, understandably, could not leave the capital. We are thankful that this time there was no last minute slip between the cup and the lip and His Excellency is in our midst. A distinguished Officer of the old I. C. S. cadre, a voracious reader and a fine speaker, Governor Viswanathan has proved his mettle as an able administrator in tackling the difficult problems in our Kerala politics with courage and initiative. It is reported that His Excellency's period of Governership of our State is drawing to a close. We have no doubt that wider avenues of service and activity are awaiting him. We are grateful that our State had the benefit of the sagacity of such a seasoned statesman as Governor Viswanathan during the past five years and over.

I was told that His Excellency was not over enthusiastic to visit Colleges these days and I was admittedly diffident in approaching him with the request to come to our College. It was sheer goodness on his part to have agreed to come and preside over our Jubilee Public Meeting. Your Excellency, I accord a most hearty welcome to you on this occasion.

Shri. K. R. Elankath is one of our distinguished alumni. He was one among the earliest batches of students in this college and I am happy that his life has all along been worthy of the exalted ideals set by the founders of this College which is his alma mater. A former minister of our State Cabinet and an outstanding social worker, Mr. Elankath has been leading a life of simple living and lofty thinking and our College is proud to own him as our Old Boy. It was only short notice that I could give him, but his characteristic generosity was evinced in his gladly agreeing to come and propose the toast to the College on this auspicious occasion. I have great pleasure to welcome you, Sir, to our midst.

Padmabhushan Shri. K. M. Cherian is no stranger to this College. Not only as the distinguished Editor of the Malayala Manorama and an outstanding leader of our community but more so as a close friend and associate of the College, Mr. Cherian is welcome here. The late Mr. K. C. Chacko to whose original vision and faith this College owes its existence was Mr. Cherian's uncle, and his father the late Mr. K. C. Mammen Mappilay was a constant source of help and guidance to the College during some of its most difficult years. I am grateful that inspite of indifferent health Mr. Cherian has taken the trouble to be with us and I welcome him most cordially to our midst.

I welcome all our guests, friends, Old Students and well wishers to this gathering. A special word of welcome is due to Mr. P. M. Abraham I. A. S. Secretary to the Governor, who is a brilliant Old Student of the College.

I cannot close this welcome speech without mentioning Shri. V. M. Ittyerah who is present with us here today. Among the four young men who started this College way back in 1921, Mr. Ittyerah is the only surviving member. When this College celebrated its Silver Jubilee in 1946, he was its distinguished Principal" and I thank God that he is preserved with so much of health and vigour to participate in these celebrations. He is the present Manager of the college - the first Manager it ever had. He conducted the thanks giving Service this morning. May I on behalf of all of us gathered here welcome him to our midst. Ladies and gentlemen, I welcome you all once again to this function."

H. E. the Governor in his presidential address congratulated the present and former students of the college because he felt "those who are able to enter the portals of this great institution and study here are exceptionally fortunate." He felt happy that while this college which had its beginning in a very inspiring way celebrates its Golden Jubilee at least one of its founders is hale and hearty and is present on the dais. He added I am extremely happy that I am able to join all here during the celebrations.

As a piece of advice he continued "These laboratories and lecture halls be not taken to be a simple mass of brick and mortar. They are really parts of a great temple - a light house - from where thousands of young men and women have and more will, gather knowledge, wisdom and guidance for making their lives." He cautioned the young students of the danger of their going mad after politicians. It is good that a student knows politics, but never should he pawn his brain with a party man. He concluded wishing the best to the college in the years to come.

Shri. K. R. Elankath, proposed the toast to the college (speech given elsewhere). Shri. P. K. Michael Tharakan, College Union President replied to the toast. Shri. K. M. Cherian, released the Golden Jubilee commemoration volume by giving a copy of it to Shri. T. K. Abraham, the first enrolled student of the college (speeh given elsewhere). Prof. V. Gopalan Nair proposed the vote of thanks. When the Governor and the guests took leave of us after the function, the present students came to remember of their academic responsibilities and went to their abodes for serious study.

COLLEGE UNION

President:
MICHAEL THARAKAN

Secretary:
A. RAJASEKHARAN

Chief Student Editor:
SHAMSUDIN K. K.

Arts Club Secretary:
VIJAYAKUMAR

U. U. Councillor:
SATHEESAN K. P.

Arts representative:
HAMSA

Science Representative:
AJIT KUMAR

Malayalam Association Secretary:
P. A. ANTONY

Hindi Association Secretary:
M. N. GOPINATHAN NAIR

P. G. Representative:
R. MOHANAKUMAR

P. D. Representatives:
JOHN THOMAS
SARANGADHARAN PILLAI

Women's Representatives:
GEETHA K. A.
KUNJAMMA PAUL

The College Union started this year's activities with election of the executive. Formal inauguration of the Union was held on 27th November by Dr. M. V. Pylee, Director, School of Management Studies, Cochin. Arts Club was inaugurated by Sri. J. C. Kuttikkad on 4th of December 1971.

The College Union actively worked for various student needs such as better transport facilities, library facilities etc. In addition we had a number of interesting and educational activities. Among them the one day seminar on "University Education", All Kerala Inter-Collegiate Elocution Competition, Ernakulam District Inter-Collegiate Drama Competition and various symposia, debates, etc. deserve special mention. Members of the Union expressed solidarity with the Bangla Desh people in their struggle for freedom. We honoured Flt. Lt. M. K. K. Menon, an Old student and brave combatant in the last war at a reception in the College.

The Drama troupe and the Debating team organised by the Union brought laurels to the College. Drama troupe won the Golden Jubilee Memorial Ever Rolling Trophy for the best drama. Debating team won the T. K. Joseph Memorial Trophy and the B. M. Peter Trophy Competitions and Sri. M. P. Rajan won individual first in the Regional Engineering College Trophy Competitions.

The Arts Club successfully organised an arts festival on 28th and 29th of January. □

മലയാള സാഹിത്യസമാജം

പ്രസിഡന്റ്:
നാരായണൻനമ്പൂതിരി പി. വി.

സെക്രട്ടറി:
റോയ് പി. എസ്സ്.

ഈ വർഷത്തെ മലയാളസാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ ഉൽഘാടനം പ്രസിദ്ധ നിരൂപകനായ പ്രൊ. എം. കെ. സാനു നിർവ്വഹിച്ചു. സാഹിത്യസമാജം തയ്യാറാക്കിയ 'ഉപാസന' എന്ന കയ്യെഴുത്തുമാസിക തദവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉൽഘാടനം ചെയ്തു.

കവിതയുടെ ഭാവി, നിരൂപണം മലയാളത്തിൽ, തോന്നയ്ക്കൽ നാരായണന്റെ കവിത, എഴുത്തുകാരനും സമൂഹവും, ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം, സന്ദേശകാവ്യപ്രസ്ഥാനം മലയാളത്തിൽ, കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ കൃതികൾ, മലയാളഭാഷയുടെ ഉൽപത്തി, ഭാവഗീതങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ എന്നീ വിഷയങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള സിമ്പോസിയങ്ങൾ ഞങ്ങൾ നടത്തുകയുണ്ടായി.

വളർന്നുവരുന്ന യുവഎഴുത്തുകാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു കഥാമത്സരവും യുവതികളെ പങ്കെടുപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കവിതാമത്സരവും എഴുത്തുകാരന് സമൂഹവുമായി കടമയുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്ന വിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ഒരു ചർച്ചയും ഈ കൊല്ലത്തെ പ്രത്യേകതകളാണ്. ഈ വർഷം ഒരു പ്രസംഗമത്സരവും ഞങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.

സെക്രട്ടറി.

GRAMS: **ALANKAR** PHONE: 554 & 556

WHILE YOU ARE AT ALWAYE
HAVE COMFORTABLE STAY AT

ALANKAR TOURIST HOME

Opposite Railway Station, ALWAYE.

- WELL FURNISHED
- BATH ATTACHED
- AND COURTEOUS SERVICE

MICHAEL THARAKAN
President

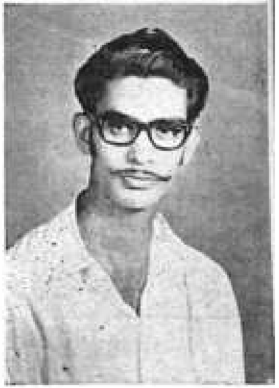

A. RAJASEKHARAN
General Secretary

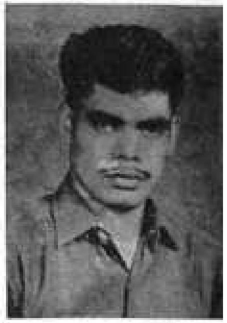

K. P. SATHEESAN
U. U. Councillor

SHAMSUDIN
Magazine Editor

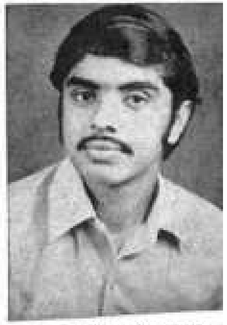

K. C. VIJAYAKUMAR
Arts Club Secretary

COLLEGE UNION EXECUTIVE

HAMZA - Arts

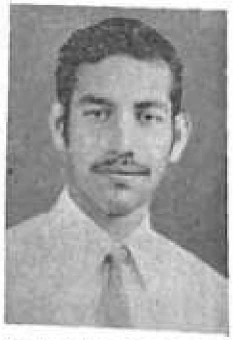

MOHANAKUMAR - P. G.

AJITKUMAR - Science

SARANGADHARAN
Pre degree

JOHN THOMAS
Pre degree

GOPINATHAN NAIR
Hindi

KUNJAMMA PAUL
Women's Rep.

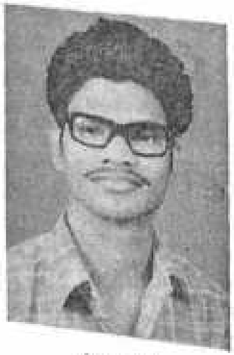

ANTONY
Malayalam

GEETHA VENUGOPAL
Women's Rep.

SECRETARIES ALL

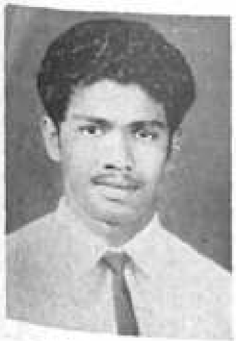

SHERAFUDDIN
S. S. League

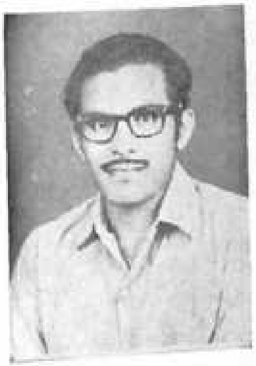

V. K. MOHAMED
Planning Forum

M. A. ABDULLA
History & Econ: Assn.

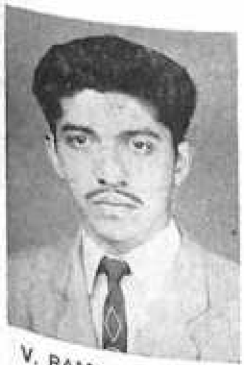

V. RAMACHANDRAN
Maths. Assn.

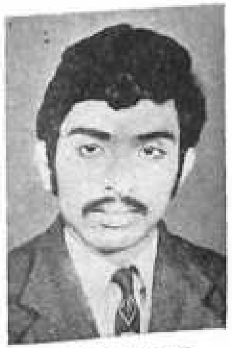

JOHN P. JACOB
Botany Association

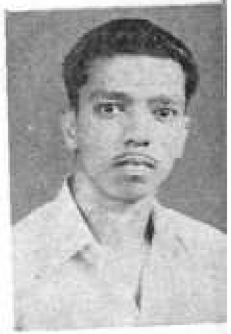

ROY P. S.
Bhasha Sahithya Samajam

M. V. PAUL
Jr. Day Scholars' Assn.

P. C. JOSE
Sr. Day Scholars' Assn.

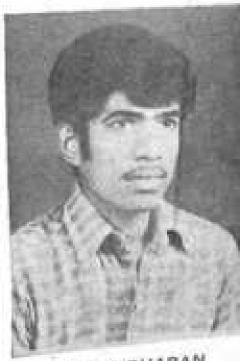

C. P. SASIDHARAN
P. D. Day Scholars' Assn.

VISITORS

Dr. M. V. PYLEE
Inaugurating College Union

J. C. KUTTIKAD - Film Actor
Inaugurating Arts Festival

M. K. SANU
Inaugurating Bhasha Samajam

SAKUNTALADEVI - Human Computor
at the Valedictory function of Maths Assn.

PHYSICS ASSOCIATION INAUGURATION

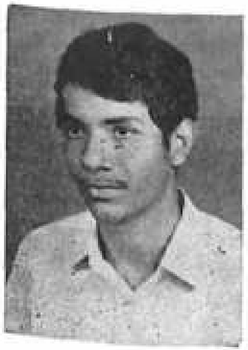

SHAJI K. KURIEN
Secretary

Prof. K. C. CHACKO
Delivering the inaugural address.

BABY Artistes of Dances by NIRMALA SCHOOL

Mathematics Association Committee
With Shri. S. EASWARA IYER

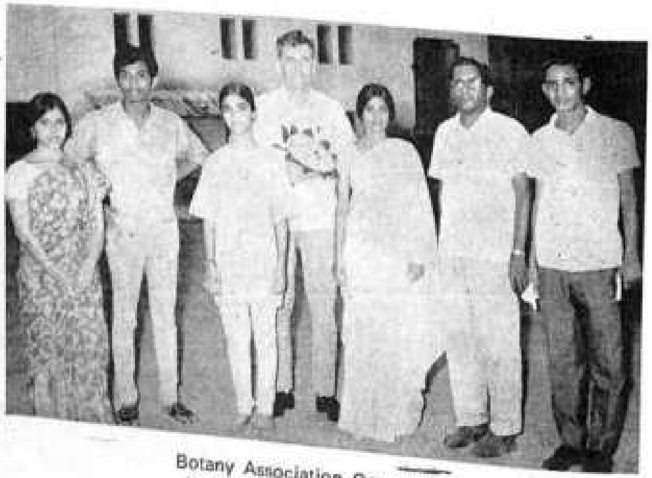

Botany Association Committee
With Mr. GEORGE ENSON

PHYSICS ASSOCIATION COMMITTEE
WITH
Prof. K. C. CHACKO

PRE-DEGREE FORUM EXECUTIVE

College Union Executive with Dr. M. V. PYLEE

The Planning Forum Executive

Malayalam Association Committee
with Shri. M. K. SANOO

History and Economics Association Committee

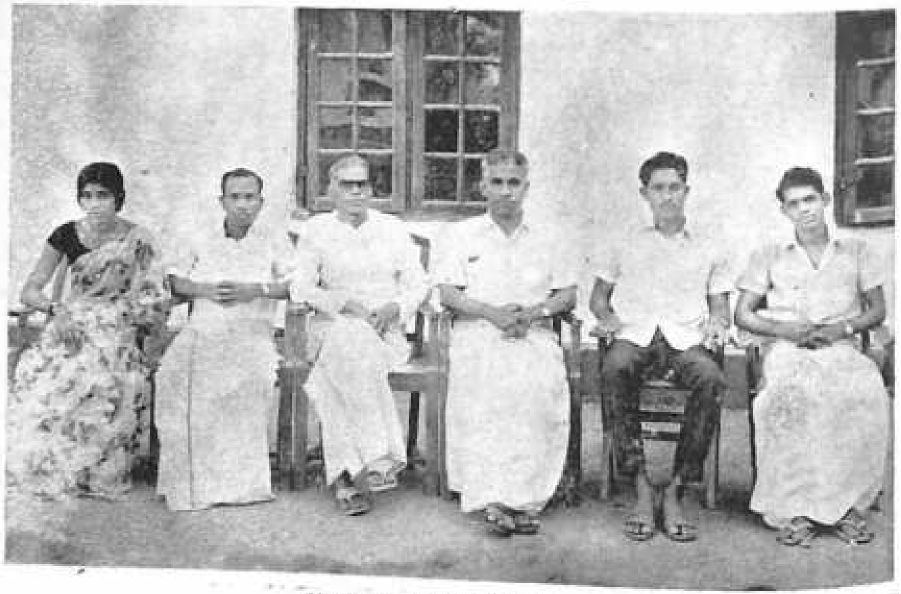

Hindi Association Committee

Jr. Day Scholar's Assn: Committee

Pre-Dagree Day Scholars' Assn: Committee

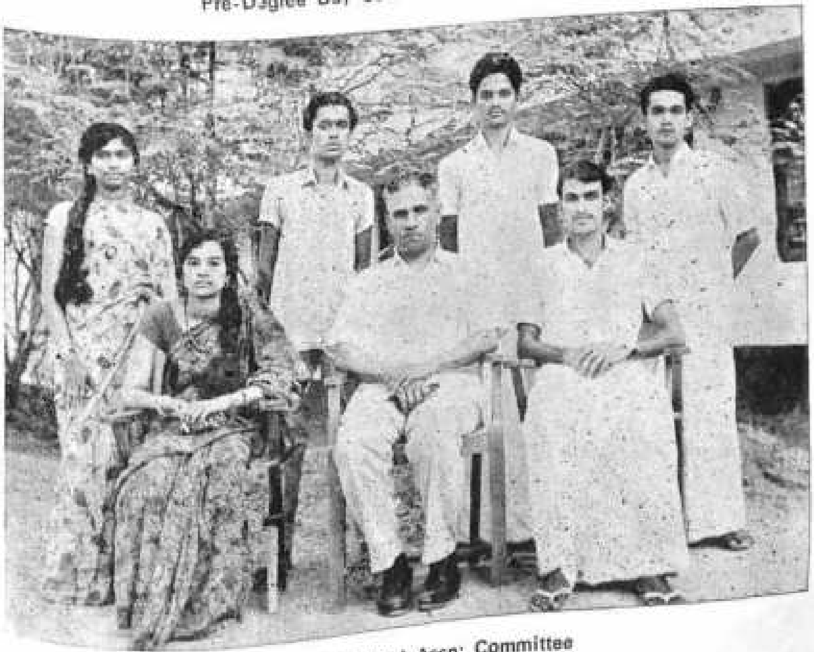

Sr: Day Scholars' Assn: Committee

SOCIAL SERVICE LEAGUE

EXECUTIVE COMMITTEE

VOLUNTEERS IN ACTION
They Loved their neighbours.

ALL BEST!!!

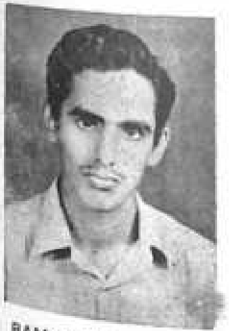

RAMAN NABOODIRI
Actor

SRIRANJINI
Singer

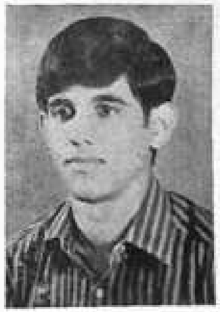

SHYAM SREEDER
Singer

MATHEWS MATHAI
Actor

RASHEED
Actor

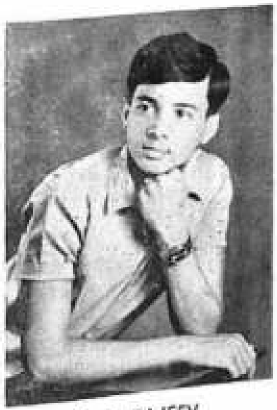

P. B. RAJEEV
Actor

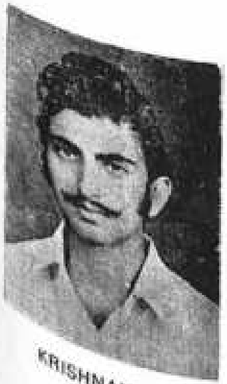

KRISHNAN NAIR
Actor

H. S. NAGI - Speaker

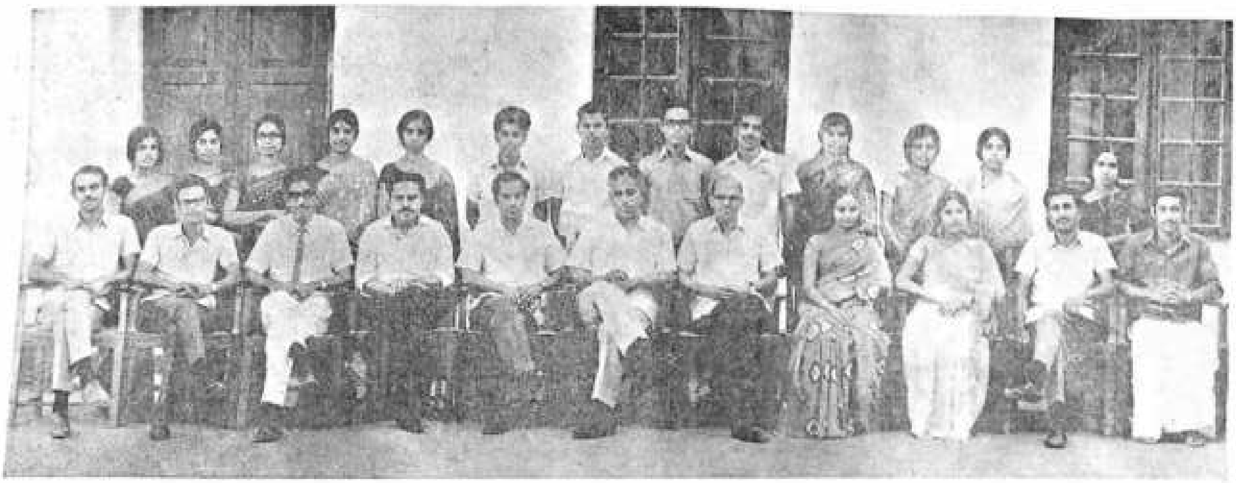

M.A. ENGLISH

M.A. HISTORY

FAREWELL

M. Sc. PHYSICS

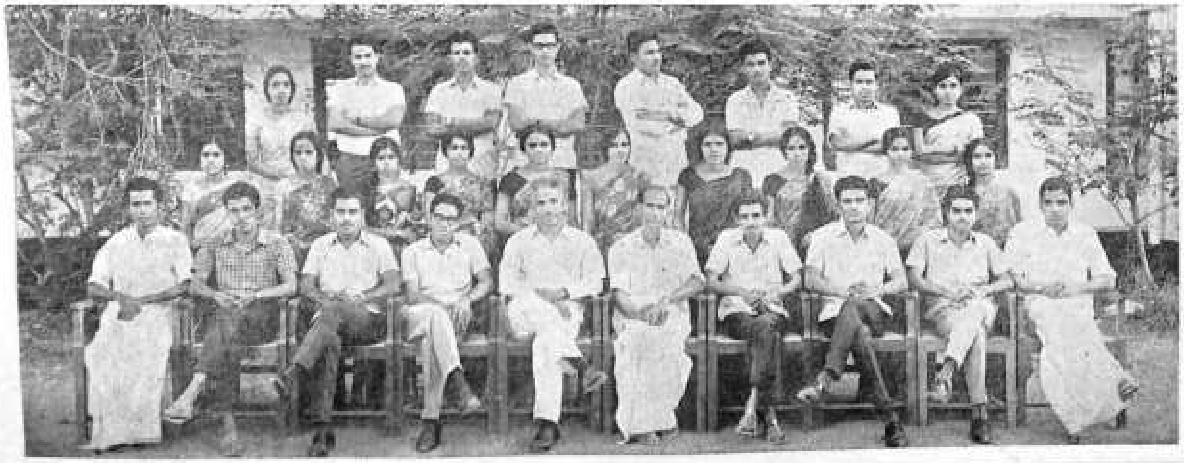

M. Sc. MATHEMATICS

B. A. MALAYALAM

B. A. [illegible]

WISHING THE BEST!

B. Sc. CHEMISTRY

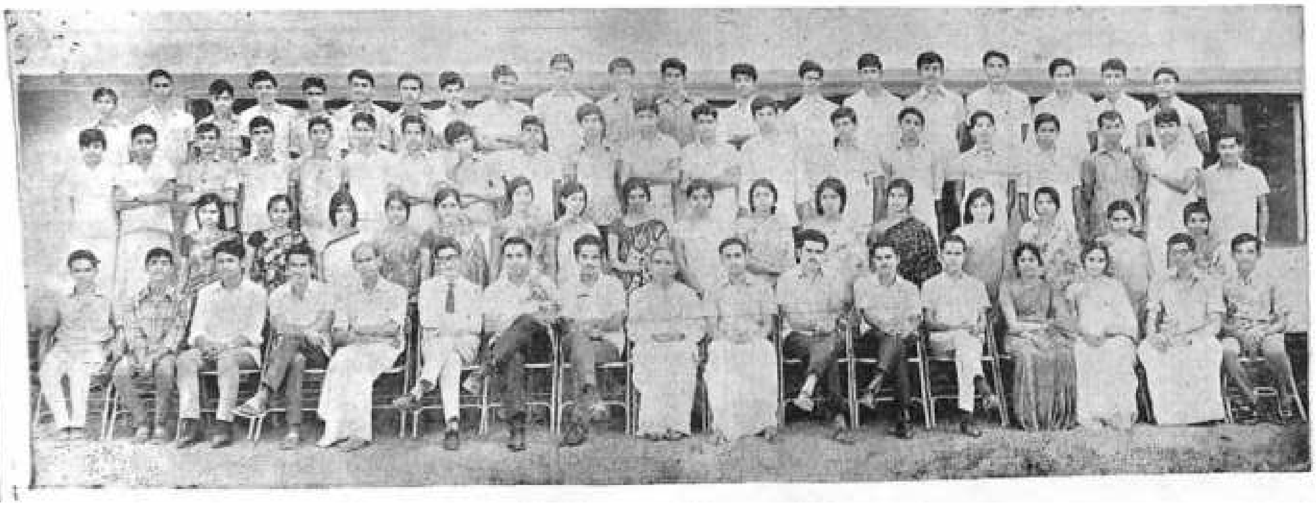

Sr: P. D. GROUP

Sr. P. D. GROUP II

Sr. P. D. GROUP III

B. Sc. FINAL - BOTANY

P. A. PAREED, K. O. SHERAFUDDIN, T.V. RAJEEVKUMAR
Attended the leadership camp of the N. S. S.

V. S. MAKKAR
OUR O. T. U. Cadet

MAGAZINE COMMITTEES

EXECUTIVE

ADVERTISEMENTS

മലയാള വിഭാഗം

താളുകളിലൂടെ

എൻ. ഹരികുമാർ, II എം. എ. (ഇംഗ്ലീഷ്)	അനർഘനിമിഷം
പി. പ്രേംചന്ദ്, I പി. ഡി. (ഗ്രൂപ്പ് 1)	പരിവർത്തനം
എം. കെ. അബ്ദുള്ള, III ബി. എ. (മനഃശാസ്ത്രം)	ഞാൻ വിശ്വസിക്കട്ടെ
കെ. ശശികുമാർ, III ബി. എ. (മലയാളം)	വിട
എം. ജി. പൗലോസ് I, ബി. എ. (ഹിസ്റ്ററി)	ബാറാബാസിനെ മതി
പി. ജേക്കബ് കുര്യൻ	വിജ്ഞാനസമ്പാദനം ഭാവിയിൽ
കതവിള വർഗീസ്, ലൈബ്രേറിയൻ	ഗ്രന്ഥപാരായണവും വായനശാലയും
സുന്ദരം ഗോവിന്ദ്, II ബി. എസ്സി. (സസ്യശാസ്ത്രം)	ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ച
എ. ഗോപിനാഥൻ,	പുതിയ കഥ
ജോൺ കനിയാലിൽ, II എം. എ. (ചരിത്രം)	വിദ്യാർത്ഥിയുടെ രാഷ്ട്രീയം
പ്രതാപൻ സി. പി. I ബി. എ. (ചരിത്രം)	സർവ്വകലാശാലയുടെ ഭരണത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ പങ്ക്
കെ. സി. കുരിയാക്കോസ്, II ബി. എ. (സമ്പത്ത്ശാസ്ത്രം)	നോവൽ, ഒരു വിചിന്തനം
പി. സോമൻ, II ബി. എസ്സി. (സസ്യശാസ്ത്രം)	തെളിനീരിനിടയിലെ മിഴിനീർ
എ. എൻ. കുട്ടി, I ബി. എ. (ചരിത്രം)	അഭിനയം
എസ്. സുന്ദർ, III ബി. എ. (മനഃശാസ്ത്രം)	വിധിക്കപ്പെട്ടവർ
സുഷമ നാരായണൻ, I എം. എ. (ചരിത്രം)	അമളി
കെ. സന്തോഷ്കുമാർ, II ബി. എ. (ഇംഗ്ലീഷ്)	ഋഷി
യു. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി, II ബി. എ. (മനഃശാസ്ത്രം)	ഭഗ്നചിന്തകൾ
പി. കെ. നന്ദകുമാർ, III ബി. എസ്സി. (സസ്യശാസ്ത്രം)	ജനനത്തിന്റെ അവസാനം
പി. എ. ആന്റണി, II ബി. എ. (മലയാളം)	നിദ്ര
കെ. രാധാകൃഷ്ണൻ. III ബി. എ. (മലയാളം)	അവസാനത്തിന്റെ ആരംഭം
ടി. ജോൺ ജോർജ്, II പി. ഡി. (ഗ്രൂപ്പ് 2)	കാലൻ മരിച്ചു

എൻ. ഹരികുമാർ

അനർഘ നിമിഷം

ഈ നിമേഷത്തിലീറനായന്നീ മിഴികളി—
ലീ നിലാവലതല്ലും നിന്റെ രാഗത്തിൻ ദൃക-
സ്സമ്മോഹനാത്മാവിന്റെ താളത്തിൽ ലയിച്ചുത്താ-
രങ്കണങ്ങളിൽ ഇന്ദ്രചാപങ്ങളായ് വിടരുമ്പോൾ,
ഈയലൗകികരൂപമെന്റെ സൗഭാഗ്യങ്ങളെ
മായയായന്നതാർദ്രസ്പൃഷ്ടകാമനകളിൽ
ഗാനമായലിയിക്കെ ഞാനെന്നാവ്യതാളം—
ഹീനമൻ ജന്മത്തിന്റെ ശ്രുതിയായ് നിന്നോടൊപ്പം

ഹാഹാ! തവാനന്ദബീജമായ് വേൽ ശോ-
മോഹമായ് നിനവിന്റെ ജീവനായ് നിഴലായി
ആടിവെട്ടത്തിൽ സപ്തസ്വരതാഴികക്കുടം ചുറ്റും
വേദിയിൽ നർത്തകിതാളമായ് നിന്നിൽനിന്നും
ഞാൻ ജയിക്കുമ്പോൾ രക്തപുഷ്പികമം ചാർത്തും
നിൻഅരാഹിനം ഭാഗംഞാനായിട്ടെണന്നു,
—നിന്നിൽ വീണതെന്നു, നിന്നിൽവന്നലിയുന്ന
നിന്നിലെ സങ്കല്പത്തിൽ ഞാനായിട്ടെന്നതന്നു !!—

ആതാ നിലാക്കതിരായെന്റെ പ്രതീക്ഷയിൽ
പാതിരാ മലർച്ചൂടി, യജ്ഞമംഗലും ചാർത്തി,
ഈരിഴക്കരുളകിൽ പുണ്യമേനിയിൽച്ചാർത്തി,
ഈരടി വെച്ചൻ തപ്പ ജീവനെപ്പുണർന്നിടാൻ
പാതി കൂമ്പിയ മിഴിത്തുമ്പിനാൽ സ്വർഗ്ഗലോകത്തെ-
പ്രാതിയു മന്ദർദാഹമാക്കി നീ ചമഞ്ഞു !
(മധുവിൽ നിന്നതിരുന്ന മഞ്ഞുതുള്ളിയോ കൊച്ചു-
പൂവിനെ പുൽകിക്കുന്നു വാനിന്റെ സൗഭാഗ്യങ്ങൾ !!)
പഞ്ചഭൈരവശ്രവ്യ നവജീവിതം നൽകി,
വിജല മതിൻ നാദധാരയിലലിഞ്ഞപോൽ,
തന്ത്രികളി ചൈതന്യങ്ങൾ നൽകി, ദേവി-
യിഷ്ടദേവതയായി മന്നിനെ പൂജിച്ചപോൽ !
ഹിമവൽപ്പുത്രിക്കെന്നായ് ദേവ നിവരം നൽകാൻ,
മഞ്ജനമോ തോഴീ!! നീയിളു വരികയെന്നോ??

നിന്റെ വേദനകളിൽ ഞാനമെൻ നോവിൻ സൂക്ഷ്മ-
ഭണവായ് നിത്യം നിതൃലീനമായ് കഴിയുമ്പോൾ,
ഇപ്പ്രമന്നാളുംപോലെ ജീവിതം പൊലിയുമ്പോൾ
കമ്പ്രം, മിന്നൂഹംമാത്രം ക്രൂരവെള്ളജയിക്കുമ്പോൾ,
ഒക്കെയും ഭ്രഷ്ടം, ഒന്നമാത്രരജ്ജുലം; നമ്മി-
ലുൽക്കടോൽച്ചാസം ജനിപ്പിക്കുമീ സ്മരണകൾ
ഇന്നലെയുടെ തീർത്ഥജലത്തിൽ കഴുകിത്തട-
ത്തിന്നചാർത്തിയ നറുചന്ദനമൊത്തുകൾ.

പ്രേംചന്ദ് പി.

പരിവർത്തനം

നന്ദവനത്തിലെ തെന്നലിന്റെ
മന്ദസ്മിതമോലും പുഞ്ചിറകിൽ
കണ്ടു ഞാനാലംബഹീനയായി
കണ്ണീർ പൊഴിക്കു മെൻദേവതയെ!..........

ആരോമലാ ഇന്നാ കൈകൾനീട്ടി
പാരിടം തന്നിലേക്കുറ്റുനോക്കി
കോമളമാനസയാമവൾക്കി-
ങ്ങേകയായ് വാഴുവാൻ സാദ്ധ്യമാമോ!

മന്ദാനിലൻ തന്റെ ചുംബനത്താൽ
ആവൃക്ഷമാലകൾ നൃത്തമാടി
കണ്ടു ഞാനാമോദലോലയായി
പുഞ്ചിരിതൂകുമെൻ ദേവതയെ.........

ജീവിത സ്പന്ദത്തിൻ വീർപ്പുമുട്ടൽ
ആവതും താങ്ങിത്തളർന്നു പോയോ!
ജീവിത സാഫല്യത്തിൻ മുന്തിരിനീർ
ആവോളം മോന്തി മതിമറന്നോ?

മുഗ്ദ്ധ സങ്കല്പങ്ങൾ കോർത്തുനല്ലും
പൊട്ടാത്ത തന്ത്രിഞാൻ മീട്ടിനില്ലേ
കണ്ടു ഞാനാനന്ദലോലയായി
പൊട്ടിച്ചിരിക്കു മെൻ ദേവതയെ........

എം. കെ. അബ്ദുള്ള

ഞാൻ വിശ്വസിക്കട്ടെ!

ഞാനൊന്നാളുമാതബിന്ദുവിൻ
നിഴലിനൊപ്പം ചുവടുവച്ചുവോ;
കാൺമൂ:—
കൺകളിലോളം തകർന്ന
മാസ്മര വൈഭവം;
ചുണ്ടിലോ മന്ദഹാസം
കൈകളോ ലോലമാ—
ണോരോചുവടുമത്യുത്തമം;
സാവധാനം;
കപോലം ചുവന്നു;—
ധാരുവിലെന്തോ തടഞ്ഞുതകർന്നു:
അപ്പുറമോഹിനിയവൾ നീങ്ങി മന്ദം,
എൻമനം കോരിത്തരിച്ചു
ഞാനറിയാതമാശിച്ചു;
ചാന്ദ്നിചൗക്കിലെ-
തെരുവുവേശ്യയോതാത്രി;
കണ്ടിട്ടില്ലാത്തൊരായിരം രാത്രികൾ
അവൾ മാത്രം കണ്ടറിഞ്ഞതാ—
ണെൻ കാമുകളെ;
ഞാൻ വിശ്വസിക്കട്ടെയോ—?

□

കെ. ശശികുമാർ

വിട

വിടഞാൻ ചോദിച്ചു നിന്നു
മാമക ഹൃദയത്തെ
വിടർത്തി വിമോഹന-
മാക്കിയ വിദ്യാനിധേ!
ഉദ്യാനമങ്കമൊന്നാ-
മങ്ങുങ്കാ, യീവിരഹ
ശോകകണങ്ങളു-
മശ്രു പൂജയും മാത്രം!
പിന്നെ, ഞാനേകാമെന്റെ
ഹൃദയം ഇടിച്ചുമീ
വാക്കുകൾ, വികാരത്തി-
ന്നരുവി പ്രവാഹങ്ങൾ;

x x x x x

ഈ വർഷങ്ങൾ കൊണ്ടെൻ
മനസ്സിൻ പൂവാടിയിൽ
വിരിഞ്ഞ പൂത്തിരുന്നായ്
ഞാനൊന്നരണ്ടുകൾ തൂകി!
വിടചൊല്ലാകാശം പോ-
ലിതാ മനസ്സിന്റെ
പരവാളത്തിൽ വെള്ളി-
വെളിച്ചം വിതറി നീ!

സംസ്കാര കേദാരമാം
നിന്നിൽനിന്നുയിർക്കൊണ്ട
സംസ്കാര വീചികളിൽ
നീന്തിഞാൻ ഇടറവേ,

നിത്യമാം തമസ്സിന്റെ
ഗഹ്വരങ്ങളിൽ വീണ
മയങ്ങും മനസ്സാരോ
ദീപനാളങ്ങൾ കണ്ടു.

x x x x x

വന്ദനം! സുവർണ്ണത്തിൻ
മാലിക യണിഞ്ഞൊരീ
ജന്മനാളാഘോഷിക്കും
ശ്രീമയ സർവ്വസ്വമേ!

നിൻകൂട്ട സ്മിതത്താലെ
നളന്നാമൊഴുകിപ്പോയ്
നിൻദർശനത്താലെൻ
ജന്മവും സാഫല്യമായ്!

യാത്രഞാൻ ചോദിക്കുന്നു
വിങ്ങുമീയവ്യക്തമാം
വേദനയോലും കരൾ—
ത്തുടിപ്പിൻ പ്രവാഹത്താൽ

□

എം. ജി. പൗലോസ്

ബാറാബാസ്സിനെ മതി

ഒത്തിരിനാൾ
മുമ്പൊരുനാ-
ളൊരിടത്തൊരു
ന്യായ പീഠമുയർന്നു;
ഒരു ന്യായാധീശനിരുന്നു.

ഒരുമനുഷ്യൻ
ബന്ധിതനായ്
നിന്നു,ജനമൊരു
വലിയകുറ്റം ചാർത്തി;
"ദൈവദൂഷണമവനുരച്ചു!"

ആവിസ്താരം
മുറപോൽ തീർന്നു;
ജനമുഖോപഗതനായ്
നിന്നു, വിധിയുരയായ്
"കാണുന്നില്ലിവനിൽകുറ്റം"

ദൈവത്തിൻ
പുരോഹിതരാർത്തു
"ദൈവദൂഷകനവ-
നവനെ ക്രൂശിൽ ത്തള്ളൂ";
ജനമതേറ്റുപറഞ്ഞു.

ന്യായാധീശൻ
ഒരുചോദ്യം:
"നിങ്ങൾക്കാരെ വേണം
ഈ നസ്രായനെവേണോ?"
ബാറാബാസ്സിനെ വേണോ?"

ജനമെല്ലാ-
മേകസ്വരത്തിൽ
"ആർത്തുവിളിച്ചു:
"അവനെക്രൂശിൽക്കേറ്റൂ
ബാറാബാസ്സിനെ നല്കൂ".

വിധിയുണ്ടായ്
"ക്രൂശിൽത്തള്ള
നിങ്ങളിവനെ";
ജനമാർത്തുതിമിർത്തു;
ന്യായപീഠം ഞെട്ടിവിറച്ചു.

കാൽവരിമേ-
ലവനെച്ചേർത്തുതറച്ചു
രക്തംവാർന്നൊഴുകി,
അവൻപിടഞ്ഞുമരിച്ചു
അധികാരികളാർത്തുവിളിച്ചു.

നൂറാണ്ടുകൾ
പലതും പിന്നിട്ടു,
എന്നിട്ടും കാണാമവനെ
ന്യായപീഠത്തിൻമുമ്പിൽ
ബന്ധിതനായ് വീണ്ടും.

വിസ്താരത്തിൻ
ശേഷമതേചോദ്യം:
"നിങ്ങൾക്കാരെ വേണം?"
മഹാപുരോഹിതനോതി, "..........."
ജനമതേറ്റുപറഞ്ഞു, "ബാറാബാസ്സ്".

പി. ജേക്കബ് കയ്യൻ

വിജ്ഞാനസമ്പാദനം-ഭാവിയിൽ

അഭ്യസനത്തിന്റെയും ഓർമ്മയുടെയും കേന്ദ്രമായ തലച്ചോറിന്റെ സങ്കീർണ്ണതയുടെ രഹസ്യത്തെ വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരുവാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇന്നു പരിശ്രമിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അഭ്യസിക്കുമ്പോഴും ഓർമ്മിക്കുമ്പോഴും ശിരോമണ്ഡലത്തിൽ എന്തു സംഭവിക്കുന്നു എന്നതിനെപ്പറ്റി ചില കാര്യങ്ങൾ പറയുവാൻ ഇന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

അമേരിക്കയിലെ ബാൾട്ടിമോർ (Baltimore) എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള ഒരു ഹൈസ്കൂളിലെ 52 വിദ്യാർത്ഥികളിൽ നടത്തിയ പരീക്ഷണങ്ങളിൽ 'പ്രസരിപ്പുളവാക്കുന്ന പ്രത്യേക ഗുളികകൾ' കഴിച്ച വിദ്യാർത്ഥികൾ പെരുമാറ്റ പ്രശ്നങ്ങളെ ത്വരിത ഗതിയിൽ അഭ്യസിക്കുകയും പഠിത്തത്തിൽ കൂടുതൽ താല്പര്യം കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുപോലെ തന്നെ മിച്ചിഗൻ (Michigan) സർവ്വകലാശാലയിലെ, ഒരു ജീവരസതന്ത്രശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഡോ: അഗ്രനോഫ് (Agranoff) സ്വർണ്ണമത്സ്യങ്ങൾ(Gold Fish) വളർന്ന ടാങ്കിലേക്ക് വൈദ്യുത പ്രകാശം കടത്തിവിട്ട്, അവയെ അടുത്തുള്ള ടാങ്കിലേക്ക് ചാടുവാൻ അഭ്യസിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെയുള്ള മത്സ്യങ്ങളുടെ തലച്ചോറിലേക്ക് പ്രോട്ടീൻ ഉല്പാദനം തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതായ പ്യൂറോമൈസിൻ (Puromycin) എന്ന ആൻറിബയോട്ടിക്ക് (Antibiotic) അല്പം കുത്തിവെച്ചു. അതിനുശേഷം വൈദ്യുത പ്രകാശരശ്മികൾ കടത്തിവിട്ട് പരീക്ഷണം ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ, ആ മത്സ്യങ്ങൾ യാതൊരു സ്ഥാനചലനവും കാണിച്ചില്ല. ഈ പരീക്ഷണവും, ഇതുപോലെയുള്ള മറ്റു പരീക്ഷണങ്ങളും ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാക്കി. അഭ്യസിക്കുമ്പോഴും ഓർമ്മിക്കുമ്പോഴും പ്രോട്ടീൻ ഉല്പാദനം ആവശ്യമാണ് എന്നതാണ് അത്.

തലച്ചോറിൽ നിന്നും വൈദ്യുതതരംഗങ്ങൾ പുറപ്പെടുന്നുണ്ടെന്ന്, ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ തന്നെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചു. 1924ൽ ഇലക്ട്രോഎൻസിഫാലോ ഗ്രാഫിയുടെ (Electroencephalography) സഹായത്തോടെ, മനുഷ്യന്റെ തലച്ചോറിലെ വൈദ്യുത തരംഗങ്ങൾ അടയാളപ്പെടുത്തി. ഇതോടുകൂടി അഭ്യസിക്കുകയും ഓർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു വൈദ്യുത തരംഗങ്ങൾ മൂലമാണെന്നുള്ള നിഗമനത്തിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ എത്തിച്ചേർന്നു. അതായത് കണ്ണുകളിൽ നിന്നും, ചെവികളിൽ നിന്നും അതുപോലെയുള്ള സൂക്ഷ്മാവയവങ്ങളിൽ നിന്നും വൈദ്യുതരൂപത്തിൽ സന്ദേശങ്ങൾ സഞ്ചരിച്ച് തലച്ചോറിലെ നാഡീകോശങ്ങളിൽ എത്തുകയും അവിടെ അത് ഓർമ്മയുടെ രൂപത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുകയോ, സംഭരിക്കുകയോ ചെയ്തശേഷം, പ്രത്യേക പ്രവൃത്തികളെ കുറിക്കുന്ന അടയാളങ്ങളുമായി ശരീരത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തേക്കും മടങ്ങുന്നു എന്നും ഇടവിട്ടുള്ള അഭ്യസനം കൊണ്ട് പ്രത്യേക വൈദ്യുത തരംഗങ്ങൾ സഞ്ചരിക്കുന്ന ചാലുകൾ അവ സൃഷ്ടിക്കുന്നു എന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കരുതി.

എന്നാൽ 1950ൽ ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ചില പ്രത്യേക പ്രവൃത്തികൾ അഭ്യസിപ്പിച്ച ജന്തുക്കളുടെ തലച്ചോറിലേക്ക് ശക്തിയേറിയ വൈദ്യുതി കടത്തിവിട്ട് ഓർമ്മയെ മറക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു എങ്കിലും ഫലം മറിച്ചാണുണ്ടായതു്. അപ്പോൾ അഭ്യസനവും ഓർമ്മയും തലച്ചോറിലെ ചില പ്രത്യേക വൈദ്യുത തരംഗങ്ങളെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചല്ല നിലകൊള്ളുന്നതെന്നും മറിച്ച് മറ്റു ചില വസ്തുക്കൾ കൂടി അതിൽ ഉണ്ടെന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മനസ്സിലാക്കി. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്വീഡനിലെ ജന്തുശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഹോൾഗർഹൈഡൻ (Holger Hyder) എലികളെ ചില പ്രത്യേക പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാൻ അഭ്യസിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെയുള്ള എലികളുടെ തലച്ചോറിലെ നാഡീകോശങ്ങളും, അഭ്യസിപ്പിക്കാത്തവയായ എലികളുടെ തലച്ചോറിലെ നാഡീകോശങ്ങളും തമ്മിൽ ഒരു താരതമ്യ പഠനം നടത്തി. അഭ്യസിപ്പിച്ചവയായ എലികളുടെ നാഡീകോശങ്ങളിൽ ആർ. എൻ. എ(റൈബോ ന്യൂക്ലിക്കാസിഡ്)കൂടുതലായി കണ്ടു. കോശത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവിലുള്ള ഡി. എൻ. എ (ഡീഓക്സീറൈബോ ന്യൂക്ലിക്കാസിഡ്) എന്ന പാരമ്പര്യവസ്തു

വിൽ നിന്നും, പ്രത്യേകതരം പ്രോട്ടീനുകൾ കോശത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തുള്ള റൈബോസോമുകളിൽ വച്ച് നിർമ്മിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള 'സന്ദേശവാഹകരാണ്' ഈ ആർ എൻ എ എന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇതിനോടകം തെളിയിച്ചു. അപ്പോൾ അഭ്യസിപ്പിച്ചതായ എലികളിൽ ആർ എൻ എ കൂടുതലായി കണ്ടത് പ്രോട്ടീൻ നിർമ്മാണത്തിനുവേണ്ടിയാണെന്നുള്ളത് വ്യക്തമായി.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ മറ്റൊരു പ്രശ്നം പൊന്തിവന്നു. ഓർമ്മകൾ രണ്ടു വിധത്തിലാണ് കാണാറുള്ളത്. ചില കാര്യങ്ങൾ വളരെക്കാലം ഓർമ്മയിലിരിക്കും. എന്നാൽ മറ്റു ചിലതു പെട്ടെന്നു മറന്നു പോകുന്നു. ഇതു രണ്ടും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പ്രക്രിയകളുടെ ഫലമാണെന്ന് പരീക്ഷണങ്ങൾ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാലിഫോർണിയാ സർവ്വകലാശാലയിലെ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഡോ: സാമുവേൽ ബെറോണ്ടസി (Samuvel Berondes) ന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം നീണ്ട കാലഓർമ്മകൾക്ക് പ്രോട്ടീൻ നിർമ്മാണം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നുള്ളതാണ്. ഇത് ഒരു പരീക്ഷണം കൊണ്ട് അദ്ദേഹം തെളിയിച്ചു. പ്രോട്ടീൻ നിർമ്മാണത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതായ മരുന്നുകൾ ഒരു കൂട്ടം എലികളിൽ കുത്തിവച്ചശേഷം, അവയെ ഒരു പ്രത്യേക കൂട്ടിൽകൂടി ഓടുവാൻ അദ്ദേഹം അഭ്യസിപ്പിച്ചു. മറ്റൊരു കൂട്ടം എലികൾക്ക് മേൽപറഞ്ഞ ഗുളികകൾ കൊടുക്കാതെ ഇതേപ്രവർത്തി അഭ്യസിപ്പിച്ചു. രണ്ടുകൂട്ടരും ഒരുപോലെ അതു പഠിച്ചു. എന്നാൽ മരുന്നു കുത്തിവെയ്ക്കപ്പെട്ട എലികൾ അഭ്യസിച്ച കാര്യങ്ങൾ പെട്ടെന്ന് മറന്നുപോയി. എന്നാൽ മറ്റേ എലികൾ ആറാഴ്ച കഴിഞ്ഞിട്ടും അതു മറന്നില്ല. നീണ്ടകാലഓർമ്മകളും പ്രോട്ടീൻ നിർമ്മാണവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്താണ് ഇതുകൊണ്ട് വ്യക്തമായി.

നീണ്ട കാലഓർമ്മകളുടെ നിദാനം പ്രോട്ടീൻ ഉല്പാദനവും സംഭരണവും കൊണ്ടാണെന്ന് പല ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും അംഗീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, മിക്ക ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ആ തത്വത്തിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കുന്നു. ഇവരുടെ അഭിപ്രായ പ്രകാരം രണ്ടു ജീവികൾ ഒരു പ്രത്യേക പ്രവർത്തി പഠിക്കുമ്പോൾ ഒരേതരത്തിലുള്ള രാസപ്രക്രിയകൾ അവയുടെ തലച്ചോറിൽ സംഭവിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഓർമ്മയുടെ മൂലകങ്ങൾ ഒന്നിൽ നിന്നെടുത്ത് മറ്റൊന്നിൽ കുത്തിവച്ചാൽ ആ ഓർമ്മ ആ ജീവിക്കും ലഭിക്കും. ഓർമ്മകളുടെ മൂലകങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുവാനും ഭാവിയിൽ അവ പരീക്ഷണശാലയിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുവാനും സാധിക്കുമെന്നും ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കരുതുന്നു. മിച്ചിഗൺ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ മനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനായ ജയിംസ് മെക്‌കോണലിന്റെ അഭിപ്രായ പ്രകാരം പാഠശാലകളും പാഠപുസ്തകങ്ങളും വേണ്ടാത്ത കാലം അടുത്തു തന്നെ ഉണ്ടാകും. അന്ന് ആൾജിബ്രാ ഗുളികകളും, ലാററിൻ ഗുളികകളും, ഗ്രീക്കുഗുളികകളും കടകളിൽ നിന്നു കിട്ടും.

കാലിഫോർണിയായിലെ റോജർസ്പെറി എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ തലച്ചോറിലെ കോശങ്ങളിൽ രാസപ്രക്രിയകൾ നടക്കുകയും അതിന്റെ പരിണിതഫലമായി അവ പ്രത്യേക തരത്തിൽ രൂപം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഒരേ ജീവിക്കുതന്നെ തലച്ചോറിലെ കോശങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ വൈരുദ്ധ്യം ഉണ്ടാകുന്നു. കാലിഫോർണിയാ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ മനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനായ റിച്ചാർഡ് തോംസൺ പൂച്ചകളുടെയും, കോഴികളുടെയും തലച്ചോറിൽ "കണക്കുകൂട്ടുന്ന കോശങ്ങൾ" കണ്ടുപിടിച്ചു. ചില നിശ്ചിത തവണകൾ ചില പ്രത്യേക ശബ്ദം ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ കോഴികളിലേയും പൂച്ചകളിലേയും തലച്ചോറിലെ നാഡീകോശങ്ങളിൽ ചില പരാവർത്തനം വരുന്നതായി അവർ കണ്ടു. ഉദാഹരണമായി പൂച്ചയുടെ തലച്ചോറിലെ ചില കോശങ്ങളിൽ, ഇടവിട്ടായി 5 പ്രാവശ്യം ഒരു പ്രത്യേക ശബ്ദം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ മാററം വരുന്നതായി കണ്ടു. ഇതുപോലെയുള്ള കണക്കുകൂട്ടുന്ന കോശങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ തലച്ചോറിൽ കാണുകയില്ലേ എന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു നിശ്ചിത പ്രാവശ്യമെങ്കിലും ഒരേ സംഭവം ആവർത്തിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ, ഓർമ്മയുടെ അംശങ്ങൾ തലച്ചോറിൽ രൂപം കൊള്ളുകയുള്ളു എന്ന് അനുമാനിക്കാം.

മെക്‌കോണലിന്റെ അഭിപ്രായം ശരിയാണെങ്കിൽ വിവിധ ഓർമ്മക്കുറവു പരിഹരിക്കാനുള്ള ഗുളികകളും അടുത്തുതന്നെ പല തരത്തിലുള്ള വിജ്ഞാന ഗുളികകളും പ്രാബല്യത്തിൽ വരുമെന്ന് നമുക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാം. □

For all kinds of piece goods and wedding sarees

VISIT

Laxmana's

ALWAYE

കരുവിള വർഗ്ഗീസ്

ഗ്രന്ഥപാരായണവും വായനശാലയും

പുസ്തകങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യജീവിതവുമായി വളരെയധികം ബന്ധമുണ്ട്. പുസ്തകപാരായണം മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കുന്നു, അറിവുള്ളവനാക്കുന്നു, വലിയവനാക്കുന്നു. അതിൽനിന്നും മനുഷ്യരാശിക്ക് പ്രയോജനപ്പെടുന്ന പലതും ഉളവാകുന്നു. റസ്കിന്റെ അൺ ടു ദി ലാസ്റ്റ് എന്ന പുസ്തകം വായിച്ചതിന് ശേഷമാണ് സ്വന്തം നെററിയിലെ വിയർപ്പുകൊണ്ട് അന്നന്നത്തെ ആഹാരം കഴിക്കണമെന്നുള്ള ആശയം ഗാന്ധിജിയ്ക്കുണ്ടായത് എന്ന് അദ്ദേഹം തന്റെ ആത്മകഥയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പുസ്തകങ്ങൾക്ക് നമ്മുടെ വിചാരമണ്ഡലങ്ങളിൽ വളരെയധികം സ്വാധീനം ചെലുത്താൻകഴിയും.

പുസ്തകങ്ങളിൽ കൂടിയാണ് സോക്രട്ടീസും, പ്ലേറേറായും, സിസറോയും, വെർജിലും, കാളിദാസനും, കബീറും, യുഗയുഗാന്തരങ്ങളിൽ പോലും അവരുടെ വ്യക്തിപ്രഭാവം മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുന്നത്. വിജ്ഞാനം ഏറിയപങ്കും സമ്പാദിക്കുന്നത് ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിൽ കൂടെയാണ്. വിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന് പരിഷ്കൃതലോകം മററു പല ഉപാധികളും സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മനുഷ്യർ വിജ്ഞാനവർദ്ധനക്ക് ഏററവും സൗകര്യപ്രദമായ രീതി ഗ്രന്ഥപാരായണമാണ്. മനുഷ്യന്റെ ദിനകൃത്യങ്ങളിൽ ഒരു ക്ളിപ്തസമയം ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിനു മാററി വെയ്ക്കണം. കഴിവുള്ളിടത്തോളം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്വന്തമായി വാങ്ങണം. ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് ചെലവാക്കുന്നത് ഒരിക്കലും നഷ്ടമായിരിക്കുകയില്ല.

നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ വളരെ കുറവാണ്. എല്ലായിടത്തും എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ പ്രയോജനപ്പെടത്തക്കവണ്ണം ഗ്രന്ഥശാലകൾ ആരംഭിക്കേണ്ടത് നമ്മുടെ ആവശ്യമാണ്. സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥശാലകൾക്ക് വളരെ അധികം പ്രാധാന്യം കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാ മൂലയിലും വിജ്ഞാനം വിതറുന്നതിന് സഞ്ചരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കേ സാധിക്കൂ.

ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് ചങ്ങാതിമാരുടെ സ്ഥാനമാണുള്ളത്. ഒരുവനെ നല്ലവനാക്കുവാനും ദുഷ്ടനാക്കുവാനും കൂട്ടുകാരനെപ്പോലെ, പുസ്തകങ്ങൾക്കും കഴിവുണ്ട്. പുസ്തകങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. എല്ലാപുസ്തകങ്ങളും നല്ലതായിരിക്കയില്ല. പതിരും മണിയുമെന്നതു പോലെ നല്ലതും ചീത്തയും അതിൽകണ്ടെന്നുവരാം. കൈയിൽ കിട്ടുന്ന പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം യാതൊരു അടുക്കും ചിട്ടയും കൂടാതെ വായിച്ചുതള്ളുന്നവരുണ്ട്. ഏതു പുസ്തകം വായിച്ചാലും വായിക്കുന്നത് മനസ്സിലാക്കുകയും അതിൽനിന്ന് സ്വീകരിക്കേണ്ടവ സ്വീകരിക്കുകയും അല്ലാത്തവ ത്യജിക്കുകയും ചെയ്യണം.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിൽ അദ്ധ്യാപകർക്കും ഗ്രന്ഥശാലാധിപന്മാർക്കും ഒരുപോലെസഹായിക്കുവാൻ സാധിക്കും. അവർക്ക് പ്രയോജനപ്പെടത്തക്ക രീതിയിൽ അവരുടെ അഭിരുചിക്കനുസരണമായ പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിന് അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കണം.

പുസ്തകങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ വഴികാട്ടിയാണ്. ജീവിതം ഒരു തീർത്ഥയാത്രയാണ്. ഈ തീർത്ഥയാത്രയിൽ നാം പല വായനശാലകളാകുന്ന സത്രങ്ങളിലും തങ്ങേണ്ടിവരും. ജീവിതത്തിന്റെ വൈവിദ്ധ്യങ്ങളും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന പ്രതിഭാസങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അറിയണമെങ്കിൽ എല്ലാ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളും വായിച്ചിരിക്കണം. വായിക്കുക, ചിന്തിക്കുക, വ്യുല്പന്നരാവുക ഇത് നമ്മുടെ മുദ്രാവാക്യമായിരിക്കണം. "മനുഷ്യനെ പഠിക്കുക. അതാണ് ഏററവും വലിയ കവിത" എന്ന് കീററ്സ് പറയുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ പുതിയ അനുഭവങ്ങൾ വന്ന് നിറയുവാനും ജീവിതം മധുരിക്കുവാനും ഗ്രന്ഥപാരായണം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

കലാകാരന്മാരാണ് നമ്മുടെ പുരോഗതിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ പുതിയ അദ്ധ്യായങ്ങൾ നെയ്തു ചേർത്തുകൊണ്ട് നമുക്ക് മുന്നേറുവാൻ ആവേശം നൽകുന്നത്. അവർ ഭാവനയിൽക്കൂടി ജീവിതത്തെ അവതരിപ്പിക്കയാ

സുന്ദരം ഗോവിന്ദ്

ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ച

ആധുനികശാസ്ത്രം അനുനിമിഷം പുരോഗതി പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഓരോ പതിനഞ്ചു കൊല്ലം കൂടുംതോറും ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം ഇരട്ടിക്കുന്നുവെന്നാണ് കണക്ക്. പുതിയചക്രവാളങ്ങളെ കീഴടക്കുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മനുഷ്യജീവിതത്തിനു നല്കുന്ന സംഭാവനകൾ അനവധിയാണ്. പ്രധാനമായും ഇവ രണ്ടു വിധത്തിലാണ്. ഒന്ന് മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ സുഖവും ദീർഘവും ആയ നിലനില്പിന് പുതിയ മാറ്റങ്ങൾ ആരായുകയാണെങ്കിൽ മറ്റൊന്ന് പ്രപഞ്ച രഹസ്യത്തെയും, ജീവോത്പത്തിയേയുംപറ്റി കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുകയാണ്. ഇന്ന് മാനവ സംസ്കാരത്തെയും അതിന്റെ നിലനില്പിനെയും നിശ്ചയിക്കുന്നത് സയൻസ് മാത്രമാണെന്ന് പറഞ്ഞാൽ വലിയ തെറ്റില്ല. സയൻസിന്റെ ആധുനിക പ്രവണതകളെപ്പറ്റിയും, വിവിധ ശാഖകളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പുരോഗതിയെക്കുറിച്ചും ലഘുവായി പരാമർശിക്കുകയാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം.

1969 ജൂലായ് 21 ഭൂമിയിലെ ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതായിരുന്നു. കാരണം അന്നാണ് ചിരപ്രതീക്ഷിതമായ ഒരു സ്വപ്നം സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെട്ടത്. അമേരിക്കയുടെ ചാന്ദ്രവാഹനമായ അപ്പോളോ-11 ചന്ദ്രനിലെ മണ്ണിൽ ഇറങ്ങി നീൽ ആംസ്ട്രോങ്ങും, എഡ്വിൻ ആൽഡ്രിനും അതിന്റെ മേറുകയിൽ പാദസ്പർശം ഏല്പിച്ചു എന്നാണ്. അവർക്ക് അതൊരു ചെറിയ കാൽവെപ്പായിരുന്നുവെങ്കിലും ഭൂമിയിലെ 280 കോടി ജനങ്ങൾക്ക് അളവറ്റ വലിയ കാൽവെപ്പ് തന്നെ ആയിരുന്നു.

ഇതിനുവേണ്ടി അമേരിക്കയ്ക്ക് 560 ലക്ഷം ഡോളർ ചിലവാക്കേണ്ടിവന്നു എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ചിലർ ഈ സംരംഭത്തെ എതിർത്തു. എന്നാൽ അവർ ഒന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പരമമായ ലക്ഷ്യം അറിവുനേടുക എന്നതാണ്. മനുഷ്യന്റെ പ്രാഥമികാവശ്യമായ ഭക്ഷണവും, പാർപ്പിടവും നിറവേറ്റപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീട് അവൻ ചിന്തിക്കുന്നത് വിശാലമായ ഈ ലോകത്തെക്കുറിച്ചാണ്, ഇതിന്റെ ആഴത്തിലും പരപ്പിലും ജീവിക്കുന്ന ജന്തുസസ്യാദികളെക്കുറിച്ചാണ്, ആകാശത്തിൽ കാണുന്ന എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്ത നക്ഷത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്. എന്നാൽ ഈയിടെ അപ്പോളോ-11 കണ്ടുപിടിച്ച ഒരു സംഗതി ചാന്ദ്രയാത്രയുടെ എതിർപ്പിനു് കനത്ത പ്രഹരമാണ്. മണ്ണിലെ ഏററവും വലിയ അണുക്കളെപ്പോലും നശിപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരു അണുനാശിനി ചന്ദ്രനിലെ മണ്ണിൽനിന്നും ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. അപ്പോളോ-11ലെ ബഹിരാകാശ സഞ്ചാരികൾ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള മണ്ണിൽ ബാക്ടീരിയക്ക് എതിരായ എന്തോ വസ്തു ഉണ്ടെന്ന് ഡോ: ഗോറാൾഡ് ടെയ്ലർ ല്യൂണാർ സയൻസ് കോൺഫറൻസിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചന്ദ്രനിലെ മണ്ണിൽ ജീവാംശം വല്ലതുമുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കുമ്പോഴാണ് ഇതു് കണ്ടെത്തിയത്. ഈ അജ്ഞാതവസ്തു വേർതിരിച്ചെടുത്ത് പുതിയൊരു പെൻസിലിൻ ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നാണ്. പക്ഷെ ചന്ദ്രനിൽ എല്ലായിടത്തും ഉള്ള മണ്ണിൽ ഈ അണുനാശിനി കാണാനില്ലെന്നാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. അപ്പോളോ-12 കൊണ്ടുവന്ന മണ്ണിൽ ഈ വസ്തു ഇല്ല.

ഇതുപോലെതന്നെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കണ്ടുപിടുത്തമാണ് കമ്പ്യൂട്ടറുകളുടേതു്. കണക്ക് ശാസ്ത്രത്തെ വളരെയധികം ലഘൂകരിക്കുന്ന ഈ ഉപകരണം ചാന്ദ്രയാത്രയിൽ വിപുലമായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി കമ്പ്യൂട്ടർ മററു പല മേഖലകളിലും ഉപയുക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി, നട്ടെല്ലിൽ വളർന്ന, കൊട്ടാരത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു കപ്പൽ ഈയിടെ ഒരു കമ്പ്യൂട്ടർ രക്ഷപ്പെടുത്തി. ഭാഗ്യാന്വേഷകരായ ഒരെണ്ണത്തെ കണ്ടുപിടിക്കുവാനും, പരീക്ഷാകടലാസുകൾ പരിശോധിച്ച് മാർക്കിടുവാനും ഇതിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ആസ്ത്രേലിയയിലെ ന്യൂകാസിൽ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ അടുത്തുതന്നെ ഒരു വലിയ കമ്പ്യൂട്ടർ സ്ഥാപിക്കും. ലൈബ്രറിയന്റെ ചുമതല ഏറെടുക്കുന്നതു് ലൈബ്രറിയിലെ 15,000 പുസ്തകങ്ങൾ വേർതിരിച്ചു വയ്ക്കുന്നതും, അവ നിയന്ത്രിക്കുന്നതും മററൊരു കമ്പ്യൂട്ടർ ആയിരിക്കുമെന്ന പറയുമ്പോൾ അതിന്റെ കാര്യക്ഷമത ഒന്നാലോചിച്ചുനോക്കൂ!

ന കേരളീയർക്ക് കോയമ്പത്തൂരിൽ ശ്രീ. ജി. ഡി. നായിഡു കണ്ടുപിടിച്ച വോട്ട് രേഖപ്പെടുത്താനുള്ള യന്ത്രം വളരെ സഹായകരമാണ്. എന്നാൽ ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ രൂപരേഖ (Blue print) അദ്ദേഹം 1 ലക്ഷം ഡോളറിനു് അമേരിക്കയിൽ പോയപ്പോൾ വില്ക്കുകയുണ്ടായത്രെ. ഒന്നിൽ കൂടുതൽ വോട്ട് രേഖപ്പെടുത്തുകയോ വോട്ടറുടെ ശ്രദ്ധക്കുറവുകൊണ്ട് അസാധുവാകുകയോ ഇതിൽ സംഭവിക്കുന്നതല്ല. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഏററവും വലിയ ഗുണം ഇതു് ഉപയോഗിച്ചാൽ ഫലം ഉടനെ അറിയാൻ സാധിക്കും എന്നതാണ്. ഇതിൽ ഒന്നിൽ കൂടുതൽ വോട്ട് രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനു് അവസരമില്ല. പക്ഷേ എണ്ണുവാൻ സമയം വേണ്ടിവരുന്നതല്ല. പക്ഷേ തീരുമാനം ഇന്ത്യയിൽ നടത്തിയ ഈ കണ്ടുപിടുത്തം ഇവിടെ പ്രായോഗികമാക്കിയിട്ടില്ല എന്നതു് ഖേദകരം തന്നെ.

ഇനി വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുരോഗതിയിലേക്കൊന്നു കണ്ണോടിക്കാം. ചികിത്സിച്ചു ഭേദമാക്കാൻ സാധ്യമല്ല എന്നു കരുതിയിരുന്ന, മാരകമായ പല രോഗങ്ങൾക്കും ഇന്നു ഫലപ്രദമായി മരുന്നുകൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. പ്ലേഗ് എന്ന ഏഴികൾ പരത്തുന്ന രോഗം ഇന്ന് ഇല്ല എന്നു തന്നെ പറയാം. (ഈയിടെ കോഴിക്കോട്ടും മററും പ്ലേഗ് ബാധ ഭീഷണിയുണ്ടായതു് വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടല്ല ഇതെഴുതുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ അതു് പ്ലേഗ് തന്നെയാണ് എന്നു പറയാൻ ഡോക്ടർമാർ വിസമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്.) മലേറിയ, കോളറ എന്നീ രോഗങ്ങൾ വളരെയധികം കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ ആയുസ്സ് 27 എന്നതു് 52 ആയി ഇപ്പോൾ ഉയർന്നിരിക്കുന്നു.

അർബുദം (Cancer) ഇപ്പോൾ പുതിയ വാക്സിനുകൾ ഉപയോഗിച്ച് ഭേദമാക്കുന്നുണ്ട്. സ്തനാർബുദം, രക്താർബുദം എന്നിവ ഉൾപ്പെടെ അർബുദങ്ങളിൽ പലതിനെയും പ്രതിരോധിക്കുന്നതിനുള്ള വാക്സിനുകൾ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക് അടുത്തുതന്നെ സാധിച്ചേക്കും. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ബാധിക്കുന്ന പല തരം അർബുദങ്ങളിൽ ശരീരകോശങ്ങളെ അർബുദകോശങ്ങളാക്കിമാറ്റുന്ന ഘടകങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തെ തടയുന്ന ഔഷധവുമുണ്ടാണ് ഈ വാക്സിന്റെ പ്രവർത്തനം. നൂതനമായ ഈ സാത്മീകരണ സമീപനം കാംശം. പരീക്ഷണഘട്ടത്തിലിരിക്കുന്നേയുള്ളു. മനുഷ്യരിൽ ഇപ്പോഴും വികാസഘട്ടത്തിലിരിക്കുന്ന അർബുദങ്ങൾ രോഗാണു പ്രേരിതങ്ങളാണെന്ന സിദ്ധാന്തമാണ് ഇതിനാധാരം. അർബുദത്തിനെതിരായി നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന യുദ്ധത്തിൽ ഇന്നുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മുന്നേററങ്ങളിൽ മഹത്തരമായിരിക്കും ഇതു്.

കണ്ണിന്റെ കാഴ്ച കുറഞ്ഞാൽ നാം കണ്ണട വെയ്ക്കുമല്ലോ. എന്നാൽ കണ്ണട പരിഷ്കാരമല്ലാതായി തീർന്നിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് കാഴ്ചക്കുറവുള്ള പ്രത്യേകിച്ച് അവിവാഹിതരായ പെൺകുട്ടികൾക്ക് ഇപ്പോൾ കണ്ണിന്റെ കൃഷ്ണമണിയിൽ ഒട്ടിച്ചുപിടിപ്പിക്കുന്ന രീതി ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. കണ്ണിൽ വളരെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽപോലും ലെൻസുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാവുകയില്ല. എടുക്കാനും വയ്ക്കാനും യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല എന്ന

ണ്ട് ചെയ്യുന്നതു്. ജീവിതത്തിന്റെ ഉള്ളറയിൽ കിടന്ന് തെളങ്ങുന്ന സത്യത്തേയും സൗന്ദര്യത്തേയും മനുഷ്യന് കാണുവാനുള്ള കണ്ണാടിയാണ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അറിവിന്റെ പ്രസംഗവേദിയാണ് മനുഷ്യൻ പുരോഗമനവാദിയാണ്. ഓരോസാഹിത്യശാഖയും പുരോഗമനത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണ്. മനുഷ്യൻ പുസ്തകങ്ങളിലൂടെ പുതിയലോകങ്ങളിലേക്കുള്ളവഴിയാണ് പുസ്തകപാരായണം. നമുക്ക് ആവുന്നതു നമ്മളെത്തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തിത്തരികയും നമ്മോടുകൂടി സന്തോഷിക്കുകയും ദുഃഖിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ജീവനുള്ള ആത്മാക്കളാണ് പുസ്തകങ്ങൾ മാവിയില്ലാവർക്ക് കേൾക്കുവാൻ ഇപ്പോഴെ അതുപ്പത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നവരാണ് പുസ്തകങ്ങൾ.

വിശുദ്ധവേദപുസ്തകം മനസ്സ് തകർന്നവർക്കാശ്രയസ്ഥാനമാണ്. ദുഃഖിതരെ അതാശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. അനേകം എഴുത്തുകാരുടെ വളരെനാളത്തെ പ്രയത്നഫലമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമാണിതു്. എത്ര വായിച്ചാലും പുതിയ പുതിയ ആശയങ്ങൾ നമുക്കതിൽനിന്നും കിട്ടുന്നു. പേൾബക്കിന്റെ "നല്ല ഭൂമിയും", ടാഗോറിന്റെ "ഗീതാഞ്ജലിയും" വായിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ മനസ്സിലാകും ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യ ജീവിതത്തിലുള്ള സ്ഥാനം.

"പുസ്തകപാരായണം ഉന്മേഷം നൽകുന്നു. പൊതുവിൽ അതു് ജീവിതത്തെ ജീവിതയോഗ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നു"- എന്ന് ജവഹർലാൽനെഹ്റു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

അറിവ് ശക്തിയാകുന്നു എന്ന് ബേക്കൺ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ജോൺമിൽട്ടനും അതുതന്നെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

അനേകഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥശാല അനേകവിഷയങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന പല അദ്ധ്യാപകരോടുകൂടിയ ഒരു നല്ല സർവ്വകലാശാലയാണ്. കാർലൈൽ ഇതുതന്നെയാണ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.

ഗ്രന്ഥശാലാസംവിധാനത്തിൽ നാം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അറിവിന്റെ ഉറവിടമായ ഗ്രന്ഥശാലയുടെ സുഗമമായ നടത്തിപ്പിന് എല്ലാവരും ഒരുപോലെ സഹകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പുസ്തകങ്ങൾ ശരിയായ വിധം ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ക്രമീകരിച്ചിരിക്കണം. പുസ്തകത്തിന്റെ പേര്, ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പേര്, പ്രത്യേക വിഷയം, വിഭാഗം ഇവ എളുപ്പം പറഞ്ഞു് കണ്ടുപിടിക്കത്തക്കവണ്ണം പുസ്തകങ്ങൾ ക്രമീകരിച്ചിരിക്കണം.

ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുന്ന ഒരുവന് ഒരിക്കലും തലകുനിക്കേണ്ടിവരികയില്ല. അവൻ അറിവുള്ളവനാണ്. അവൻ എല്ലാവരിലും ഉന്നതനാണ്. അറിവുള്ളവനു് ജീവിക്കുവാൻ വിഷമമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. എന്നുവരെ പഠിക്കുക. അറിവുള്ളവനായിത്തീരുകയും അതിൽ മാത്രമേ ജീവിതം തെവിജയമായിത്തീരുകയുള്ളൂ അതായിരിക്കണം നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും ലക്ഷ്യം

ഒരെണ്ണത്തെ തടുപ്പുകളെ എപ്പോഴും നേരിടേണ്ടിവരു

താണ് ഇതിന്റെ മറ്റൊരു പ്രത്യേകത. കേരളത്തിൽ ഇദംപ്രഥമമായി ഡോ: ടോണി ഫെർണാണ്ടസ്സിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അങ്കമാലിയിൽ ഇങ്ങനെയൊരു ആസ്പത്രി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നാടൻപശുക്കളും, ജർസ്സി പശുക്കളും തമ്മിൽ കൃത്രിമമായി ബീജ സങ്കലനം നടപ്പാക്കുകയും അതുവഴി നാടൻ പശുക്കളുടെ പാൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ഇപ്പോൾ സാധാരണമാണല്ലോ. എന്നാൽ ഒരിക്കലും പ്രസവിക്കാത്ത മച്ചിപ്പശുക്കളെയും ഹോർമോൺസ് കുത്തിവച്ച്, പാലുല്പാദിപ്പിക്കാമെന്ന് കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശരീരചയാപചയം (Body metabolism) വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനുള്ള മരുന്നുകൾ നല്കി അസാധാരണമായ ഈ പ്രക്രിയക്ക് രൂപം നല്കിയത് [illegible].

രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധകാലത്ത് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മഹത്തരമായ ഒരു കണ്ടുപിടിത്തമാണ് പെൻസിലിൻ. അന്നുവരെ അജ്ഞാതങ്ങളായ പല സുഖക്കേടുകളും ഇതുകൊണ്ട് മാറ്റുവാൻ സാധിച്ചു. എന്നാൽ ഈ സാധാരണ പെൻസിലിനിനേക്കാൾ ഇരട്ടി ഫലപ്രദമായിട്ടുള്ളതും, പെൻസിലിനിനെ ചെറുക്കുന്ന ബാക്ടീരിയകൾക്കെതിരായ ഫലപ്രദമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതുമായ ഒരു പുതിയ പെൻസിലിൻ [illegible]-ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സറേയ് റിസേർച്ച് ലബോറട്ടറിയിൽ തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളതായി ബ്രിട്ടീഷ് മെഡിക്കൽ ജേർണൽ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ പുതിയ പെൻസിലിനിന് യാതൊരുദോഷവും ഇല്ലെന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നു. പുതിയ പെൻസിലിൻ ഇഞ്ചക്ഷനായി എടുക്കുന്നതിനുപകരം മരുന്നായി കഴിക്കാനുള്ളതാണ്. സാധാരണ പെൻസിലിൻ രണ്ട് ഡോസിന്റെ ഫലം പുതിയ പെൻസിലിന് ഒരു ഡോസുകൊണ്ട് ലഭിക്കുമെന്നും അറിയുന്നു.

കാലം ചെല്ലുന്തോറും ഭൂമുഖത്ത് മനുഷ്യരുടെ സംഖ്യ പെരുകിവരുന്ന കണക്കിന് നമ്മുടെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളിൽ ഗണ്യമായ വർദ്ധനവ് ഇല്ല. ഇതിന്റെ അർത്ഥം വിദൂര ഭാവിയിൽ നാം ഭക്ഷണത്തിന്റെ പ്രധാനാംശമായ പ്രോട്ടീൻ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിന് വിഭിന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ അവലംബിക്കേണ്ടിവരും എന്നതാണ്. പുല്ലുതിന്നു ജീവിക്കുന്ന മൃഗങ്ങളുടെ ഇറച്ചിയെക്കാൾ പത്തിരട്ടി പ്രോട്ടീൻ അധികവും പുല്ലിലുണ്ടെന്നും, മനുഷ്യൻ പ്രോട്ടീനു വേണ്ടി പാലിനേക്കാളും മാംസത്തേക്കാളും പുല്ലിനെ ആശ്രയിക്കുന്ന കാലം വിദൂരമല്ലെന്നും അടുത്ത കാലത്തുണ്ടായ പരീക്ഷണങ്ങൾ തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു ഹെക്ടർ പുല്ലിൽനിന്നും കൊല്ലംതോറും രണ്ട് ടൺ പ്രോട്ടീൻ എടുക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ പുല്ലുതിന്നുന്ന മൃഗങ്ങളുടെ മാംസത്തിൽനിന്നും 200 കിലോഗ്രാം പ്രോട്ടീൻ മാത്രമേ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. പുല്ലുകളിൽനിന്നു നേരിട്ടും, മറ്റു ചെടികളുടെ ഇലകളിൽനിന്നും എടുക്കുന്നുള്ള പ്രോട്ടീനുകൾ തമിഴ്നാട്ടിൽ സ്ത്രീകളിലും കുട്ടികളിലും പരീക്ഷിച്ചതിൽ പ്രോത്സാഹജനകമായ ഫലമാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്.

ജീവൻ ടെസ്റ്റ്ട്യൂബിൽ സ്വയം നിർമ്മിച്ചുവെന്ന് അമേരിക്കൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പുറപ്പെടുവിച്ചതായ ഒരു വാർത്ത പത്രം മുഖേന നാം അറിഞ്ഞതല്ലോ. ഡോ: ജോൺ ഡെയിലും, സഹപ്രവർത്തകരും ഒരു അമീബയെ നിർമ്മിച്ചാണ് തങ്ങൾ 'അഭിനവ ബ്രഹ്മാക്കൾ' എന്നുൽഘോഷിച്ചത്. ആദ്യമായി ഒരമീബ (ഏക കോശജീവി) യുടെ മർമ്മം (Nucleus) അവർ പിപ്പെറ്റ് പ്രയോഗിച്ച് പുറത്തെടുത്തു. പിന്നീട് മെല്ലെ ഒന്നിനെ പോലെ മർമ്മം കളഞ്ഞ മറ്റൊരമീബയുടെ സൈറ്റോപ്ലാസം (Cytoplasm) ത്തിൽ പൊതിഞ്ഞു. ഇനി മൂന്നാമതൊരമീബയുടെ കോശസ്തരം (Cell membrane) എടുത്ത് പുതിയ അമീബക്ക് പ്രദാനംചെയ്തു. പുതുതായി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട അമീബ ജീവിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല 100 കണക്കിന് മറ്റ് അമീബകളുടെ മാതാവായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഈ അത്ഭുതസംഭവം വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന് മറ്റു പല നേട്ടങ്ങളും ഭാവിയിൽ ഉണ്ടാക്കും. പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമായ മർമ്മം മാറ്റി സ്ഥാപിക്കാം എന്നു വന്നതോടുകൂടി ഈ പരീക്ഷണം ഭാവിയിൽ മനുഷ്യനിലും സാദ്ധ്യമായേക്കുമെന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പ്രത്യാശിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ പല പാരമ്പര്യ സുഖക്കേടുകൾക്കും പരിഹാരം കണ്ടെത്താവുന്നതാണ്.

ഇങ്ങനെ ശാസ്ത്രപുരോഗതിയുടെ പന്ഥാവിലൂടെ നാം ബഹുദൂരം മുമ്പോട്ട് സഞ്ചരിച്ചെങ്കിലും ആദ്യകാലം മുതൽ മനുഷ്യനിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ദൈവഭക്തി, പരസ്പരബഹുമാനം മുതലായ വൈകാരികഭാവങ്ങൾക്ക് വിടവുതട്ടുകയില്ല എന്നതുതന്നെയാണ് എന്റെ എളിയ വിശ്വാസം. മനുഷ്യൻ മാനുഷിക മൂല്യങ്ങളെ നിസ്സാരമാക്കിത്തള്ളിയാൽ പിന്നെ ഭൗതിക പുരോഗതിക്ക് യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ലതന്നെ. അടുത്തകാലത്തുണ്ടായ ഒരു സംഭവം പറയാം. 1969 ജൂലായ് മാസത്തിൽ ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ അഖിലലോക യുക്തിവാദി സംഘത്തിന്റെ നേതാവായ മി. എ. റ്റി. കോവൂർ ഒരു സന്ദർശനത്തിനായി വരികയുണ്ടായി. വർക്കി മെമ്മോറിയൽ അസംബ്ളി ഹാളിൽ തിങ്ങിനിറഞ്ഞിരുന്ന വിദ്യാർത്ഥി വൃന്ദത്തിനിടയിൽ ഈ ലേഖകനുമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആദ്യം പറഞ്ഞ വാചകം ഇതാണെന്നു തോന്നുന്നു: "Today one God disappeared, that is Moon God" (ഇന്ന് ചന്ദ്രൻ എന്ന ഒരു ദൈവം അപ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു.) പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ ശാസ്ത്രം പുരോഗമിച്ച് ദൈവത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. "ഇതിനെല്ലാം പിന്നിൽ നിഗൂഢമായ മറ്റെന്തെങ്കിലുമുണ്ടാവണമെന്നും, ശൂന്യതയിൽ നിന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്തെങ്കിലുമുണ്ടാവില്ലെന്നും ഉപനിഷത്തത്വം (നാസതോ സജ്ജായതേ) സയൻസിനാൽ സമർത്ഥിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു." ശാസ്ത്രപുരോഗതി മനുഷ്യനെ കൂടുതൽ സംസ്കാരമുള്ളവനും, മാനുഷിക മൂല്യങ്ങളിൽ അടിപതറാത്ത വിശ്വാസമുള്ളവനും ആക്കിത്തീർക്കട്ടെ എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടെ ഇതു നിറുത്തുന്നു.

ഗോപിനാഥൻ എം.

'പുതിയ കഥ': സിംബലിസത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ

ആധുനികകഥ, അത്യാധുനികകഥ, അത്യന്താധുനികകഥ എന്നൊക്കെ വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന പുതിയ കഥയെക്കുറിച്ച് ഒട്ടേറെ ചർച്ച നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ 'പുതിയകഥ'യെ ഒരു പുതിയ വീക്ഷണത്തിലൂടെ നോക്കിക്കാണുന്നത് രസാവഹമായിരിക്കും.

പുതിയ കഥയ്ക്ക് സിംബലിസത്തോട് ബന്ധമുണ്ട്. പുതിയ എഴുത്തുകാരുടെ കലയും ജീവിതദർശനവും സിംബലിസ്റ്റുകളുടെ കലയോടും ജീവിതദർശനത്തോടും അങ്ങേയറ്റം അടുത്തുനില്ക്കുന്നു. ഒ. വി. വിജയൻ, കാക്കനാടൻ, മുകുന്ദൻ, സക്കറിയ, സേതു ഇടങ്ങിയ ആധുനിക ചെറുകഥാകൃത്തുക്കളുടെ മികച്ച കഥകൾ പരിശോധിച്ചാൽ അവ സിംബോളിക് കഥകളാണെന്ന് വ്യക്തമാകും. പുതിയകഥ ദുർഗ്രഹമാണെന്ന പരാതി ഉണ്ടാവാൻ കാരണം അവയുപയോഗിക്കുന്ന സിംബലുകൾ സാധാരണക്കാർക്ക് പിടികിട്ടാത്തതുകൊണ്ടാണ്. (ഈ സിംബലുകളെ സുഗ്രഹമാക്കേണ്ട കടമ നമ്മുടെ നിരൂപകർക്കുണ്ട്. പക്ഷേ, അവർക്ക് പുതിയ കഥയെ കല്ലെറിയാനല്ലേയുള്ളൂ നേരം?)

എന്താണ് സിംബലിസത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ? രഹസ്യരൂപങ്ങളാണവ: സവിശേഷമായ ചില വ്യക്തിഗതാനുഭവങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുക എന്നതാണ് അവയുടെ ലക്ഷ്യം..........ഫ്രഞ്ചുസിംബലിസ്റ്റുകളായ മല്ലാർമേ, റിംബോ, വേർലേൻ എന്നിവരുടെ സങ്കല്പത്തെ നിരൂപകർ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കുന്നു.......നശ്വരവും പരാശ്രിതവുമായ ഈ ലോകം ഉണ്മയല്ലെന്നും അത് അദൃശ്യമായ ഒരു സത്യവസ്തുവിന്റെ ഒരു പ്രതിബിംബം മാത്രമാണെന്നും ആണ് സിംബലിസ്റ്റുകളുടെ കാവ്യദർശനം........നശ്വര ലോകത്തെ പകർത്താൻമാത്രം ഉപയുക്തമായ റിയലിസം, നാച്ചുറലിസം എന്നീ സാങ്കേതികരീതികളെ അവർ എതിർത്തു. അനശ്വരവും അന്തരവുമായ നിത്യസത്യത്തെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമേ കഴിയൂ. സാമൂഹ്യവും സാന്മാർഗികവുമായ പ്രമേയങ്ങളെ അവർ ഉപേക്ഷിച്ചു. കലയ്ക്ക് അന്തരം ലക്ഷ്യങ്ങളൊന്നുമില്ലെന്നും സൗന്ദര്യത്തിന്റെ സംവേദനങ്ങളെ മാത്രമേ ലക്ഷ്യമാക്കേണ്ടുള്ളൂ എന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു——(സിംബലും സിംബലിസവും മറ്റും-എസ്. ഗുപ്തൻനായർ)

"സിംബലിസ്റ്റുകൾ, പ്രത്യക്ഷമായ യഥാർത്ഥ വസ്തുതകൾക്ക് പിന്നിൽ ആന്തരികമായ നിഗൂഢസത്യമുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കുവാനും പ്രത്യക്ഷ വസ്തുക്കളിൽ കൂടെ തൻ അർത്ഥം കാണുവാനും മനുഷ്യമനസ്സിന് കഴിയുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. വസ്തുതകളെ പൂജിക്കുകയും അവയുടെ വിധി നിർണ്ണയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഗൂഢതത്വത്തെ—അജ്ഞേയതത്വത്തെ—ക്കുറിച്ച് കവിക്കുള്ള അന്തർബോധത്തിന്റെ പ്രസ്ഫുരണം ഉൽകൃഷ്ടകവിതയുടെ മുഖ്യധർമങ്ങളിലൊന്നായി മേറ്റർലിങ്ക് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. കവിയുടെ അന്തർദർശനത്തിലാണ് സിംബലിസത്തിന്റെ വേര്— ('പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യ ദർശനം'—എം. അച്യുതൻ.)

പുതിയ കഥാകൃത്തിന് വ്യക്തിയാണ് പ്രധാനം. വ്യക്തിയുടെ മാനസിക വികാരങ്ങളും, വീർപ്പുമുട്ടലുകളുമാണ്, അവർ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. സമൂഹത്തിന്റെ 'അഭിനയ'ത്തിൽ നിന്ന് തെന്നിമാറിയവ്യക്തി തന്റേതായ ഒരു ഇതള് സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അവിടെ നിന്നു കൊണ്ട് പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നു. മരണത്തോടുപോലും പ്രതിഷേധിക്കുവാൻ അവന് ഭയമില്ല.

സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയോടും സാന്മാർഗികനിയമങ്ങളോടും ഇന്നത്തെ കഥാകൃത്തിന് കടുത്ത പുച്ഛമാണ്. ഈ വ്യവസ്ഥിതികളാണ് മനുഷ്യനെ ഇന്നത്തെ ശോച്യാവസ്ഥയിലേക്ക് തള്ളിവിട്ടത് എന്നവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ നിയമങ്ങളോടും വ്യവസ്ഥിതികളോടും എതിർപ്പ് പ്രഖ്യാപിച്ച് രക്തസാക്ഷിത്വം വഹിക്കുവാൻ പുതിയ കഥാകൃത്തിന് മടിയില്ല.

ഫ്രഞ്ചുസിംബലിസ്റ്റുകളെപ്പോലെ നമ്മുടെ കഥാകൃത്തുക്കളും മദ്യം, മയക്കുമരുന്നുകൾ ഇവയിൽ അഭ

യം കണ്ടെത്തുന്നു. പക്ഷേ, സാഹചര്യത്തിന് വളരെയധികം വ്യത്യാസമുണ്ട്. യാന്ത്രികയുഗത്തിന്റെ ദർപ്പം, ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥശൂന്യതയും, വ്യർത്ഥതയും, വിശ്വാസമില്ലായ്മയും എല്ലാം ചേർന്ന ഒരു പ്രത്യേകമാനസികാവസ്ഥയാണ് ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാരനെ മയക്കമരുന്നിന്റേയും മററും ഉപാസകരാക്കിയത്. അതിലൂടെ ഒരു പ്രത്യേക ദർശനസുഖം അനുഭവിക്കാനും സത്യസന്ധതയിലെത്തിപ്പെടാൻ പുതിയ വഴികളിലൂടെ യാത്രചെയ്യാനും പുതിയ കഥാകൃത്തിന് കഴിയുന്നു. ആ ദർശനം കലയെ കൂടുതൽ ഉദാത്തീകരിക്കുന്നു. ഉദാത്തമേഖലയിലേക്ക് ഉയർത്തുന്നുമുണ്ട്. കാക്കനാടന്റെ 'യാത്ര' എന്ന ചെറുകഥയിൽ നിന്ന് ഒരു ഭാഗം ശ്രദ്ധിക്കൂ.

“......അവിടെ യാത്രയാരംഭിച്ചു. യാത്രതുടങ്ങിയപ്പോൾ കാററ് ഊക്കുപിടിച്ചു. കാററ് പറന്നു. മഴവില്ലിലൂടെ പറന്നു. ഭൂമിയിലും ചുററിലും എട്ടുനിറങ്ങൾ പരന്നു. പൂത്തു. പിടച്ചു. എട്ടുനിറങ്ങൾ ഇളകി. എട്ടുനിറങ്ങളിൽ വെളിച്ചം തെളിച്ചു. എട്ടുനിറങ്ങളിൽ ലോകം ഉണർന്നു.... കാലം ഉണർന്നു ...എട്ടുനിറങ്ങളിൽ സ്വപ്നം വിരിഞ്ഞു. എട്ടുനിറങ്ങളിൽ, എട്ടുയുഗങ്ങളിൽ, എട്ട് ജന്മങ്ങളിലൂടെ ഞാൻ അവതരിച്ചു. എട്ടെട്ടുനിറമുള്ള ദർശനങ്ങൾ പിറന്നു. അസുലഭമായ, അനിർവചനീയമായ, അപൂർവമായ ദർശനങ്ങളുടെ നിറപ്പകിട്ടിൽ ഞാനൊഴുകി നടന്നു.”

പഴയ, സിംബലിസ്റ്റുകളെപ്പോലെ 'കല കലയ്ക്കുവേണ്ടി' എന്ന ചിന്താഗതിയോടാണ് ഇന്നത്തെ കഥാകൃത്തിന് ആഭിമുഖ്യം. സമൂഹവുമായി സാഹിത്യകാരന് വലിയ ബന്ധമൊന്നുമില്ലെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. കലാകാരൻ മാത്രം ചങ്ങലക്കെട്ടുകളിൽ ബന്ധിതനാകരുതെന്നാണവരുടെ പക്ഷം. ഏതായാലും കഴിഞ്ഞ തലമുറയിലെ എഴുത്തുകാരെപ്പോലെ കലയിൽ മായം ചേർക്കാനും ജീവിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥചിത്രങ്ങൾ] ഒപ്പിയെടുക്കാനും ഇന്നത്തെ കഥാകൃത്ത് തയ്യാറല്ല.

പുതിയ കഥയുടെ ഉൽപത്തി കാരണം ബഷീർ, തകഴി, ദേവ് ഇടങ്ങിയവരുടെ റിയലിസ്റ്റിക് കഥകളാണ്. തകഴിയും മററും മനുഷ്യനും അവന്റെ ചെയ്തികൾക്കും അമിത പ്രാധാന്യം നല്കി. മനുഷ്യന്റെ സ്ഥായിയായ പ്രശ്നങ്ങളെ അവർ പാടെ മറന്നുകളഞ്ഞു. മനുഷ്യൻ ആര്? എന്ത്? എന്തിന്? എന്നവർ ചിന്തിച്ചില്ല. പക്ഷേ, ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ ഈ ദാർശനിക പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ ബോധവാനാകുന്നു. അങ്ങനെ മനുഷ്യന്റെ നിസ്സഹായതയെക്കുറിച്ചും പരിമിതിയെക്കുറിച്ചും പുതിയകഥാകൃത്തുക്കൾ പരിതപിക്കുന്നു. ആധുനിക ചെറുകഥാകൃത്തുക്കളുടെ വാക്താവായ എം. മുകുന്ദൻ പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കൂ—

“തൂക്കിക്കൊല്ലാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട ഞാൻ തടവുമുറിയിൽ കിടക്കുകയാണ്. രാത്രി. നാളെ പുലർച്ചയ്ക്ക് ആരാച്ചാർവന്ന് എന്നെ കഴുമരത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകും. അതിന് മുമ്പായി, ജയിലിൽ എനിക്ക് വിഭവ സമൃദ്ധമായ ഭക്ഷണം ലഭിക്കുന്നു. ഒരു പെണ്ണിനെയും. പക്ഷേ, വെളിയിൽ എനിക്ക് വേണ്ടി കഴുമരം ഒരുങ്ങി നില്ക്കേ, ഞാനെങ്ങനെ ഈ ഭക്ഷണം ആസ്വദിക്കും? എങ്ങനെ ഈ പെൺകുട്ടിയോടൊപ്പം കിടന്നുറങ്ങും? എനിക്കതിനൊന്നും കഴിയുകയില്ല. ഭക്ഷണത്തളിക മാററിവച്ച്, പെൺകുട്ടിയെ നോക്കാതെ കാൽമുട്ടുകളിൽ മുഖം ചേർത്തുവച്ച്, കഴുമരത്തെക്കുറിച്ചോർത്ത് കണ്ണീർവാർക്കാനല്ലാതെ മററെന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ എനിക്ക് കഴിയുമോ?”

ഇത്രയും ഇവിടെ പറഞ്ഞത്, പാശ്ചാത്യനാടുകളിലെന്നപോലെ മലയാളത്തിലും റിയലിസത്തോടുള്ള പ്രതിഷേധമായിട്ടാണ് 'പുതിയ സാഹിത്യം' ഉരുത്തിരിഞ്ഞത് എന്ന് കാണിക്കാനാണ്. റിയലിസത്തെ ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാരൻ തീരെയും വെറുക്കുന്നു. കാക്കനാടന്റെ 'ശ്രീചക്ര'ത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ഭാഗം.

‘.....നിന്നെ എനിക്ക് വരയ്ക്കാം. ഭൗതികമായ സ്ത്രീസൗന്ദര്യം അപ്പാടെ എണ്ണച്ചായത്തിൽ പകർത്താം. പക്ഷേ, എനിക്കതു വേണ്ട. എനിക്ക് സ്ത്രീയുടെ ചിത്രം വേണ്ട.

ശക്തിയുടെ ചിത്രം മതി. നാദത്തിന്റെ ചിത്രം മതി. നാദബ്രഹ്മമേ നിന്റെ ചിത്രം. നാദമയമായ ശക്തി, പരാശക്തി, നിന്റെ ചിത്രം”

ഇതാണ് ഇന്നത്തെ കഥാകൃത്തിന്റെ മാനിഫെസ്റ്റോ.

തികച്ചും രഹസ്യങ്ങളായ സിംബലുകൾ 'പുതിയ കഥയെ' ചിലപ്പോൾ ദുരൂഹതയിലേക്ക് അനുവാചകനെ അങ്ങേയററം തള്ളിവിടാറുണ്ട്. ടി. ആർ.-ന്റെ ഇക്കർവ്വപാരി, സംവത്സരൻ, ഉൽപത്തിചാരം എന്നീ കഥകളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് തികച്ചും രഹസ്യങ്ങളായ സിംബലുകളാണ്.

കാക്കനാടന്റെ പുറത്തേക്കുള്ള വഴി, ഒ. വി. വിജയന്റെ പാറകൾ, മുകുന്ദന്റെ മുണ്ഡനം ചെയ്യപ്പെട്ട ജീവിതം, സേതുവിന്റെ ചെകുത്താൻകോട്ടയിലെ രഹസ്യം, ജനാബ് കുഞ്ഞിക്കൂസഹാജി, സക്കറിയയുടെ തേളും, വെള്ളരിയെപ്പററി ഒരു പരാതി, എൻ. എസ്. മാധവന്റെ ചതുരംഗം തുടങ്ങിയ ഒട്ടേറെ കഥകൾ സിംബലിസത്തിന് ഉദാഹരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം.

ആധുനിക കഥാകൃത്തുക്കളുടെ എല്ലാകഥകളും സിംബലിസത്തിന് ഉദാഹരണമാണെന്ന് ഇപ്പറഞ്ഞതിന് അർത്ഥമില്ല. മാത്രമല്ല, സിംബലിസത്തിന്റെ പരിധിയിൽപ്പെടാത്ത പുതിയകഥകളും മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്.

സിംബലിസം തന്നെ പരിവർത്തനത്തിന് വിധേയമാണ്. മല്ലാർമേ, റിംബോ തുടങ്ങിയവരുടെ സിംബലിസമല്ലല്ലോ അലക്സാണ്ടർ ബ്ലോക്കിന്റേയും ഫൺ ജോയ്സിന്റെയും സിംബലിസം. അതുകൊണ്ട് സിംബലിസത്തിന്റെയും മററും എല്ലാ ലക്ഷണങ്ങളും നമ്മുടെ പുതിയ കഥയിൽ തെരഞ്ഞാൽ കണ്ടെന്ന് വരില്ല. പുതിയ കഥാകൃത്തുക്കളുടെ കലയെയും, ജീവിത വീക്ഷണത്തെയും, ദർശനത്തെയും മുൻനിർത്തിചിന്തിച്ചാൽ അവരുടെ കഥകളെ സിംബോളിക് കഥകൾ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ തെററുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. □

ജോൺ കനിയാലിൽ

വിദ്യാർത്ഥിയുടെ രാഷ്ട്രീയം

ഇരുപത്തഞ്ചാം പിറന്നാളിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യഭാരതം ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഒരു ഉറച്ച കോട്ടയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം. അനിശ്ചിതത്വങ്ങളുണ്ടായാൽ ഉടൻതന്നെ കെട്ടുറപ്പുള്ള ഭരണകൂടം ഇവിടെ സ്ഥാപിക്കാം എന്നതിന് ഇക്കഴിഞ്ഞ ലോക്സഭാ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് (1971) തെളിവാണ്.

പ്രസ്തുത തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെ അവലോകനം ചെയ്യുമ്പോൾ സകല ഭാരതീയരും ഏറെക്കുറെ ഒരേ വികാരത്താൽ പ്രേരിതരായിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടുന്നവരുടെ രാഷ്ട്രീയം ഇവിടെ കാണാം-വിദ്യാർത്ഥികളുടേതും.

യുവജനങ്ങളെ പ്രത്യേകിച്ച് തന്നിലേയ്ക്ക് ആകർഷിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ ശ്രീമതി ഇന്ദിരാഗാന്ധിയ്ക്ക് വമ്പിച്ച ഭൂരിപക്ഷം നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അനേകം യുവാക്കൾ എം. പി. മാരായി അവരെ തുണയ്ക്കുവാനായി ഉയർന്നുവന്നിരിക്കുന്നു. വിജയത്തിന് ഭാരതത്തിലെ യുവവോട്ടർമാരാണ് ഉത്തരവാദികളെന്നതിൽ തെല്ലും സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് കാണുവാൻ കഴിയും നീതിപൂർവ്വമായ ഒരു സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതി കെട്ടിപ്പടുക്കാനുള്ള ശ്രീമതി ഗാന്ധിയുടെ ശ്രമത്തിന് വിദ്യാർത്ഥിയുടെ രാഷ്ട്രീയം വളരെ സഹായം ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്ന്. വേറൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, പൊതുവായ ദേശീയ ജീവിതത്തിന് വിദ്യാർത്ഥിയുടെ രാഷ്ട്രീയം മുതൽക്കൂട്ടായിരിക്കുന്നു.

ഇനി വിദ്യാർത്ഥിയുടെ സ്വന്തം ജീവിതരംഗത്ത് ആ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ സ്ഥാനമെന്തെന്ന് പരിശോധിക്കാം.

പൊതുരാഷ്ട്രീയത്തിൽ എന്നപോലെ, വിദ്യാർത്ഥിരാഷ്ട്രീയത്തിലും, വ്യക്തമായ രാഷ്ട്രീയ സ്വഭാവമുള്ള സംഘടനകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (അതുകൊണ്ടാണല്ലോ, ദേശീയപക്ഷ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് നിർവ്വഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നത്.)

സംഘടനകൾ വളർത്തിയെടുക്കൽ, കോളേജ് യൂണിയൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മത്സരിക്കൽ, യൂണിയൻ കൈവശമായാൽ അതിന്റെ പ്രവർത്തന പരിപാടികൾ ഭംഗിയായി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകൽ—ഈ പ്രക്രിയയിൽ വിദ്വേഷകലുഷിതമായ അന്തരീക്ഷം കലാലയങ്ങളിൽ ഉദ്ദിഷ്ടമായാൽ അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതില്ല. ഇതു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ശ്രദ്ധ പ്രധാന കർത്തവ്യത്തിൽ നിന്നും വികേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടാനും സാദ്ധ്യതയുണ്ട്. ഭാവി രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പ് അല്ലെങ്കിൽ പരിശീലനം പകരമായി ലഭിക്കുന്നെങ്കിൽ, ഈ വികേന്ദ്രീകരണം ഒരു പരിധിവരെ അനുവദനീയമാണ്. അതേസമയം പ്രഥമ കർത്തവ്യം പ്രശസ്തമായി നിറവേറ്റുകകൂടി വേണം, അതുകൊണ്ടാണ് 'ഒരു പരിധിവരെ' എന്ന് പറഞ്ഞത്.

ഇതിനുള്ള കഴിവ് കൈവരിച്ചിട്ടുള്ളവർ മാത്രമുള്ള വിദ്യാർത്ഥി രാഷ്ട്രീയക്കാരിലേ കാണുന്നുള്ളൂ. ഇതിനാലത്രേ, രാഷ്ട്രീയത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇടപെടുന്നതിനെ അഭ്യുദയകാംക്ഷികൾ ആശങ്കകളോടെ വീക്ഷിക്കുന്നത്. □

പ്രതാപൻ സി. പി.

സർവ്വകലാശാലകളുടെ ഭരണത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പങ്ക്

ഭൂമികുലുക്കം പോലെ മാരകവും, മയാത്മകവുമായ 'യുവജനകുലുക്കം' കൊണ്ട് പ്രകമ്പനം കൊള്ളുന്ന ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം ദാർശനിക ചിന്തകന്മാരുടേയും, രാഷ്ട്രീയ വിശാരദന്മാരുടേയും, സർഗ്ഗാത്മക പ്രക്രിയയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ബുദ്ധിജീവികളുടെയും മനോമണ്ഡലത്തിൽ വൈചാരികമായ മറ്റൊരു പ്രകമ്പനം ഇന്ന് സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. പ്രക്ഷുബ്ധമായ യുവതലമുറയുടെ കാതലും ചേതനയുമാണ് യുവതലമുറയിലെ ബുദ്ധിജീവിവർഗ്ഗം. ഈ വർഗ്ഗം ഉടലെടുക്കുന്നതു് പ്രധാനമായും സർവ്വകലാശാലകളുടെ മതിൽക്കെട്ടുകൾക്കകത്തുനിന്നാണ്. ഫ്രാൻസിലെ സോർബോൺ സർവ്വകലാശാല ഒരു [illegible] വർഷങ്ങൾക്കപ്പുറം പ്രസവിച്ചിട്ട സന്തതിയാണ് - ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മുഖമുദ്രയായ അസ്തിത്വവാദത്തിന്റെ ബലമുള്ള ജിഹ്വയായി ഇന്നു വർത്തിക്കുന്ന ജീൻപോൾ സാർത്ര്. ഇതേ സർവ്വകലാശാലയുടെ ഗർഭത്തിൽ നിന്നാണ് 1968-69 കാലത്തു് ഫ്രാൻസിനെ അപ്പാടെപിടിച്ചുകുലുക്കിയ യുവജന പ്രകമ്പനം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതു്. ബർലിൻ സർവ്വകലാശാല പഴയ കാലത്തെപ്പോലെ ഇക്കാലത്തും ബുദ്ധിജീവികളുടെ ഒരു ഈറ്റില്ലമാണ്. ഏതു സർവ്വകലാശാലയും ഒരിത്തിരിവരെ ബുദ്ധിജീവികളുടെ വിളനിലമാണ്. എന്നിരിക്കിലും ബർലിൻ സർവ്വകലാശാലയുടെ കാര്യം ഇവിടെ എടുത്തു പറയുവാൻ പ്രത്യേക കാരണമുണ്ട്. അവിടെ നിന്നും പുറത്തുവരുന്ന ബുദ്ധിജീവികളുടെ മസ്തിഷ്കമണ്ഡലത്തിൽ സാധാരണയായി എരിഞ്ഞുകത്തുന്നതു് യുഗത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിനെ പിടിച്ചുകുലുക്കുന്ന വിപ്ലവത്തിന്റെ ഗന്ധകജ്വാലയാണ്. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കപ്പുറത്തുള്ള കഥയും ഇതു തന്നെയായിരുന്നു. കിഴക്കൻ യൂറോപ്പൻ സർവ്വകലാശാലകളിൽ നിന്നും പുറത്തുവരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളും, ഏകാധിപത്യ ഭരണകൂടങ്ങളുടെ വൻ കോട്ടകൾക്കകത്തു് ഒതുങ്ങിക്കൂടുവാൻ നിർബന്ധിതരാണെങ്കിൽകൂടി, ഒരിത്തിരിവരെ യുഗത്തിന്റെ പ്രതിഭാസമായ അസ്വസ്ഥതയ്ക്ക് സർഗ്ഗാത്മകമായ വ്യാഖ്യാനം നല്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരാണ്. നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകൾ യൂറോപ്പൻ സർവ്വകലാശാലകളെപ്പോലെ അത്രയേറെ വാർത്താമൂല്യമുള്ള ബുദ്ധിജീവികളെ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നില്ല എങ്കിലും ഇവിടെയും ബുദ്ധിജീവികളായ യുവജനങ്ങൾ മറ്റേതു വർഗ്ഗത്തേക്കാളും പ്രക്ഷുബ്ധരാണ്.

നമുക്കറിയാം രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു ശേഷം മനുഷ്യൻ തെറ്റും ശരിയും തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിവില്ലാത്തവനായിത്തീർന്നെന്ന്. അന്നുമുതൽ ലോകമെ[illegible]ന്നത അസ്വസ്ഥതയിലേയ്ക്ക് വഴി നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇന്നത്തെ അസ്വസ്ഥമായ യുവതലമുറയുടെ ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാണ് - ഭൗതിക ജീവിതത്തിൽ [illegible] ഉന്നതനിലവാരംപുലർത്തുന്ന അമേരിക്കയിൽ നിന്നും [illegible] പുറത്തിറങ്ങുന്ന ഹിപ്പിരൂപങ്ങൾ. നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം 'ലക്ഷ്യമില്ലാത്ത വിദ്യാഭ്യാസ'മാണ് വിദ്യാർത്ഥി അസ്വസ്ഥതയ്ക്കുള്ള പ്രധാന കാരണങ്ങളിലൊന്ന്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഒരു ലക്ഷ്യമുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ ആവേശവും, സാഹസികതയുമുള്ള വിദ്യാർത്ഥിവർഗ്ഗത്തിലൂടെ മുതലെടുപ്പിന്റെ മാർഗ്ഗം [illegible] തെളിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ [illegible]ങ്ങൾ കുറെച്ചൊന്നു കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്താൽ ഇന്നത്തെ [illegible]ടെ അസ്വസ്ഥതയ്ക്ക് [illegible] പരിഹാരം കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം.

ഏതൊരു പ്രശ്നവും ഇന്ന് നിർദ്ധാരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നതു് പ്രശ്നത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളായ കക്ഷികളെ പരസ്പരം യോജിപ്പിച്ച് നിർത്തിക്കൊണ്ടും അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടുമാണല്ലോ. സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിൽ തൊഴിലാളികൾ, ഓരോ വ്യവസായത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കും കാരണമായിത്തീരുന്ന ക്രിയാത്മകങ്ങളായ തീരുമാനങ്ങളിൽ പങ്കാളികളാണ്. [illegible] സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിൽ തൊഴിലാളികൾക്ക് വ്യവസായ ഭരണകൂടത്തിൽ പങ്കാളിത്തം നല്കണം എന്ന ചിന്താഗതി ഇന്ത്യയിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. മററു ജീവിതരംഗങ്ങളിലും ഏതൊരു പ്രശ്നം കൈകാര്യംചെയ്യുന്ന അവസരത്തിലും പ്രസ്തുത പ്രശ്നത്തിന്റെ [illegible] ബന്ധപ്പെട്ട? [illegible] ളുതരായ കക്ഷികൾ ഒന്നിച്ചിരുന്ന് [illegible] തീരുമാനമെടുക്കുന്ന[illegible] ശരിയായ പ്രശ്നനിർദ്ധാരണമാർഗ്ഗമെന്ന് ഇന്ന് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

സർവ്വകലാശാലാമണ്ഡലത്തിൽ, സർവ്വകലാശാലകളുടെ സന്തതികളായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് മിക്കവാറും എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും പ്രാതിനിധ്യമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ പൊതുവായ ധാരണയ്ക്ക് നിരക്കുന്നതു മാത്രമാണ്. സിലബസ് തയ്യാറാക്കുന്ന അവസരത്തിലും പഠനമാധ്യമം ഏതെന്നു് നിശ്ചയിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും, വിദ്യാഭ്യാസരീതി എങ്ങിനെ വേണമെന്നു് തീരുമാനിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലും ഇത്തരം മാററങ്ങൾകൊണ്ട് പ്രധാനമായും വളർത്തുകയോ തളർത്തുകയോ ചെയ്യപ്പെടുന്ന വിദ്യാർത്ഥിവർഗ്ഗത്തിനോട്ട് ചർച്ചചെയ്യേണ്ടതു് ഒരു ആവശ്യം മാത്രമാണ്.

നളന്ദയുടെയും, തക്ഷശിലയുടെയും നാടായ ഭാരതത്തിന്റെ അഭിമാനമാണ് കേരളസർവ്വകലാശാല. ഭാരതത്തിന്റെ വിരലിലെണ്ണപ്പെടാവുന്ന നല്ല സർവ്വകലാശാലകളുടെ മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കുകയാണ് നമ്മുടെ കേരള സർവ്വകലാശാല. അങ്ങിനെയുള്ള പ്രസ്തുത സർവ്വകലാശാല ഇന്ന് അതിന്റെ ഭരണത്തിൽ ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായം കുറിച്ചുകൊണ്ട്, മററു സർവ്വകലാശാലകൾക്ക് ഒരു വഴികാട്ടിയായിക്കൊണ്ട് ഒരു പുതിയ ചുവട് വയ്പ്പ് നടത്തിയിരിക്കുകയാണ്. അതെ - അവർ സർവ്വകലാശാലാഭരണത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പ്രാതിനിധ്യം നല്കിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനുവേണ്ടി മുൻകൈയ്യെടുത്ത എല്ലാവരെയും, ചുരുക്കത്തിൽ കേരളസർവ്വകലാശാലയെ, അഭിനന്ദിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ വേണ്ടപ്പെട്ടവരെ പറഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കാനും, അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വാദിക്കുവാനും ഇന്ന് അവസരം ലഭിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവർക്കും ഭരണത്തിൽ തുല്യപ്രാധാന്യം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിലെ അസ്വസ്ഥതയ്ക്ക് ഇതു് ഒരു പക്ഷെ വിരാമമിട്ടേക്കും.

നമ്മുടെ ഓരോ സർവ്വകലാശാലയുടെ കീഴിലും നിരവധി കലാലയങ്ങൾ ഇന്ന് തികച്ചും അസ്വസ്ഥങ്ങളാണ്. കലാലയങ്ങൾക്കകത്തുള്ള അസ്വസ്ഥത അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നു് ഓരോ കലാലയത്തിന്റെ ഭരണത്തിലും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുകൂടി പങ്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. "ഒരു കലാലയം - ഒരു വ്യവസായസ്ഥാപനം" എന്നു കണക്കാക്കുന്ന പല മാനേജുമെന്റുകളെയും അവരുടെ ചട്ടുകമായി നില്ക്കുന്ന പ്രിൻസിപ്പൽമാരെയും ഇന്ന് കാണുവാൻ സാധിക്കും. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഒരു വ്യവസായമായിക്കാണുന്ന ഇത്തരം 'പരമദ്രോഹി'കളെ വിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലത്തിൽനിന്നും ഇടിച്ചുനീക്കേണ്ടകാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ "തങ്ങളുടെ ഉത്കൃഷ്ടിക്കത്തു് തെളിയുന്ന യന്ത്രപ്രതിഭാസമായി" ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനത്തെ ഗവൺമെന്റ് കരുതുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതും തികച്ചും തെററാണ്. ഇക്കാരണത്താൽ ഓരോ കലാലയത്തിന്റെയും ഭരണനിർവഹണത്തിൽ കലാലയത്തിനകത്തു് ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ന്യായമായ പങ്കു നല്കിയേ മതിയാവൂ.

അർഹതയുള്ളവൻ അവഗണിക്കപ്പെടുക - ഇന്ന് പരക്കെ കാണുന്ന മററൊരു കാര്യമാണ് ഇതു്. എന്നാൽ ഇനി ഇത്തരത്തിലുള്ള അവഗണനകൾക്ക് അറുതിവരുത്തിയേ മതിയാവൂ. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രവേശനത്തിലും മറ്റും അഴിമതി കാണിക്കുന്നവർക്കെതിരെ നാം പടവാൾ ഉയർത്തേണ്ട സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതിനുവേണ്ടി, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രവേശനം നിശ്ചയിക്കുന്ന കമ്മിററിയിലും വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് തുല്യപ്രാതിനിധ്യം നല്കേണ്ടതാണ്. അനാവശ്യമായ പിഴകളും, സ്പെഷ്യൽ ഫീസുകളും ഇന്ന ധാരാളമുണ്ട്. ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം വിദ്യാർത്ഥി പ്രതിനിധികളുമായി ചർച്ചചെയ്തു് ഇവയെല്ലാം ഒരു പരിധിയും നിശ്ചയിക്കണം.

മററു ചില സർവ്വകലാശാലകളെ നോക്കുമ്പോൾ നാം തികച്ചും ഭാഗ്യവാന്മാരാണ്. കാരണം നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നേടിയെടുക്കാനും അവകാശങ്ങൾക്കു വേണ്ടി വാദിക്കാനും വേണ്ടിയുള്ള പ്രതിനിധികളെ ഓരോ കോളേജിൽനിന്നും നാം അയച്ചിരിക്കുകയാണ്. അങ്ങിനെ നമ്മുടെയിടയിലുള്ള ചുരുക്കം ചില ബുദ്ധിജീവികൾക്ക് നമ്മുടെപ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാനും, ചിന്തിപ്പിക്കാനും അവസരംലഭിച്ചിരിക്കുകയാണ്, അവസരം നല്കിയിരിക്കുകയാണ്. ഇതു് ശരിയായ രീതിയിൽ ഉപയോഗിക്കാതെ ഇവിടെയും രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെയും രാജകീയതന്ത്രത്തിന്റെയും രംഗം സൃഷ്ടിക്കുവാനാണ് ഭാവമെങ്കിൽ ഇവിടെയും നാം മുട്ടുകുത്തേണ്ടിവരും. പക്ഷെ അങ്ങിനെ വേണ്ടിവരില്ല എന്ന ശുഭപ്രതീക്ഷയോടെ നമുക്ക് കാത്തിരിക്കാം. □

Meet your friends

at

Jos Brothers

ERNAKULAM

കെ. സി. കര്യാക്കോസ്

നോവൽ – ഒരു വിചിന്തനം

1740-ൽ റിച്ചാർഡ്സൺ പമീല എന്ന കൃതിയുടെ ഉത്ഭവത്തോടുകൂടി നോവൽ എന്ന പദം വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെല്ലാം അറിയപ്പെടുവാൻതുടങ്ങി. ഇതിനെ അനുകരിച്ച് പില്ക്കാലത്ത് വിശ്വഭാഷകളിൽ അനേകം കൃതികൾ രചിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ കാലത്തിന്റെ മാറ്റത്തിൽ, പമീലയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തോടുകൂടി ആരംഭിച്ച ഈ നൂതന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും കാര്യമായ വ്യതിയാനം സംഭവിച്ചു. എതിൽപോലും നോവൽ എന്ന സാഹിത്യപദത്തിന് ഒരു നിർവ്വചനം ആവശ്യമല്ലെ? വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെല്ലാം അനേകം കൃതികൾ വെളിച്ചം കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം ഉത്തമനോവലുകളാണോ? എന്താണ് നോവൽ? ഒരു കഥയാണോ? ചെറിയ കഥ ചെറുകഥയെങ്കിൽ വലിയ കഥ നോവലല്ലേ?

പാശ്ചാത്യ നോവലിസ്റ്റും, നിരൂപകനും, ഉപന്യാസകാരനുമെല്ലാമായ E. M. Forster 1907ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച Aspects of Novel എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ, "നിശ്ചിതമായ ദൈർഘ്യമുള്ള ഒരു ഗദ്യകഥ" എന്നാണ് നോവലിനെക്കുറിച്ച് നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതായത് ഏകദേശം ഇത്രയും പേജുള്ള ഒരു ഗദ്യകഥ. എന്നാൽ ഒരു നോവലിന്റെ പ്രാധാന്യം അതിലെ പേജിന്റെ എണ്ണക്കൂടുതലിനെ ആശ്രയിച്ചാണോ നിലനിൽക്കുന്നത്? അതിനാൽ ഈ നിർവ്വചനം പൂർണ്ണമാണോ? സൂക്ഷ്മവും, സർവ്വസ്വീകാര്യവുമാണോ? പൂർണ്ണമാണെങ്കിൽ ഇതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണോ നോവൽ രചിക്കേണ്ടത്.

മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ നിരൂപകനായ എം. പി. പോൾ തന്റെ നോവൽസാഹിത്യം എന്ന കൃതിയിൽ, "മനുഷ്യരുടെ വികാര വിചാരങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതും സംഭാവ്യവുമായ ഒരു ഇതിവൃത്തത്തെ ആഖ്യാനം ചെയ്ത് കാവ്യാനുഭൂതി ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു ഗദ്യ ഗ്രന്ഥമാകുന്നു നോവൽ" എന്നാണ് നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇത് പൂർണ്ണമായ ഒരു നിർവ്വചനമാണെന്ന് ഗ്രന്ഥകാരൻപോലും അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. ഇതിൽ നിന്നും നോവലിനെക്കുറിച്ച് സർവ്വാദൃതമായ ലക്ഷണസംഹിത ഇല്ലെന്ന് വിചാരിച്ചാൽ തെറ്റുണ്ടോ? ഓരോ കലാസൃഷ്ടിയും സ്വന്തം നിയമമനുസരിച്ചായിരിക്കും നിർകർമ്മം നടത്തുന്നത്. എങ്കിലും ഒരു പൊതുവായ നിർവചനം നോവലിന് ശ്രീമാൻ കെ. സുരേന്ദ്രൻ നോവൽസ്വരൂപം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നല്കുന്നുണ്ട്. "മനുഷ്യരുടെ മനശ്ചിത്രത്തെ വേഗത്തിൽ കാണിക്കാനും ഘടനാത്മകമായ ജീവിതത്തെ അവതരിപ്പിച്ച് പുതിയ ജീവിതദർശനത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന ഗദ്യരൂപമാണ് നോവൽ". മേൽപ്പറഞ്ഞ നിർവ്വചനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒന്ന് വ്യക്തമായി കാണാം - 'മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ വിശ്ലേഷണം' - അതാണ് നോവൽ.

കഥയാണ് നോവൽ. കഥയില്ലെങ്കിൽ നോവലില്ല. കഥയുടെ രൂപവും ഭാവവും എപ്രകാരമാണ്? അതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെന്തെല്ലാം? "സംഭവങ്ങൾ തമ്മിൽ ബന്ധമുള്ളതും കേൾവിക്കാരനിൽ ജിജ്ഞാസ ഉളവാക്കുന്നതുമായ ഒരു സംഭവപരമ്പരയാണ് കഥ". നോവലിന് ജീവൻ നല്കുന്നത് കഥയാണ്. എന്നാൽ കഥനരീതിയാണ് കഥയ്ക്ക് ജീവൻ നല്കുന്നത്. ഒരു കഥാകഥനരീതിയിൽനിന്നും മറ്റൊന്ന് വിഭിന്നമായിരിക്കും. അവിടെയാണ് സാഹിത്യകാരന്റെ വ്യക്തിത്വം തെളിഞ്ഞു കാണുന്നത്. കഥയിലെ സംഭവങ്ങൾ യഥാർത്ഥ്യങ്ങളായിരിക്കണമെന്നില്ല. അതേസമയം സംഭവിക്കാവുന്നവയാണെന്നുള്ള ബോധം ആസ്വാദകരിൽ ജനിപ്പിക്കണം. പക്ഷെ പ്രകൃതിതത്വങ്ങളെ മാനിക്കേണ്ടത് ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ കർത്തവ്യമാണ്.

കഥയും ഇതിവൃത്തവും തമ്മിൽ അതിന്റെ ഘടനയിലും, ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ നോവൽ രചനാവേളയിലെ മാനസിക വൃത്തിയിലും, ആസ്വാദകനിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അനുഭവത്തിലും എല്ലാം വ്യത്യാസമുണ്ട്. കാലബന്ധത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന സംഭവ പരമ്പരയാണ് കഥയെങ്കിൽ കാര്യകാരണബന്ധത്തെയാണ് ഇതിവൃത്തം പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഇവ രണ്ടും പരസ്പരപൂരകങ്ങളാണ്.

നോവലിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ എത്തരക്കാരാണ്. നോവലിലെ കഥാപാത്രങ്ങളും യഥാർത്ഥലോകത്തിലെ മനുഷ്യരും തമ്മിൽ വല്ല വ്യത്യാസവുമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് എന്തൊക്കെയാണ്? സാങ്കല്പികങ്ങളായ കഥാപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് യഥാർത്ഥചിത്രങ്ങൾ വരച്ച് കാട്ടുകയാണ് നോവലിന്റെ ധർമ്മം. നോവലിലെ ജീവികളുടെ വികാരവിചാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് അനുവാചകർ ബോധവാന്മാരായിരിക്കും. അതായത് അദൃശ്യമായ ഒരു ജീവിതം നോവലിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കുണ്ടായിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ ലോകത്തിലെ മനുഷ്യരുടെ സ്ഥിതി ഇതാണോ? അല്ല. അവർക്ക് ദൃശ്യവും, അദൃശ്യവുമായ രണ്ട് ജീവിതമുണ്ട്. ദൃശ്യമായ ബാഹ്യവർത്തനവും അദൃശ്യമായ ആന്തരിക വികാരവും. ഇതിൽ എപ്പോഴും സാരമായ അന്തരമുണ്ടായിരിക്കും. പറഞ്ഞെടുത്താൽ വാസ്തവലോകത്തിലെ മനുഷ്യന്റെ അദൃശ്യജീവിതം എപ്പോഴും അദൃശ്യം തന്നെയായിരിക്കും. നോവലിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് വിഹരിക്കുവാനുള്ള രംഗങ്ങളുടെ വ്യാപ്തി ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. എങ്കിൽപോലും നോവലിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ അനുവാചകരായ വ്യക്തിപ്രതിഭയുടെ അവകാശികളായിരിക്കും. ഇപ്രകാരം കഥാപാത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പൂർണ്ണജ്ഞാനം നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നത് അവരുടെ സ്രഷ്ടാവും, നോവലിസ്റ്റും ഒരാളായതുകൊണ്ടാണ്. എന്നാൽ വാസ്തവലോകത്തിലെ മനുഷ്യരുടെ നിർമ്മാതാവായ ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടികർമ്മരഹസ്യത്തെക്കുറിച്ച് വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ലല്ലോ. ഒരു കഥാപാത്രത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഉള്ളറയെ അല്ലെങ്കിൽ ആന്തരസത്തയെ എടുത്തുകാണിക്കുന്നതിലാണ് നോവലിസ്റ്റിന്റെ വിജയം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഒരു നോവലിസ്റ്റിന്റെ വിജയം അതിലെ പാത്രസൃഷ്ടിയുടെ വിജയമാണ്.

ഇങ്ങനെ നോവലിന്റെ നാനാവശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു വിഹഗവീക്ഷണം അതിന്റെ സൃഷ്ടിപ്രക്രിയയിലേക്കുള്ള ഒരു കണ്ണോടിക്കലാണ്. അതായത് നോവൽ സൃഷ്ടിയോടുകൂടി അനുവാചകരെ പുതിയ വ്യക്തികളാക്കിത്തീർക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുകയാണ് നോവലിസ്റ്റിന്റെ വിജയം. □

പി. സോമൻ

തെളിനീരിനിടയിലെ മിഴിനീർ

ഉണ്ടുകഴിഞ്ഞ് നാലും കൂട്ടി മുറുക്കി കാലും നീട്ടി ഇരുന്നു. പാതിയായിരിക്കുന്ന മുത്തശ്ശിയുടെ നീണ്ട കാലുകളുടെ ചോട്ടിൽ കൈകൊണ്ട് ഇരുന്നുകയും ഒരു കൈ സ്വന്തംവായിൽ കടത്തി ഈമ്പിവലിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കൊച്ചുമകൻ എന്താണാവശ്യപ്പെടുന്നത്? "മുത്തശ്ശീ, ഒരു കഥ". അതാതു കഥകൾ രസിപ്പിക്കാൻ മാത്രം ഉതകുന്നവയായിരിക്കും. എന്നാൽ കഥ ഒരു പ്രസ്ഥാനമായി വളർന്നു ആംഗലഭാഷാ പരിചയത്തിന്റെ ശേഷമാണ്. മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ, അമ്പാടിനാരായണപ്പൊതുവാൾ മുതലായ ആദ്യകാല കഥാകൃത്തുക്കളുടെ കഥകളും രസിപ്പിക്കാൻ മാത്രം വേണ്ടി രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. പുരോഗമന സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉദയത്തോടെയാണ് മലയാളചെറുകഥ ഒരു സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനമായി വളരാൻ തുടങ്ങിയത്. തകഴി, ദേവ്, കോവൂർ, കാരൂർ മുതലായവർ അക്കാലത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു.

അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന 'കഥപറയൽ' പ്രസ്ഥാനത്തിൽ നിന്ന് ഇവർ വളരെയധികം മുന്നോട്ടുപോയിരിക്കണം. ശൈലിയിൽ വീക്ഷിച്ചാൽ ഇവരുടെ കഥകൾ തികച്ചും സോദ്ദേശകസ്സ്വാഭാവിക സന്തതികളായിരുന്നു എന്നകാണാം. നാടകത്തിന്റെ കർമ്മം 'പ്രകൃതിയുടെ നേരെ കണ്ണാടിപിടിക്കുക' എന്നതാണെന്ന് ഷേക്സ്പിയർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇവർ തങ്ങളുടെ കഥകളിൽക്കൂടി തങ്ങളുടെ അനുഭവത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സമൂഹത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കാനാണ് ശ്രമിച്ചത്. വർക്കിയുടെ "തെരഞ്ഞെടുത്തകഥകളും" കാരൂർക്കഥകളുമെല്ലാം അതിനു തെളിവാണ്. യഥാർത്ഥലോകത്തെ അതേപടി ഒപ്പിയെടുക്കുക. അതുമാത്രം. ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് വലിച്ചു കീറിയെടുത്ത ആ ഏടുകളിൽ നിന്ന് രക്തം ഇറ്റിറ്റു വീഴുന്നതായി നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നു. ഉച്ചനീചത്വം, ജാതിവ്യവസ്ഥ, അയിത്താചാരം, വ്യഭിചാരം, മുതലായ സാമൂഹ്യഗുഹ്യങ്ങളെ അവയുടെ തിക്താനുഭവങ്ങളോ

ഒടൊപ്പം ചിത്രീകരിക്കാൻ അവർ ശ്രമിച്ചു. തൽഫലമായി സമൂഹത്തിനു ഒരു പുതിയ ഉണർവ്വുണ്ടാകാനും അവർക്കു കഴിഞ്ഞു. ചിലർ മാനഷികമാനസികാപഗ്രഥനം കൃതികളിൽക്കു പടവെട്ടാൻ പററിയ രംഗമായി കണ്ടു. ഇത്തരം കഥകൾ സാധാരണക്കാരെ എളുപ്പം ആകർഷിക്കയും അവരു ആവോളം ആഹരിക്കയും ചെയ്തു.

ഇതിനിടക്കുതന്നെ ചില നൂതന പ്രവണതകൾ കഥാരചനയിൽ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇടസ് അത്തരം ഇളക്കങ്ങൾ ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനമായിലേക്കാണ് നയിച്ചതെന്ന് ആരും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. 'ആധുനിക'കഥ എന്ന ലേബലൊട്ടിച്ച ഈ നവാഗതിക്കു സ്വീകരണവും തിരസ്കരണവും വേണ്ടുവോളം ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. മാധവിക്കുട്ടി, ടി. ആർ. മേനോൻ, വിജയൻ, പത്മനാഭൻ എന്നിവരുടെ പേരുകൾ ഇവിടെ സ്മരണീയങ്ങളാണ്. പഴയതിൽ മാത്രമേ കാമ്പും കഴമ്പുമുള്ളുവെന്നും, പുതിയതെല്ലാം ശുഷ്കമാണെന്നും ഒരുകൂട്ടർ വാദിക്കുമ്പോൾ, മറ്റൊരുകൂട്ടർ പറയുന്നത് സ്ഥിതം ദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ കഥ,— ആധുനികകഥ,— അതൊന്നു മാത്രമാണ് യഥാർത്ഥകഥ എന്ന്. ഈ വാദഗതികളിൽ രണ്ടിലും ഉപരിപ്ലവങ്ങളായ ചില വിശ്വാസ പ്രമാണങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്.

മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണതയാണ് പുതിയ കഥയിലെ പ്രധാന പ്രമേയം. പഴയവർ ബാഹ്യലോകത്തെ അതേപടി ചിത്രീകരിക്കാനൊരുമ്പെട്ടപ്പോൾ പുതിയവർ അതേ ബാഹ്യലോകത്തെ പുറമേ കാണും വിധം ചിത്രീകരിക്കാൻ ഒരുമ്പെടുന്നില്ല. വ്യക്തിമനസ്സിൽ ഉളവാക്കുന്ന പ്രതികരണങ്ങളെ ആ ബാഹ്യജീവിതം തങ്ങളുടെ മാനസിക ജീവിതവുമായി ഇണങ്ങുമോ എന്നു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ആന്തരികബാഹ്യ പ്രതിഭാസങ്ങളെല്ലാം ഉണർത്തിയ നൂതന ഭാവങ്ങളെ ഒരേവിധത്തിൽ ചിത്രീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ആന്തരിക മാനസിക ചേഷ്ടകൾ വർണ്ണനാവിഷയമായപ്പോൾ കഥാപാത്രങ്ങൾ അന്തർമുഖരായിത്തീർന്നു. സമൂഹത്തെ വിട്ട് വ്യക്തിയിൽ അവരുടെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കയും ചെയ്തു. അവരുടെ കഥകൾ സ്ഥൂലത്തെക്കാൾ സൂക്ഷ്മത്തിൽ അതീവമായി ശ്രദ്ധിക്കുന്നു, മറ്റൊന്നാണ്. ഈ വിധമുള്ള ആവിഷ്കാര പ്രത്യേകതകൾ കൊണ്ട് ആധുനികകഥൾ മാവന്തിതമായോട്ട വളരെയുണ്ടു നില്ക്കുന്നു എന്ന പല നിരൂപകരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

"അന്തിച്ചന്തയിൽ നിന്നു മീനും, തെച്ചിനിയും, മറ്റും വാങ്ങുവാനായി ഒരു കുട്ടയും എളിയിൽ താങ്ങി വരികയാണവൾ........"ഇതൊരു പഴയകഥയുടെ തുടക്കമാണ്. എന്നാലിതാ വേറൊന്ന്, പുതിയതു്. "നിസ്സഹായതയുമായി ആകാശത്തിൽ ഉയർന്നുനിന്ന സൂര്യൻ വിളറിയൊളിഞ്ഞു നിന്നൊരു പ്രഭാതത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച ഇന്നൽ മരണായ പച്ചുമേസ്തിരിയുടെ മുഖത്ത് വിവർണ്ണമായ ഭാവം മനസ്സുമായി ചേർന്ന നിന്ന് മാധവൻകുട്ടി സങ്കടപ്പെട്ടു........" നോക്കൂ, ആവിഷ്കരണത്തിലുള്ള വൈ

ജാത്യം. ഈ പുതിയ ആവിഷ്കരണരീതി സാധിക്കാൻ അവർ (പുതിയവർ) ചിലപ്പോൾ പ്രതീകങ്ങൾ (Symbols) ഉപയോഗിക്കേണ്ടതായിവരുന്നു. ഇതു തന്നെ സമൂഹഗതവും, വ്യക്തിഗതവുമായ പ്രതീകങ്ങളെ യാതൊരു വ്യവസ്ഥയുമില്ലാതെ കൂട്ടികലർത്തുന്നു. ഇതിനാലാണ് ഒരു ക്ലിപ്തവ്യാഖ്യാനം പുതിയകഥകൾക്ക് നല്കാൻ വൈഷമ്യം. പ്രതീകങ്ങൾക്ക് വേണ്ട സ്ഥൂലവസ്തുതയെ ആശ്രയിക്കുന്നവരുമുണ്ട്.

സംഭാവ്യത (Probability)

പഴയ കഥകൾ സമൂഹത്തെ ഫോട്ടോ എടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ആ പശ്ചാത്തലത്തിലുള്ള ഫോട്ടോഗ്രാഫിക് വിവരണങ്ങൾക്കും സംഭവങ്ങൾക്കും സംഭാവ്യത എന്ന ഗുണമുണ്ട്. എന്നാൽ വ്യക്തിയുടെ മാനസിക വൈജാത്യ ഭാവങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ആധുനികനും സംഭാവ്യത ഒരു പ്രശ്നമേയല്ല. നമ്മുടെ മനസ്സിൽ സംഭവിക്കാൻ യാതൊരു സാദ്ധ്യതയുമില്ലാത്ത എത്രയോ ഉന്നതവും അധമവുമായ വിചാരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു! ആത്മനിന്ദയ്ക്കു തന്നെ നാം ചിലപ്പോൾ കീഴ്പ്പെടാറില്ലേ; ഈവക ചിന്തകൾ ഉള്ള ഇപ്രകാരമുള്ള മാനസിക പ്രപഞ്ചത്തെ ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ സംഭാവ്യത ഒരു സീമയായി വർത്തിക്കുന്നില്ല. സക്കറിയയുടെ ഒരു കഥയിലെ നായകൻ നീണ്ടചെവിയും വാലും വച്ചുപിടിപ്പിച്ച് തവളച്ചാട്ടം ചാടി ഇല്ലിക്കൂട്ടങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള മുയലിന്റെ മാളത്തിലേക്കു ചെല്ലുന്നു. കാക്കനാടന്റെ നായകനാകട്ടെ ("പ്രതിപരിണാമം") പ്രകൃതിയുമായി സംയോഗത്തിലേർപ്പെടുന്നു. ടി. ആറിന്റെ കഥകൾ ഈ പ്രശ്നത്തിൽ സംഭാവ്യതയുടെ നെല്ലിപ്പടി കണ്ടിരിക്കുന്നു. 'ഉള്ളിൽ ... വിചാര'വും, 'സംവത്സരൻ പറഞ്ഞ കഥ'യും ... ക്കും വഹിക്കുന്നു.

ലൈംഗികപ്രശ്നങ്ങൾ

ആധുനിക കഥാകാരന്മാരെ ഏററവുമധികം ശ്രദ്ധിക്കാനിടകൊടുക്കുന്ന രംഗം ലൈംഗിക പ്രശ്നങ്ങളെ എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു എന്നതാണ്. യാതൊരു മറയുമില്ലാതെ അവരെല്ലാം ഇതിനെ വിളമ്പുന്നു എന്നതാണ് പരാതി. തകഴിയും, ദേവും ഈ പ്രശ്നത്തെ എവിടെ നില്ക്കുന്നു എന്ന ചിന്തിക്കുന്നതാണ് ഉചിതം. ... മറുമരുന്ന്. പക്ഷേ, അവരുടെ ലക്ഷ്യം വേറെയായിരിക്കാം. സന്മാർഗ്ഗബോധങ്ങളെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാൻ വേണ്ടിയാണ് അവരങ്ങനെ ചെയ്തത്. നേരെമറിച്ച് ഒ. വി. യും, എം. ടി. യും, മാധവിക്കുട്ടിയും ലൈംഗികതാളത്തെ പൂർണ്ണമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നവരാണെന്നു വേണമെങ്കിൽ പറയാം. നാം പുറമേ എത്രനല്ലവരാണെന്നു നടിച്ചാലും നമ്മുടെ ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ നാം എത്രമാത്രം മ്ലേച്ഛവും ഹീനങ്ങളുമായ ആശകൾ വച്ചു പുലർത്തുന്നു. മനസ്സിന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ അറകളിൽ കിടക്കുന്ന ആശകളെയും ആഗ്രഹങ്ങളെയും പച്ചയായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന കടമ ആധുനിക കഥാകാരന്മാരാണ്. അതുകൊണ്ട് പഴയവർ സന്മാർഗ്ഗത്തെ കുറിച്ച് ഉദാസീനത ... കുറിച്ച് നിർബ്ബന്ധിതനാവുന്നു. സ്ത്രീപുരുഷ സംഗമത്തെ

മയില്ലാതെ എഴുതുന്നു എന്ന ഒററക്കാരണം കൊണ്ട് ഈ കഥകളെ പോലീസുകാർ വരുമ്പോൾ മിഠായിക്കപ്പിക്കുള്ള ഒളിപ്പിച്ചുവയ്ക്കാറുള്ള 'കൊച്ചു പുസ്തക'ങ്ങളുടെ കോടിയിൽ പെടുത്തുന്നതു വളരെ ഹീനമായ ഒരു കാര്യമാണ്. മറ്റുചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ചില തീവ്രഭാവങ്ങളെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുവാൻ പദങ്ങൾ പോരാതെ വരുമ്പോൾ സംഭോഗരംഗങ്ങളെ ഉന്നതങ്ങളായ പ്രതീകങ്ങളായും ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്.

"ഇരു കണ്ണുകൾ ഇറന്നപ്പോഴും മൂന്നാം സന്ധ്യാകാശം എന്ന അത്ഭുതകാലപക്ഷിയുടെ ഇതൾച്ചിറകുകൾക്കിടയിലെവിടെയോ മയങ്ങികിടക്കുകയായിരുന്നു. അവളുടെ മുലമൊട്ടിൽ ഇതളൊതടി. ഇതു അവളെ ഉണർത്തി. ഒരു പിടച്ചിലോടെ ലൈംഗികതൃഷ്ണ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ഒരു ചിന്തക്കുതോടെ അവൾ ഉണർന്നു" എന്ന കാക്കനാടൻ പറയുമ്പോൾ പച്ചയായ മാംസസംഗം ഒട്ടും നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാവുക.

അസ്തിത്വമെന്ന കടങ്കഥ

ആധുനിക മനുഷ്യൻ എല്ലായ്പ്പോഴും സ്വന്തം നിലനില്പിനെ കുറിച്ചു വ്യാകുലപ്പെടാറുണ്ട്. അസ്തിത്വം ഇതുതന്നെ. താൻ എവിടെ നിന്നു വന്നുവെന്നും എന്തിനു വന്നുവെന്നും, എവിടേക്കുപോകുന്നുവെന്നും അവൻ നിരന്തരം സ്വയം ചോദിക്കുന്നു. ഈ വിഷമം പിടിച്ച പ്രശ്നത്തിനു ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കാൻ ആധുനികർ ശ്രമിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്ന കഥാകാരൻ തന്നോടുതന്നെ ചോദിക്കുന്നു. മുകുന്ദന്റെ ഒരു കഥയുടെ അവസാനം നായകൻ "ഞാനാരാണ് ഞാനാരായിരുന്നു?" എന്ന ഉറക്കെ ചോദിക്കുന്നു.

കാലമെന്ന പ്രവാഹം

മറ്റൊന്നാണ് കാലം എന്ന പ്രശ്നം. കാലപ്രവാഹത്തിൽ വീണ് തന്റേതായി ഒന്നും സ്ഥാപിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്ന ആധുനിക മനുഷ്യൻ ആ കാലത്തിനെ തകർക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. 'കാലം എന്റെ മാത്രം' എന്ന കാക്കനാടന്റെ കഥയിൽ നായകൻ വിചാരിക്കുന്നു. "രക്ഷപ്പെടാനൊരു മാർഗ്ഗമേയുള്ളൂ കാലത്തെ തകർക്കുക. കാലമെന്ന ദുഃഖത്തിന്റെ, കാലമെന്ന രോഗത്തിന്റെ കാലമെന്ന മുറിവിലൂടെ ക്രൂരമായ ചലനങ്ങൾ പൊളിച്ചു പുറത്തുചാടുക." എം. മിയാണ് ഈ പ്രശ്നം വളരെയധികം കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുള്ള കഥാകൃത്ത്.

ഏകാഗ്രത

ആധുനിക കഥകളിൽ ഏകാഗ്രതയില്ല എന്നതാണ് മറ്റൊരു പരാതി. അസ്വസ്ഥമായ ലോക ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് ഒരു സ്വസ്ഥമായ കഥാസൃഷ്ടി വ്യവസ്ഥയോടെ ഉരുത്തിരിയണം. എന്നാലെ കലയാവൂ എന്ന് ഗുപ്തൻനായർ പറയുന്നു. എന്നാൽ ചിട്ടയില്ലാത്ത ജീവിതത്തിന്റെ ആവിഷ്കരണമായിരിക്കണം ചിട്ട

എന്നാണ് കഥാകാരന്മാരുടെ പക്ഷം. ആധുനിക കഥകളിൽ പലതിന്റെയും ആരംഭമോ അന്ത്യമോ തിരിച്ചറിയാൻ പററില്ല എന്നു കരച്ചിലുണ്ട് ശരിയാണ്. എന്നാൽ ചില കഥകളിലെ ഓരോ വാക്കും, എന്തിന്, നിശ്ശബ്ദതപോലും ഭാവസാന്ദ്രതയേറിയതാണ്. എം. മിയുടെ കഥകളിലെ കാവ്യപരമായ അനതിക്രമണീയത * (Poetinevitability) വളരെയധികം ശ്ലാഘിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ദുർഗ്രഹത?

പദവിന്യാസത്തിൽ കഥാകാരൻ എടുക്കുന്ന മനോനില പോലുള്ള നിലപാട് ദുർഗ്രഹതയിലേക്ക് നയിക്കും. എന്നാൽ "ഇന്ദുലേഖയുടെ ചിത്രത്തിനോ" എന്നു ആശാൻപോലും പറഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക് തീവ്രമായ ജീവിതത്തിന്റെ ഔചിത്യ-പൂർണ്ണമായ ചിത്രീകരണത്തിനു വേണ്ടി ചിലപ്പോൾ പദങ്ങളെ തല്ലിപ്പൊളിക്കാനും, കാച്ചിക്കുറുക്കാനും, നീട്ടിവളർക്കാനുമൊക്കെ കഥാകാരൻ നിർബ്ബന്ധിതനാവും. കുറച്ചു ഗൗരവബുദ്ധിയോടെ വേണം ആധുനിക കഥകളെ സമീപിക്കുവാൻ. രസിക്കാൻ മാത്രം പോരാ പഠിക്കാനും തയ്യാറാവണം.

ഇവ മാത്രം സ്വാഗതാർഹമാണോ? കാലദേശസ്ഥിതിക്കനുസൃതമായി വരുന്ന രചനാതന്ത്രങ്ങളും സാഹിത്യ രൂപങ്ങളും മാറണമല്ലോ. അതിനനുസരിച്ച സാഹിത്യ രൂപങ്ങളും മാറണമല്ലോ. കാലയളവിൽ വസ്തു കാലതീതമാകുന്ന ശാശ്വതസത്യമെന്നൊന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നിരുന്നാലും ആധുനിക കഥകളിൽ വിലോമതയും (Perversity) വികൃതതയും (Distortionism) അകൽച്ച (Detachment) ഇവ മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നുകരുതി അവ കാണാതെ കൊള്ളില്ല എന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. അവ റിയലിസത്തെ മറികടന്ന് ഫാന്റസി (Fantassy) എന്ന നിലയിലെ ജീവിതത്തെ നിസ്സംഗതയോടെ വീക്ഷിക്കുന്നു. ഈ രീതിയിൽ വീക്ഷിക്കാം.

* കാവ്യപരമായ അനതിക്രമണീയത — കവിളപയോഗിച്ച ഒരു പദത്തിനുപകരം നാം മറ്റൊന്നുപയോഗിച്ചാൽ പട്ടുതുലിനോട് വാഴനാര് ചേർത്തു കെട്ടിയാൽ എങ്ങിനെയെന്നോ, അതേപ്രതീതിയുണ്ടാകുന്ന അവസ്ഥ.

[N. B.- ഈ ലേഖനത്തിനു വേണ്ടി 'മാററ്' ശേഖരിക്കുന്നതിൽ പ്രൊ. എസ്. ഗുപ്തൻനായർ, പ്രൊ. എം. കെ. സാനു, പ്രൊ. എം. കൃഷ്ണൻനായർ, പ്രൊ. എം. ലീലാവതി, ടി. കെ. എം. ജോർജ്ജ്, പ്രൊ. എം. എൻ. ജയചന്ദ്രൻ, കെ. പി. ശങ്കരൻ, എം. എം. ബഷീർ മുതലായവരുടെ വൈജ്ഞാനികങ്ങളായ പല ലേഖനങ്ങളോടും മലയാളത്തിലെ ചില പ്രധാനപ്പെട്ട ആനുകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളോടും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.]

എ. എൻ. കുട്ടി

അഭിനയം

അവൾ കീറിയ ബ്ലൗസ് ഇടുകയായിരുന്നു. അവൾ അഭിനയിച്ചു...

എവിടെയെല്ലാം അഭിനയിച്ചു. എന്തും മോശമായിട്ടില്ല. എല്ലാവരും ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അവൾക്ക് എന്റെ അഭിനയം ഇത്ര പിടിച്ചെന്നോ!......

അവൾക്ക് അഭിനയിക്കുവാൻ അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. അമ്മയാണ് പഠിപ്പിച്ചത്. അമ്മയും അഭിനയക്കാരിയായിരുന്നു. അമ്മയുടെ അഭിനയം ഇത്ര നന്നായിരുന്നുവോ?......

അഭിനയത്തിനൊത്ത മുഖകാന്തി......

അഭിനയത്തിനൊത്ത ശരീരം......

അഭിനയത്തിനൊത്ത കൊത്തുപണികൾ അവളിൽ ചെയ്തിരുന്നു. ശില്പി അദൃശ്യനായിരുന്നു.

ഈ അനുഗ്രഹീതനായ ശില്പിയാണ് അഭിനയങ്ങളുടെ പിതാവ്.

അമ്മയുടെ അഭിനയത്തിന്റെ പ്രതീകം.

അവൾ നല്ല വിദ്യാർത്ഥിനിയായിരുന്നു. പക്ഷെ...

നടിയായി......

അവൾ തോറ്റു.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ.

വീണ്ടും താല്പര്യം ജനിച്ചു. പക്ഷെ അമ്മ അഭിനയം പഠിപ്പിച്ചു.

വിദ്യാലയത്തിലായിരുന്നപ്പോൾ അമ്മ നിത്യവും സ്റ്റുഡിയോകളിൽ പോകുമായിരുന്നു. ഡയറക്ടർക്ക് നന്നേ ഇഷ്ടപ്പെട്ടമായിരുന്നു. എത്ര സ്റ്റുഡിയോകളിൽ അമ്മ കയറി ഇറങ്ങി!......

എത്ര ഡയറക്ടർമാരെ ഇഷ്ടമാക്കി!......

അതുകൊണ്ടല്ലേ......എന്നെയും......

ഇപ്പോൾ അമ്മ ചിലപ്പോഴൊക്കെപ്പറയാറുണ്ട്.

ഉറക്കത്തിൽ.

ചില ഡയറക്ടർമാർ ചില്ലറ കൊടുക്കാറുണ്ട്. പക്ഷെ അവരെല്ലാം ഇടവഴികൾ അന്വേഷിച്ചു പോയിരിക്കും......

അഭിനയത്തിന്റെ ഉറവ്.

എവിടെനിന്ന്?

അച്ഛന്റെ വേർപാടിൽനിന്ന്.

എന്നാൽ ഇന്ന് അമ്മ അഭിനയിക്കുന്നില്ല.

ശില്പി മരിച്ചുപോയി.

മറ്റൊരു ശില്പി രൂപമെടുത്തപ്പോൾ അവൾ അഭിനയം തുടങ്ങി.

മരിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അമ്മയ്ക്ക് അഭിനയിക്കേണ്ടി വരുമായിരുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയിൽനിന്ന് മോക്ഷം പ്രാപിക്കാമായിരുന്നു.

എല്ലാം കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ ഞാൻ മാത്രമാണ്...

എന്തെല്ലാം അഭിനയങ്ങൾ......

എന്തെല്ലാം ചെലവുകൾ......

ജീവിക്കാൻവേണ്ടി.

എല്ലാം എല്ലാം അഭിനയത്തിൽനിന്ന്.

അന്ന്, അദ്ദേഹം, എന്നെ വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ഈ അമ്മതുടർന്നുള്ള അഭിനയവും. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. എന്തൊരു നല്ല അഭിനയം.

അവർക്കുവേണ്ടി അഭിനയിച്ചു......

ജീവിക്കുവാൻ.

എന്തെല്ലാം അഭിനയങ്ങൾ കാണുന്നു. അവൾ പലതും നടത്തുന്നു. എന്റെ അഭിനയം കാണാൻ. എന്തിനാണ് ഇങ്ങനെ......

എന്നാലും എന്തുചെയ്യാം.

പഠിപ്പിച്ചില്ല.

പണമില്ല...

ഉദ്യോഗമില്ല...

ജീവിക്കണം.

അല്ലെങ്കിൽ മരിക്കണം.

മരണം വിരൂപമാണ്. അതുകൊണ്ട് അഭിനയിച്ചു.

അന്ന്

വിജനതയിൽ രാത്രിയുടെ കൂർക്കംവലി എത്ര തവണ കേട്ടിരിക്കുന്നു! എത്ര പകലുകൾ എന്നെനോക്കി കണ്ണടക്കുന്നു. എത്ര എത്ര സന്ധ്യകൾ പുഞ്ചിരിക്കുന്നു.

ഇന്ന്

വിജനതയിൽ എത്ര രാത്രികൾ കൂർക്കം വലിക്കുന്നില്ല. പകല് എന്നെ നോക്കി കണ്ണുമിഴിക്കുന്നു.

സന്ധ്യകൾ കരയുന്നു.

ഞാനോ?

ചിരിക്കുന്നു.

പിന്നെ

അഭിനയത്തിന്റെ തുടക്കം.

ആദ്യത്തെ അഭിനയം.

മേക്കപ്പ് നടത്തിയത് അമ്മയാണ്. നാണത്തെ വെട്ടിക്കീറിയതും അമ്മയാണ്. വെറുപ്പിനെ കഴിച്ചുവിട്ടത് അമ്മയാണ്. ധൈര്യത്തെ തെരഞ്ഞെടുത്തത് അമ്മയാണ്.

അവസാനം

അഭിനയിച്ചത്

....

മറക്കാൻ കഴിയാത്ത അഭിനയം

വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി.

ഭയമായിരുന്നു.

അറച്ചറച്ചുകയറി. വിറച്ചുവിറച്ച് ഇറങ്ങി.

സീൻ ഒന്ന്.

വിശാലമായ മാളിക

പ്രവേശിച്ചു.

ഞാനും, മുഖംമൂടി......

......കനിഞ്ഞുപോയി.

കണ്ണുകൊണ്ടുള്ള അഭിനയം, ഇടറിയുള്ള പുഞ്ചിരി. പുളിച്ചുപോയി......

നാലുകാലിന്റെ മുകളിലുള്ള വിരിപ്പിൽ മുന്തിരി. അതിലൊന്ന് വായിലേക്കു തൊട്ടുകൊണ്ട്.

ഇത്ര നാണമോ!

കപ്പിയുടെ കോർക്ക് തെറിച്ചുപോയി

ഗ്ലാസ്സുകൾ നിറഞ്ഞു.

പ്ലീസ്......

ഐ ഡോൺട് വാണ്ട്.

ഓ! പ്ലീസ്

നോ!

ഡയറക്ടറുടെ കണ്ണുകൾ ചുവന്നു. മുഖം വിറച്ചു. കൈകൾകൊണ്ട് പ്യാൻറ്സ് മുകളിലേക്ക് ഉലച്ചു കയറ്റി കസേരയിൽ ഇരുന്നു.

നായികയ്ക്ക് ഒരു ഉലച്ചിൽ, വിറച്ചിൽ.

മാളികപ്പുറത്ത് കാറ്റു ശക്തിയായി വീശുന്നു. കാലസർപ്പം പത്തിവിടർത്തുന്നു.

പെരുവിരൽ മേലേമേൽ നില്ക്കുന്നു. ഗ്ലാസ്സുകൾ മറിയുന്നു. കുപ്പികൾ ഉടയുന്നു. കിടക്ക ശബ്ദിച്ചു. നിയോൺ ബൾബുകൾ കണ്ണടച്ചു. രാത്രി ശ്വാസമടക്കി നിന്നു.

കഴിഞ്ഞു

നായികയ്ക്ക് അഭിനയിക്കുവാൻ ഒരു പ്രയാസം. ഇവിടെ ആരംഭിച്ചു. ആദ്യമാദ്യം ഒരു സന്ദേഹം...

ചാൻസുകൾ, ചാൻസുകൾ!

അഭിനയറാണിയാക്കി......

കാലത്തിന്റെ വളച്ചുശേഷം......

വ്യത്യാസങ്ങൾ, വിശേഷതകൾ!

കുടിലുകൾ വെള്ളിക്കമ്പികളായി മാറി, കവിൾ കിണറായി, ജീവിതത്തിന്റെ അവസ്ഥ!

അമ്മ മരിച്ചിട്ടില്ല. അവരെ പോറ്റുവാനുള്ള സമ്പാദ്യങ്ങളെല്ലാം കൂടിയത്. അവരുടെ തോഴിള്ള് വളരുന്നു. പല്ല് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ, ശരീരം നരകത്തിൽ,

ബ്ലൗസ് ഇന്നിട്ടിട്ടുവേണം. ഉച്ചയ്ക്കത്തെ രാത്രി തിരയുന്നു. പിന്നെയും ചുറ്റുന്നു.

അവൾ അവളായ കഥ,

സൂചിക്കുഴയിലൂടെ കടന്നുപോയി.

ആള് തീരും. മരണം വിരൂപമല്ല. വിധവയെ വധിക്കട്ടെ. □

വിധിക്കപ്പെട്ടവർ

എസ്. സുന്ദർ

ഞാൻ അമ്മയുടെ ഗർഭപാത്രത്തിൽ കിടക്കുമ്പോൾ തന്നെ; ലോകം അതിശയമായ രീതിയിൽ ക്രൂരമാണെന്നും, അവിടെയുള്ളതു് – ആ ഗർഭപാത്രത്തിനകത്തു് കിടക്കുന്നതുപോലെ സർവ്വസുഖസമ്പൂർണ്ണമല്ലെന്നും മനസ്സിലാക്കിയതാണ്. പുറമേ നിന്നുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ ഞാനവിടെയിരുന്നു കേട്ടിരുന്നു. അതിനാലെന്നുമവിടെത്തന്നെ കഴിയാനാഗ്രഹിച്ചു:

പൊടുന്നനെ ഒരു ദിനം;

അപ്രതീക്ഷിതമായി അവിടെ നിന്നും അതിശക്തമായി, നിസ്സഹായനായ എന്നെ തള്ളിവിട്ടു. അതുംനാൾ എനിക്ക് സർവ്വവും നല്കിയ, പ്രാണനായിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷുനാമമുള്ള മാംസസഞ്ചയമാണ്, ലോകത്തിന്റെ അതേ ക്രൂരത കാട്ടിക്കൊണ്ടു് തള്ളിയതു്;

എനിക്കതു് ഒട്ടും സഹിച്ചില്ല. ഒട്ടും മനസ്സിലായില്ല. പിന്നീടൊരിക്കലും മനസ്സിലാവുന്നില്ല. പറഞ്ഞുവന്നതെന്തെന്നാൽ ഞാൻ അത്യുച്ചമായി പ്രതിഷേധിച്ചു്, ദുഃഖിച്ചു കരഞ്ഞു;

പക്ഷെ, അതു് കേട്ടപ്പോഴാണ്, അപ്പുറത്തു് മുറിയിൽനിന്ന അച്ഛന്, ഭാര്യ – എന്റെ അമ്മ – ജീവനുള്ള ഒരു കുഞ്ഞിനെ പ്രസവിച്ചുവെന്ന ബോധമുണ്ടായതു്: പിള്ളേരുള്ളതു്; ദുഃഖമാണ് ജീവിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ കാതലെന്നുമറിഞ്ഞു. ദുഃഖം ജീവന്റെ സ്ഥായീഭാവമത്രെ. എത്ര കഷ്ടമാണതു്. അതുപോലെ കുട്ടിക്കാലത്തിലാണ് ഞാനിപ്പോൾ. ദുഃഖപൂർണ്ണമായ ഈ നിമിഷത്തിൽ, പരമസുഖമായിരുന്ന ഗർഭവാസത്തെക്കുറിച്ച് സങ്കല്പിച്ചു് സുഖം കണ്ടെത്താൻ ഇടങ്ങിയതാണ്. എന്നിട്ടും—

ദുഃഖങ്ങളില്ലാത്ത മനസ്സ് നിശ്ചലമായ ഒരു പെൻഡുലംപോലെയാണ്; ദുഃഖമുണ്ടാവുമ്പോൾ അതു് അതിശക്തമായി നാനാവശത്തേയ്ക്കും ആടാൻ ഇടങ്ങും ചെയ്യുന്നുണ്ടാവും. ആ ആന്ദോളനത്തിലാവണം, ജീവിച്ചു കഴിഞ്ഞുപോയ നാല്പതിയേഴ് വർഷങ്ങളിൽ നിന്ന് ഭൂതകാലത്തിലെ പുണ്യംപോലെയും തിരിച്ച് വരുന്ന, ഭാവികാലങ്ങളിലേയ്ക്കും ഓർമ്മകളും, സങ്കല്പങ്ങളും ക്രമമായി സഞ്ചരിക്കുന്നതു്:

കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ, വളരെയധികംപേർ എന്നോട് വളരെയധികം സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നീടങ്ങോട്ടുള്ള കുട്ടിക്കാലത്തിൽ ശത്രുക്കളുമുണ്ടായിരുന്നവെന്നു് പറയാം. ബന്ധുക്കളും സ്ത്രീകൾ, പെൺകുട്ടികൾ എന്നിവർ താലോലിച്ചും കൊഞ്ചിച്ചും, ഓമനത്വം തോന്നിയതുപോലെ എടുക്കുകയും, ഉമ്മവയ്ക്കുകയും ചെയ്തതാണ്. എല്ലാവരും ഓമനത്തത്തോടെ, മോനെ, കണ്ണാ, ഹരീ, കള്ളാ, ചക്കരക്കുട്ടാ എന്നിങ്ങനെ പല പേരിലും വിളിച്ച് സന്തോഷിച്ചു.

സ്കൂളിൽ ചേർത്തപ്പോൾ മാഷ്, ഹരിദാസമേനോൻ പി. കെ. എന്നു് വിളിച്ച് 'ഹാജർ' പറയിപ്പിച്ചു. കുട്ടികൾ പട്ടി, തെണ്ടി, ഇടങ്ങിയ വാക്കുകളിലൂടെ ദേഷ്യം പുലർത്തി. അപ്പോഴൊക്കെ എനിക്ക് എന്തെന്നില്ലാത്ത വിഷമം തോന്നി. പ്രായമാകുന്തോറും എന്നെ ലാളിച്ചവരും, സ്നേഹിച്ചവരും എവിടെയോ പോയി.

ഒന്നുമെനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. ജീവിതത്തിലെ പ്രതിഭാസങ്ങളും, മനസ്സിലാവാതിരുന്ന ഇപ്പോഴും വിശ്വസിക്കുന്നു. ഗർഭസ്ഥനായിരുന്നപ്പോൾ ചെയ്ത കൊടും ക്രൂരത ലോകത്തിലും സ്വലക്ഷണമായി ഓരോ ദിവസത്തിലും കേട്ടു. അറിഞ്ഞു.

വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന എന്നോടച്ഛൻ പലപ്പോഴും ശിക്ഷമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ:

"പഠിച്ച് പഠിച്ച് മിടുക്കനാവണം – ഒരു ജഡ്ജിയായ് മജിസ്ട്രേറ്റാവണം" എന്നൊക്കെ–

എന്തിനിന്ന് ഞാൻ, അതായതു് പി. കെ. ഹരിദാസമേനോൻ എം. എ. ബി. എൽ; സെഷൻസ് ജഡ്ജിയാക്കപ്പെട്ടവൻ. എന്റെ സ്വപ്നം മജിസ്ട്രേറ്റാവാനായിരുന്നു. ഞാൻ പഠിച്ചു. ഞാനും അച്ഛനും ആഗ്രഹിച്ചതുപോലെ ഒടുവിൽ ഞാനിന്നും ജഡ്ജിയായിപ്പോയി.

(—ഈ നിമിഷത്തിൽ പെട്ടെന്നതിശയമെന്നോർക്കുന്നു:- എന്തെല്ലാം വിവിധങ്ങളായ വസ്തുതകളെക്കുറിച്ചാണ് എന്റെ മനസ്സ് ചിന്തിക്കുന്നതു്. ഇന്നുണ്ടായ സംഭവവും, ഈ ചിന്തകളുമായി അശേഷം ബന്ധമില്ല.)

ഞാൻ ജഡ്ജിയാണ്. ഒരു ജഡ്ജി ചിന്തിക്കുന്നതുപോലെ ഒരിക്കലും, ഞാൻ ചിന്തിച്ചിട്ടില്ല. എന്നിട്ടും ലോകത്തിലുള്ളവർക്കുവേണ്ടി, നേരുവും ചിന്തിച്ചിട്ട് ഇതിനകം പതിനേഴ് മനുഷ്യരെ തൂക്കിക്കൊല്ലാൻ, അൻപത്തിരണ്ട് മനുഷ്യരെ ജീവപര്യന്തം തടവിന്; എത്രയോ എൺപത്തിമൂന്നിൽപരം മനുഷ്യരെ അല്പംകൂടി കാഠിന്യമുള്ള കഠിനതടവുകൾക്കും, അനവധി താണതരം ശിക്ഷകളും വിധിച്ചവൻ.

പ്രധാന വിധികൾ കഴിയുന്ന ദിവസമെല്ലാം, നടന്നാണ് ബംഗ്ലാവിലേയ്ക്ക് വരിക. വഴിയിൽ കാണുന്ന സർവ്വ ജീവജാലങ്ങളോടും അന്വേഷിച്ചതാണ്—

"ഞാനെങ്ങനെയാണ് ജഡ്ജിയായതു്?
എന്തിനാണ് ജഡ്ജിയായതു്—?"

അതൊന്നുമൊരിക്കലും ഉത്തരം കിട്ടിയിട്ടില്ല. ആരും അതിന് മറുപടി പറഞ്ഞതായോർക്കുന്നില്ല.

ഇന്നതു് താനേ മനസ്സിലായി:
ഇന്നത്തെ സംഭവം അത്ഭുതമായിരുന്നു.

എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഹേമലതയുടെ ശവം കോടതിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. അവളെ പണ്ട്, പണ്ട് പണ്ട് ഞാൻ, വെറും ഹരിദാസമേനോൻ എം. എ. വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നപ്പോൾ പ്രേമിച്ചതാണ്. ഇന്നവളുടെ ശവം കാണുന്നതുവരെ ഇടവിടാതെ പ്രേമിച്ചു.

(അതുകൊണ്ടാണ് നാല്പതിയേഴാം വയസ്സിലും സെഷൻസ് ജഡ്ജ് ഹരിദാസമേനോൻ എം. എ; ബി. എൽ. ഒറ്റയാനായിരിക്കുന്നതു്.)

വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം, ഇന്ന് കോടതിയിൽ ശവപ്പെട്ടിയിൽ പോലീസ് അകമ്പടിയോടെവന്ന അവൾക്ക് ഒരിക്കൽ,- പതിനേഴാം കാലത്തു് എന്റെ വാചകംകേട്ട് ജീവിച്ചുവരാകേണ്ടിവന്നതു്:

ദേഷ്യം വന്നപ്പോൾ, ഒരു കുട്ടി ജഡ്ജിയുടെ ഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞതു് കാണാപാഠം—

"ഒരു നാളിൽ ജനിച്ച്, ഒരുനാളിൽ മരിച്ച് ശവമാകേണ്ടവരാണ് ഞാനും നീയും. അതു് നിനക്കറിയാം. പക്ഷെ നിന്റെ ഭാവമതല്ല. അല്ലെങ്കിൽ നിന്നെക്കുറിച്ചോർത്തുകൊണ്ട് എന്നെ പ്രേമിച്ചുകൂടാ—?"

ആ ചരിത്രം ബാക്കി:-

നീ – സ്ത്രീ; ഹേമലത, ചിലന്തിയേപ്പോലെയായിരുന്നു. നിന്റെ വിശാലമായ വലയിൽ ഞാൻ വീണു. നീ – ഹേമലത ചിലന്തിയേപ്പോലെയല്ല; നീ ഇരകളുടെ സൗന്ദര്യവും, ഗുണവും, ശക്തിയും, വിലയും അറിഞ്ഞ് നോക്കിയവളാണ്. നിന്റെ വലയ്ക്ക് സമീപം ഓരോന്നു തവണ പറന്നവനാണ്. അന്ന് ഞാൻ ജഡ്ജിയല്ലായിരുന്നു, ആരുമല്ലായിരുന്നു. നീ എന്നെ കണക്കിലില്ല. മറിച്ച് എഫ്. ആർ. സി. എസ് കാരനായ ഒരുവൻ നിന്നെ വലസഹിതം കൊണ്ടുപോയി.

നിന്റെ കരങ്ങളിൽപെടാൻ ഞാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലായിരിക്കാം. എന്റെ കഥ ഹ്രസ്വം:

നീ, ഹേമ, സുന്ദരിയായ, മാംസളയായ സ്ത്രീയാവാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടു.

പിന്നെ,

പരിസരങ്ങളിൽ കഴപ്പം സൃഷ്ടിക്കാൻ-

ഹരിദാസമേനോൻ നീട്ടിയ ഭാഗ്യത്തിൽ നിന്നൊഴിയാൻ,

അമിതമായ് സുഖിക്കാൻ,

വളരെ അസാധാരണയായ് മുപ്പത്തിയൊൻപതാം വയസ്സിലും അധികയൗവനത്തോടെയിരിക്കാൻ-

എന്നിട്ടവസാനത്തിൽ;-

ഒരിക്കൽ സന്ധ്യയിൽ, വിജനപാതയിൽ കാറിലോറമ്മ വരവെ; ഒരുവിനോട് വൈരാഗ്യമുള്ള അക്രമികളാൽ ക്രൂരമായ രീതിയിൽ ബലാൽസംഗം ചെയ്യപ്പെട്ട് ഒടുവിലൊരു ശവമാവാനും...

എന്ത് രസങ്ങൾ...

എന്റെ അസംഖ്യം സങ്കല്പങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലങ്ങൾ ഓർമ്മകളുടെ അപഥങ്ങളിൽ വന്നടിയുന്നതു്. ചികയാനുള്ള മനസ്ഥിതിയിപ്പോഴില്ല. ഇന്നത്തെ സംഭവമത്ര നടുക്കിക്കളഞ്ഞു.

ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിലവിലിരിക്കുന്ന എണ്ണമില്ലാത്ത ഹേമലതകളിൽ, അതിനിർഭാഗ്യവതിയായ ഒരു സ്ത്രീയാവും ഈ രീതിയിൽ കൊലപ്പെട്ടതെന്ന് വിചാരിച്ചു. തെളിവിന് പെട്ടിതുറന്നപ്പോൾ, അതു് വരെ ഒരു ശക്തമായ് വിധിക്കപ്പെട്ടതിനാലാവണം വരുമായിരുന്നു. അല്ലെങ്കിലെന്തെങ്കിലുമൊരു ജഡ്ജിയിങ്ങനെ ചെയ്യണമായിരുന്നോ—?

സുപ്രസിദ്ധനായ ഞാനവിടെ നിന്ന് പരസ്യമായ് ദുഃഖിച്ചു. നാല്പതു്വയസ്സായ സ്ത്രീയെ ബലാൽ സംഗം ചെയ്ത ആ അക്രമികളെക്കുറിച്ചും വിഷമം തോന്നി. അവരുടെ വിധി.

—എന്നിരുന്നാലും—

അവരെ വിധിക്കാൻ, ഞാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നു തോന്നുന്നു. നാളെ, അധികാര സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് ഒരു അയളുണ്ടാവുന്ന, അതെപ്പോൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്ന രാജിക്കത്തെഴുതാൻ എനിക്ക് കഴിയും. ഞാനതു് ചെയ്യും. അതു്ചെയ്യാൻ ഞാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഞാനതു് ചെയ്യണം......

—സെഷൻസ് ജഡ്ജിന്റെ മൂന്നാനില ബംഗ്ലാവിന്റെ ഉയർന്ന മട്ടുപ്പാവിൽ ഇരിക്കുന്ന ഞാനിപ്പോൾ അനന്തവും, ശൂന്യവുമായ അന്തരീക്ഷം മുകളിൽ മാത്രം കാണുന്നു.

എന്റെ വശങ്ങളിലും, താഴെയും ശൂന്യതയും

അമ്ളി

സുഷമ നാരായണൻ

അവധി ദിവസം രാവിലെ കുളികഴിഞ്ഞ് അവൾ വീടിന്റെ പൂമുഖത്ത് ഒരു പുസ്തകവുമായി വന്നപ്പോൾ അപ്രതീക്ഷിതമായി, ആറുമാസം അടഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന അയൽവക്കത്തെ വീട്ടിൽ ഭംഗിയുള്ള ജനാലവാതിലുകൾ തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്നു. കാറ്റിൽ വാതിലുകൾ പറന്നു കളിച്ചിരുന്നു. ഇന്നലെവരെ അടഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന അവിടെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

— അപ്പോൾതാൻ സ്വപ്നം കാണുകയാണോ ? !!!

മായാ വലയത്തിൽപെട്ടതു പോലെ തോന്നി– കണ്ണുതക്കിയായി തിരുമ്മിനോക്കി–

യക്ഷിക്കഥകളിലെപ്പോലെ– ശരിക്കും പ്രേതങ്ങൾ താമസമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പാല പൂത്ത സമയമായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവൾക്ക് ഭയം തോന്നി. വളരെനാൾ ആൾതാമസമില്ലായിരുന്ന വീട്ടിൽ ആരാണാവോ ഇത്ര വേഗം താമസമാക്കിയത് !

– അവൾക്ക് നേരിയതോതിൽ വിറയൽ അനുഭവപ്പെട്ടു–

കുറച്ചുദിവസം മുമ്പ് അച്ഛൻ അമ്മയോട് ആരോ വീടു നോക്കാൻ വന്നിരുന്നെന്ന പറഞ്ഞകാര്യം പെട്ടെന്ന് ഓർമവന്നു.

ഏതോ സാഹിത്യകാരനാണെന്ന പറഞ്ഞു !

അനന്തതയും കെട്ടിപ്പിണഞ്ഞ് കിടക്കുകയാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.

—ഇവിടെ;

ഈ പുൽക്കസേരയിലിരുന്ന് ഉറങ്ങണമെന്നുണ്ട്. തൊട്ടടുത്ത മേശമേലുള്ള സിഗാർ പുകയ്ക്കണമെന്നുണ്ട്. പുറത്തിറങ്ങി [illegible] അതിവേഗതയിൽ എങ്ങോട്ടോ പോകണമെന്നുണ്ട്.

വേറെ എന്തെല്ലാമെന്തെല്ലാം തോന്നാനും കൂടിയാണ് ഞാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്ന് അറിയണമെന്നുണ്ട്........... □

എങ്കിൽ !!!

ചെറുപ്പക്കാരനായിരിക്കും– അവിവാഹിതനും, സുന്ദരനും–

ആരാധികയാകാമല്ലോ !

മനസ്സിൽ വികാരം ജലതരംഗങ്ങളെപ്പോലെ നൃത്തം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു– തനിക്ക് പരിചയപ്പെടാമല്ലോ ?

അറിയാതെ ആഗ്രഹം ! അദ്ദേഹം എന്നാവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

– നാണം ഒരു വിളിക്കാത്ത അതിഥിയെപ്പോലെ കടന്നുവന്നു.

വാതിൽ അപ്പോഴും അടഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നു.

സാഹിത്യകാരൻ വൈകി എഴുന്നേൽക്കുന്നയാളായിരിക്കും–

രാത്രിയായിരിക്കും കഥയെല്ലാം എഴുതുന്നത്.

– ഹായ്! എന്തു രസമായിരിക്കും !!!

ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ട് പരിചയമില്ലാത്ത സാഹിത്യകാരനെ മനസ്സിൽ കണ്ടപ്പോൾ അടുത്ത ദിവസം പരീക്ഷയാണെന്നുള്ളകാര്യം മറന്നു– ഒന്നും വായിച്ചിട്ടില്ല– അയൽ വക്കത്തേക്കുനോക്കി നിന്നാൽ എഴുത്തൽ [illegible]ക്കായിരിക്കും– കാര്യമായി വായിക്കാൻ അവൾ ഉദ്ദേശിച്ചു. മുറ്റത്തിറങ്ങി വാഴക്കൂട്ടത്തിന്റെ ഇടയിൽ കൂടെ നടന്ന് പുസ്തകം നിവർത്തി ആറ്റം = പ്രോട്ടോൺ + ഇലക്ട്രോൺ + ന്യൂട്രോൺ.

അതുവായിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴും കണ്ണ് അയൽവക്കത്തായിരുന്നു. പുസ്തകം നിവർത്തിയ വഴിതന്നെ കയ്യിലിരുന്നു.

അനിയൻ പെട്ടെന്ന് ഓടി വന്നു.

“ചേച്ചി നമ്മുടെ അയൽ വക്കത്ത് പുതിയ താമസക്കാർ വന്നിരിക്കുന്നു. എഴുത്തുകാരനാണത്രെ ! രണ്ടു പേരുണ്ട്. ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനും, ഒരു പ്രായമായ മനുഷ്യനും”—

“നീ പരിചയപ്പെട്ടോ ”–ജിജ്ഞാസയോടെ അവൾ ചോദിച്ചു. “എന്താ ! നിനക്കറിഞ്ഞിട്ട് എന്തു വേണം ! ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ പോയി പരിചയപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലേ– ഞാൻ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരാം”—

അനിയന്റെ ശബ്ദം ഉച്ചത്തിലായി—

“പോടാ – എനിക്ക് പരീക്ഷയാണ്. നിന്റെ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ”—

— ദേഷ്യം വന്നപ്പോൾ അവളുടെ മുഖം ചുവന്നുതുടുത്തു. അവളുടെ ഉത്തരം കേട്ടപ്പോൾ അവൻ പല്ലിളിച്ചു കാണിച്ചുകൊണ്ട് ഓടിപ്പോയി—

അപ്പോഴും ചെറുപ്പക്കാരനായ സാഹിത്യകാരൻ അവളുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. മനസ്സ് എങ്ങും പിടിച്ചുനിർത്താനാകുന്നില്ല. വെയിലിന് ചൂടുകൂടി വന്നപ്പോൾ വിശക്കുന്ന കാര്യമോർത്തു. ഉടനെ അമ്മയുടെ വിളിയും കേട്ടു.

മേശക്കു മുന്നിൽ എല്ലാവരും ഒരുമിച്ചിരുന്നപ്പോൾ എന്താണ് പറയേണ്ടതെന്നറിയാതെ കുഴങ്ങി. കാപ്പി കുടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അടുത്തവീട്ടിൽ ആരെങ്കിലും താമസിക്കാൻ വന്നോയെന്നവൾ അമ്മയോട് ചോദിച്ചു—

“ഓ ......ഏതോ സാഹിത്യകാരനാണെന്നു കുറച്ചു ദിവസം മുമ്പ് ഇവിടെ വന്നിരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു” അമ്മയുടെ ഉത്തരം തണുപ്പനായിരുന്നു.

“കുടുംബത്തോടെയാണോ വന്നിരിക്കുന്നത്” ? അവൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

“എനിക്കറിയില്ല” !

അമ്മയ്ക്ക് അവളുടെ ചോദ്യം പിടിക്കാത്തതു പോലെ തോന്നി.

അവൾ പുസ്തകവുമായി വീണ്ടും പഴയ സ്ഥാനത്തു വന്നു.

വാതിൽ തുറന്നിരിക്കുന്നു– അപ്പോൾ സാഹിത്യകാരൻ ഉണർന്നു കാണും—തീർച്ച.

പെട്ടെന്ന് ആരോ നടക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി– ഇല്ല–ആരുമില്ല. വെറും തോന്നൽ മാത്രം.

അങ്ങോട്ടുതന്നെ നോക്കിയിരുന്നപ്പോൾ പരീക്ഷയുടെ കാര്യം പാടെ മറന്നുപോയി. ഒരു പേജുപോലും മറിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു.

ന്യൂട്രോൺ + ഇലക്ട്രോൺ + പ്രോട്ടോൺ ഇവയെല്ലാം അലിഞ്ഞലിഞ്ഞ് ഇല്ലാതായിത്തീർന്നു.

വെയിലിന്റെ ചൂട് കൂടിവന്നപ്പോൾ നിഴൽ ചെറുതായിത്തുടങ്ങി. നടത്തം നിറുത്തി ചവിട്ടുപടിയിൽ വന്നിരുന്നു.

സമയം ഉച്ചയായപ്പോൾ അച്ഛൻ ഉണ്ണാൻ വിളിച്ചു.

“മോളെ അധികം നടന്ന പഠിക്കണ്ട. ഉണ്ടിട്ട് വന്നിരിക്ക്”–അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

ഇഷ്ടപ്പെട്ട കറികളെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും വെറുതെ നോക്കിയിരുന്നു. കയ്യിലിരുന്ന പപ്പടം പൊടിച്ച് മേശയിൽ മുഴുവനും ഇട്ടു.

“എന്താ മോള് ഉണ്ണാത്തെ! ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്താണ്”? അമ്മയുടെ ചോദ്യം

“അമ്മേ നാളത്തെ പരീക്ഷയായിരുന്നു”—

അനിയൻ എന്തോ മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞതു പോലെ തോന്നി.

“ഓ– ഒന്നുമില്ല – പഠിച്ചതൊക്കെ ഒന്നോർത്തു നോക്കിയതാണ്”.

— പെട്ടെന്ന് കള്ളം പറയാൻ തോന്നി—

ഊണുകഴിഞ്ഞ് അച്ഛൻ എങ്ങോ പോകുവാൻ ഒരുങ്ങി. എവിടെയാണ് പോകുന്നതെന്ന ചോദിക്കാൻ തോന്നിയില്ല.

ഉടനെ തന്നെ അവൾ സ്വന്തം മുറിയിലേക്കു പോയി കട്ടിലിൽ കയറി കിടന്നു. പുസ്തകം അപ്പോഴും കയ്യിൽ തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു.

– ചിലപ്പോൾ അച്ഛൻ അയൽവക്കത്തേക്കു പോയതായിരിക്കും. വെറുതെ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു.

പുസ്തകവും തുറന്നു പിടിച്ച് ഒന്നു മയങ്ങിയതേയുള്ളായിരുന്നു. സ്വീകരണ മുറിയിൽ ആരുടെയോ സംസാരം കേട്ടാണ് ഉണർന്നത്. ഒന്ന് അച്ഛനാണ്– മറ്റേതാരാണോ? പറയുന്നതൊന്നും മനസ്സിലാവുന്നില്ല.

പെട്ടെന്ന് അച്ഛന്റെ വിളികേട്ടു.

ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് സാരിയൊക്കെ ശരിയാക്കി മുൻവശത്തേക്കു ചെന്നു.

മധ്യപ്രായമുള്ള ഒരാൾ അവിടെ ഇരിക്കുന്നു. ആരാണാവോ? അച്ഛൻ പരിചയപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങി–

“മിസ്റ്റർ സുധാകരൻ, ഇതാണെന്റെ മകൾ–

കോളേജിൽ പഠിക്കുന്നു– ബി എസ്സി കെമിസ്ട്രി”–

ശരി കോളേജ് കുമാരിയാണല്ലേ! എന്താ അടുത്തെങ്ങാനും വല്ല പരീക്ഷയുമുണ്ടോ? നടന്നു പഠിക്കുന്നതു കണ്ടല്ലോ?

ദൈവമേ! അപ്പോൾ ഇയാളാരാണ്! മുഖത്തെ ജാള്യത മറക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

“മോളെ, ഇത് നമ്മുടെ പുതിയ അയൽക്കാരൻ.” തിരുവനന്തപുരത്തു നിന്നും മാറ്റം കിട്ടിവന്നിരിക്കുകയാണ്. ബാങ്കിലാണ് ജോലി. വലിയ എഴുത്തുകാരനാണ്”– അച്ഛൻ ഇതുപറഞ്ഞപ്പോൾ അവൾക്ക് വല്ലാത്ത വിറയൽ അനുഭവപ്പെട്ടു–

സാഹിത്യകാരൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ വേണ്ടിയാണോ കൊതിച്ചിരുന്നത്. ഇത് ഒരു പരീക്ഷണം തന്നെയായിരുന്നല്ലോ? സാഹിത്യകാരന്മാരെല്ലാം ചെറുപ്പക്കാരാണെന്ന ധാരണ തെറ്റായിരിക്കുന്നു. സമയം മുഴുവനും പോയി. പരീക്ഷയ്ക്ക് ഒന്നും പഠിച്ചില്ല. എന്തുചെയ്യും–

മനസാ അയാളെ അവൾ ശപിച്ചു.

എങ്ങനെയെങ്കിലും അവിടെ നിന്ന പോന്നാൽ മതിയെന്നായി. അവിടെ ചമ്മിനിന്നപ്പോൾ അച്ഛൻ കാപ്പി കൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞു. കൂടെ അമ്മയെ വിളിക്കാനും–

ശുദ്ധി

സന്തോഷ്കുമാർ കെ.

യുവത്വത്തിന്റെ തിളപ്പിൽ വെള്ളമടിക്കാറായാണ് അയ്യർ നാട്ടിലെത്തിയത്. കൂടെ ജംഗമസാമാനങ്ങളും, കിടക്കയും. അയ്യരുടെ പേര് കേട്ടാൽ മതി രാജാമണിയൻ പറഞ്ഞെത്തും. കെട്ടിപ്പിടിക്കും, ചുംബിക്കും. അയ്യരുടെ കൂടെയാണ് രാജാമണിയന്റെ കളി, ഉണ്ണ്, ഉറക്കം. പാവമാണ്. നിഷ്കളങ്കൻ.

അങ്ങനെയിരിക്കവേ ഇതോളം രണ്ട് പ്രാവശ്യം നട്ടംതിരിഞ്ഞു. മൂന്നാം പ്രാവശ്യം തിരിഞ്ഞ് സന്ധ്യയായപ്പോൾ രാജാമണിയൻ പാഞ്ഞുവന്നു. അയ്യരെ എടുത്ത് കിളച്ചേക്കാമെന്ന് തോന്നി. അയ്യർ ആകാംക്ഷ അടക്കിയിച്ച് ചോദിച്ചു.

"എന്നാടാ...രാശാമണീ...നീ വെമ്പൽ പൂണ്ടിരിക്കുന്നത്?"

രാജാമണിയൻ വാപൊളിച്ച്, കണ്ണുമിഴിച്ച് കാട്ടി. കരാ വായുവലിച്ചെടുത്തു. നിശ്വസിച്ചു.

"ശൊല്ലെടാ"

"അയ്യാങ്കളേ, നീങ്കളെന്നിട്ട് ഒരു കാരിയം ശൊല്ലിയിരുന്നതോ, അത് അപ്പടിതാൻ ശരിയാച്ച്"

"എന്ന കാരിയമെടാ?"

"അത്"...... അത്"......അന്ത്"......"ബാക്കിയുള്ളത് രാജാമണിയനെന്ന രണ്ടും കെട്ടവൻ കഥകളി കളിച്ച് കാട്ടിക്കൊടുത്തു.

തെകണക്കിന് അവിടെ നിന്നും തലയൂരി അയാളുടെ അടുക്കൽ കാപ്പിയുടെ കാര്യം പറഞ്ഞിട്ട് കട്ടിലിൽ കയറികിടന്നു. സങ്കടത്തേക്കാളേറെ സന്തോഷമാണ തോന്നിയത്. പഠിയ അമ്മിയെക്കരിച്ചോർത്തപ്പോൾ പരീക്ഷയുടെ കാര്യം മറന്നുപോയി. അടുത്ത ദിവസം കൂട്ടുകാരോട് എന്തുപറയാണ് ഈ കാര്യം വിശദീകരിക്കേണ്ടതെന്നറിയാതെ ചിന്തിച്ചു കിടന്നു. □

അപ്പോഴാണ് അയ്യർക്ക് ബോധം വീണത്. പരീക്ഷ് പറ്റിയില്ലെന്ന് മാത്രം.

"അപ്പടിയാനാ... ...ശരിയാപ്പാ......ടാ ...രാമാമണി......ശീങ്കമെ നീങ്കതാൻ നമ്മ ഉററ ഫ്രണ്ട്"

അയ്യർ രാജാ മണിയനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. രാജാമണിയൻ വെള്ളം കുടിക്കണമെന്നും ഇടന് മാതാപിതാക്കളെ കാണണമെന്നും പറഞ്ഞത്രെ!

"വിശദമായി ശൊല്ലെടാ രാശാമണീ" അയ്യർ പറഞ്ഞു.

രാജാമണിയൻ കാണാപാഠം ചൊല്ലുന്നതു പോലെ ഇരുന്നതിൽ ചൊല്ലി.

"ഇന്ന് രാത്രില് അന്ത നാല്ല് വലിക്കപ്പുറം എന്ന വഴിയില്ലയാ. അന്ത ഏടവഴില് വച്ച് പാക്കലാം എന്ന് ശൊല്ലിട്ടേൻ. അപ്പുറം പറന്ത് പോനാങ്കളാ"

അയ്യർക്ക് സന്തോഷം കൊണ്ട് വീർപ്പ് മുട്ടി.

സമയം വേഗമിഴഞ്ഞു നീങ്ങി. രാത്രിയായെന്ന് രാജാമണിയനും അയ്യരും പറഞ്ഞു. രണ്ടാം സിനിമ തുടങ്ങുന്നു എന്നു പറഞ്ഞ്, അയ്യർ ഒരു കൈലിയുമെടുത്ത് പ്രാകെ രാജാമണിയൻ വഴി പുതച്ച് മാത്രിൽ നിന്നിറങ്ങി.

'അമ്മാവും, അപ്പാവും അപ്പടിതാൻ എല്ലാരുമെല്ലാം വിശ്വസിച്ചിന്ന് കേട്ടേൻ'

ചന്ദനെന്ന പഹയൻ മേഘങ്ങളിൽ നിന്ന് പുറത്ത് വരികയും അകത്ത് കയറുകയും ചെയ്യുന്നു. തണുപ്പെന്ന കഴുവേറി അയ്യരെ കളരിൽ ഉണ്ടി. ചെന്നില്ലന്നയുള്ളൂ.

നാൽക്കവല കണ്ടു; ഇടവഴികണ്ടു.

അയ്യർ രാജാമണിയനെ നാൽക്കവലയിൽ നിർത്തി, അപ്പോൾ വരട്ടിനാണെന്ന് പറഞ്ഞു.

അയ്യർ ഇടവഴിയിലേക്ക് കടന്നു.

ഒരാൾ രൂപം അയ്യരെ സമീപിച്ചുവത്രെ! അവർ തമ്മിൽ എന്തോ പറഞ്ഞിരുന്നു. ചില്ലറനാണയങ്ങൾ കിലുങ്ങുന്ന ഒച്ചകേട്ട് രാജാമണിയൻ വെളിച്ചപ്പാട് വരുന്നെന്ന് കരുതി കരഞ്ഞത്രെ!

അതും, ആൾരൂപവും പൊന്തക്കാടിന്റെ ചുവട്ടിലേക്ക് മറഞ്ഞു. മറിഞ്ഞതന്നാണ് തോന്നിയത്. പിന്നെ ഒന്നും അറിയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു.

രണ്ടാം സിനിമ കഴിഞ്ഞെന്ന് രാജാമണിയനെന്ന ബുദ്ധിജീവി മനസ്സിലാക്കി. ജനം കവലയിലെത്തിയപ്പോൾ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അലിഞ്ഞ് രാജാമണി വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി.

രണ്ടാം സിനിമ കഴിഞ്ഞു എന്ന് 'മാ'ത്തിൽ വച്ച് അപ്പാവും, അമ്മാവും ഗാഢമായി വിശ്വസിച്ചു. കാരണം, മഠത്തിന്റെ മുൻപിലത്തെ ജനപഥം ജനം കയ്യേറിയിരുന്നു.

അപ്പാവും, അമ്മാവും തങ്ങളുടെ ശിങ്കാരത്തിനെ കാത്തിരുന്നു. കാണാതായപ്പോൾ അമ്മാവുക്ക് കരച്ചിൽവന്നു. അപ്പാവ് അമ്മാവുടെ കണ്ണുനീരൊപ്പി. കരച്ചിൽ നിന്ന് പോയെന്ന് അമ്മാവ് പറഞ്ഞു.

പിന്നീട് അപ്പാവും, അമ്മാവും അയ്യരെ തിരക്കി യാത്രയായി. റാന്തൽ കത്തിച്ച് വെളിച്ചം പരത്തി അപ്പാവ് മുന്നാലെ; പിന്നാലെ അമ്മാവ്.

ജാഥ നീങ്ങ് വന്ന് കവലയിലെത്തി.

'റിട്ടേൺ' തിരിഞ്ഞ് മഠത്തിലേക്ക് മടങ്ങാൻ പോവും ജാഥ നിശ്ചയിച്ചുവത്രെ! പെട്ടെന്ന് അപ്പാവുക്കൊരു ബുദ്ധിതോന്നിയെന്ന് അമ്മാവ് പറഞ്ഞു.

അപ്പാവും, അമ്മാവും ഇടവഴിയിലേക്ക് കയറി.

ദൈവം കാണിച്ചു കൊടുത്തതാണെന്ന് അമ്മാവ്.

അല്ല കാലനാണെന്ന് അപ്പാവ്.

"പാട്ടി! പാത്തിട്ടാങ്കളാ......അതെ" അപ്പാവ് ചോദിച്ചു.

"എന്നാ......അതെ എന്നാ"

"ഉങ്കളുടെ തലൈ" അപ്പാവ് ചൂടായിരുന്നു.

ഇടന് അപ്പാവ് വിളക്കം കൊണ്ട് പൊന്തക്കാട്ടിലേക്ക് ചാടിച്ചെന്നു. ബഹളത്തിൽ മറെറയാൾ രൂപം ഒരു സ്ത്രീയായി മാറിയിരുന്നു.

അപ്പാവുക്ക് രൈഫിളിൽ "എയിം" കിട്ടിയില്ലത്രെ! അത്രക്ക് വേഗമായിരുന്നു സ്ത്രീരൂപത്തിന്.

കൂടാതെ ബോധംകെട്ട് ഉറങ്ങിയിരുന്ന അയ്യരെ കണ്ടു. അയ്യർ നല്ല ഉറക്കത്തിലായിരുന്നോ എന്ന് അമ്മാവുക്ക് ചോദിക്കണമെന്നും, വേണ്ടായെന്നും തോന്നി.

x x x x x x

പിറെറന്ന് പൊതുജനം അറിയുന്നതിന് മുമ്പ് അപ്പാവും, അമ്മാവും അയ്യരെ മഠത്തിലെത്തിച്ചു. മഠത്തിലെത്തിയപ്പോൾ അപ്പാവ് പറഞ്ഞത്രെ:

"പാട്ടി... കൊഞ്ചം ചൂട് തണ്ണി പോട്"

"എന്നതുക്ക്"

"ശുദ്ധിവരത്തുക്ക്" □

അമൂല്യനിമിഷങ്ങളെ
അഴകററ ചിത്രങ്ങളിൽ
അനശ്വരമാക്കുക.
CHAMPION STUDIO
ALWAYE
KERALA
PHONE: 394
PHOTOGRAPHERS & PHOTO-GOODS DEALERS

Contact
SPORTS CENTRE
DEALERS IN SPORTS & TOYS
PRESS CLUB ROAD, ERNAKULAM
COCHIN - 11
Prop: A. R. JOSEPH
PHONE 31981

ഭഗ്നചിന്തകൾ

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി യു.

പ്രിയപ്പെട്ട രഘു,

ഒരു ജ്യേഷ്ഠന്റെ എല്ലാ അവകാശങ്ങളും നീ നിഷേധിച്ചെങ്കിലും, അവസാനമായി ഒരു എഴുത്തു വായിക്കുവാനുള്ള സന്മനസ്സെങ്കിലും നിന്നിൽനിന്നും നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കയില്ല എന്ന വിശ്വാസത്തോടെ ഞാൻ എഴുതുകയാണ്.

—വേദനിക്കുന്ന സ്വപ്നങ്ങൾ ആത്മാവിന്റെ ഉള്ളറകളിൽകിടന്നു പൊട്ടിത്തെറിച്ചപ്പോൾ, ചിന്തകളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ട് പദങ്ങളായി നിരക്കുകയാണ് ഈ കടലാസ്സിൽ.

ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തിന്റെ നാരായവേരും വിലമതിക്കാൻ കഴിയാത്തതുമായ ഒരു വർഗ്ഗമാണ് ഡോക്ടർമാർ-മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭൂമിയിലെ ദൈവങ്ങൾ!-അത്ഭുതകരമായ മനുഷ്യയന്ത്രത്തിന്റെ എൻജിനീയർമാർ! ജീവിക്കുകയും, ജീവിപ്പിക്കുകയും, ചെയ്യുന്ന അപാരന്മാർ.

ആ വർഗ്ഗത്തിൽ നീയും ഒരു അംഗമാണെന്നുള്ളതിൽ, നിന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ അഭിമാനിക്കുന്നു.

അതെ, വെറും ഒരു കർഷകൻ മാത്രമായ ഈ ജ്യേഷ്ഠന്റെ അനുജൻ മാനവസമുദായത്തിന്റെ ഉദ്ധാരകനും സമർത്ഥനുമായ ഒരു ഡോക്ടറായിത്തീർന്നതിൽ തീർച്ചയായും അഭിമാനിക്കേണ്ടതാണ്. പക്ഷെ, ആ അഭിമാനം ക്ഷണികം മാത്രമായതിൽ ഞാൻ അനുതപിക്കട്ടെ.

ഇന്ന് ഉന്നതപദമലങ്കരിക്കുന്ന ഒരു ഡോക്ടറായി നിന്നെ കാണുന്നതിനേക്കാൾ എന്റെ പഴയ രഘുവിനെ കാണുവാനാണ് ഞാൻ കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്. അന്നത്തെ നിന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ ആ മുഖത്തുനോക്കി ഞാൻ സർവ്വവും മറന്നു നിന്നിട്ടുണ്ട്. അതെല്ലാം എന്റെ ജീവിതത്തിലെ സന്തോഷപൂർണ്ണമായ നിമിഷങ്ങളായിരുന്നു.

ഭൂതകാലത്തിന്റെ സമ്പൽസമൃദ്ധമായ ആ ഏടുകളിൽ ഇന്നൊരു ഡോക്ടർ രഘുവായ നിന്നേക്കാളും തികച്ചും വ്യത്യസ്തനായ ഒരു രഘുവിനെ നിനക്കു കാണിച്ചുതരാം.

അന്ന് നീ ഒരു ദരിദ്രകുടുംബത്തിൽ രോഗിണിയായ ഒരു മാതാവിന്റെ പുത്രനും, അദ്ധ്വാനിച്ച് കുടുംബത്തെ നല്ല നിലയിൽ നിലനിറുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു ജ്യേഷ്ഠന്റെ സർവ്വവുമായ സഹോദരനായും വളർന്നു. ചെറുപ്പത്തിലേതന്നെ നിന്റെ പഠിക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹം എന്നെ വളരെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. വിദ്യാലയത്തിൽ എല്ലാ ക്ലാസ്സിലും നീ നിന്റെ സാമർത്ഥ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

സ്കൂൾ കഴിഞ്ഞു വീട്ടിൽ വന്നാൽ നിന്റെ കളികൾ മിക്കവാറും പൂക്കളോടും പൂമ്പാറ്റകളോടുമായിരുന്നു. ഉന്മേഷമൂറുന്ന ഇളംകാറ്റ് കരകളെ കിക്കിളിയിട്ടൊഴുകുന്ന വനനാഗങ്ങളുടെ കരളിനെ പുളകിതമാക്കുമ്പോൾ, ഓരോ തുള്ളികൾ പടർന്നുപിടിച്ച തടിനികളിൽ തത്തിക്കളിച്ചിരുന്ന നിന്നെനോക്കി ... പിടിയിൽ കൈകളുയർത്തി പ്രതിമകണക്കെ ... ഞാനെ മണിക്കൂറുകളോളം നിന്നിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ഏകയത്നത്തിലെ നിന്റെ മായാത്ത ചിത്രങ്ങളാണ്.

തന്റെ അവസാനത്തെ പ്രാണവായുവിൽപോലും നിന്റെ ഭാവിയിൽ ആശങ്കാകുലയായ നമ്മുടെ മാതാവ് വേർപിരിഞ്ഞപ്പോൾ, എന്റെ കണ്ണിൽനിന്നും ഉതിർന്ന അശ്രുകണങ്ങളുടെ ഫലമാണ് ഇന്നത്തെ നിന്റെ ഉന്നതസ്ഥാനം. മാതാവിന്റെയും പിതാവിന്റെയും വാത്സല്യം നിനക്ക് ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ, ഒരു സഹോദരനെക്കാൾ ഉപരിയായി ഞാൻ നിന്നെ ഓമനിച്ചു.

നീ ഒരു സർവ്വകലാശാലാ വിദ്യാർത്ഥിയായപ്പോൾ നിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി എന്റെ ആവശ്യങ്ങളെ അവഗണിച്ച് നിന്റെ സർവ്വവിധ ഉൽക്കർഷങ്ങൾക്കും ദൈവത്തോട് പ്രാർത്ഥിച്ച് അതിൽ ഞാൻ സംതൃപ്തി കണ്ടെത്തിയിരുന്നു.

നമ്മുടെ നിലങ്ങളിൽ അന്യകാളകളുടെ കാലടികൾ പതിഞ്ഞപ്പോൾ, നീയെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ, ഞാൻ സമാധാനിക്കയായിരുന്നു.

ഇടക്കത്തിലെ നീയൊരു വികാരജീവിയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് സർവ്വകലാശാലയുടെ വളപ്പിൽ നിന്റെ കണ്ണു മഞ്ഞളിച്ചു. ആകാരസമ്പന്നനായ നീ വിലപിടിച്ച വസ്ത്രങ്ങളുടുത്തണിഞ്ഞപ്പോൾ, കലാശാലയുടെ പാശ്ചാത്യം നിന്നെ സർവ്വവും മറക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. നീ ഏറെ ഭ്രമിച്ചുപോയി.

നിന്റെ ചിലവുകൾ വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ, ഉപജീവനമാർഗ്ഗമായ കാളകൾപോലും അവരുടെ കഴുത്തുകൾ കശാപ്പുകാരന്റെ കൊലക്കത്തിയുടെ മൂർച്ചനോക്കുന്നതിനു കനിച്ചുകൊടുത്തു. പഠിത്തത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടമായപ്പോഴേയ്ക്കും നീ എനിക്കു വിട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന എഴുത്തുകളുടെ എണ്ണം കുറഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരുന്നു.

മലഞ്ചെരിവുകളിൽ മലർവാടിയൊരുക്കുകൊണ്ട് പ്രകൃതിയുണരുമ്പോൾ മുതൽ ചക്രവാളമേഘങ്ങൾ ഹരിചന്ദനമണിയുംവരെ ഒരു നല്ല നാളെയെ സ്വാഗതംചെയ്യാനുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ അദ്ധ്വാനം കഴിഞ്ഞ് പാടങ്ങളിൽ ഉറങ്ങുന്ന പതവത്തിൽ വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ നിന്റെ വിവരങ്ങൾ അറിയാതെ മിഴി തുറന്നിരുന്നു നേരം വെളുപ്പിച്ച എത്രയോ രാത്രികളെ ഞാൻ പിന്നിട്ടിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴെല്ലാം നീ സ്വർഗ്ഗലോകത്തിൽ വിഹരിക്കയായിരുന്നു.

എന്നെ പണത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമായ ഒരു മനുഷ്യനായിട്ടാണ് നീ ദർശിച്ചത്. ഞാൻ നിന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നില്ല. പക്ഷെ, ഉപദേശിച്ചപ്പോഴെല്ലാം നീ എന്നെ ശത്രുവായി കാണുകയായിരുന്നു. അതും നിന്റെ കുറ്റംകൊണ്ടല്ല. "സ്വന്തം ഏട്ടത്തിന്റെ ഗുണദോഷം സഹിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത, എന്നാൽ അന്യന്റെ ചെരുപ്പുകൾ പിടിക്കുവാൻ നിഷ്പ്രയാസം കഴിയുന്ന ഒരു ഭ്രാന്തൻ ഇന്നും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ട്". നീ അതിൽ ഒരുവൻ മാത്രം."

നീ ഒരു ഡോക്ടറായിത്തീർന്നപ്പോൾ നിന്റെ ആരാധകരുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചു. അവർ നിന്നെ ആരാധിക്കുകയാണെന്ന് നീ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. അവർ നിന്നെയല്ല നിന്റെ പണത്തെയാണ് ഇഷ്ടപ്പെട്ടത്. അതുകൊണ്ട് സ്നേഹവും നേടാമെന്നു നീ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതു കൈയ്യിലുള്ളവരെ ലോകം ഉള്ളുകൊണ്ടു വെറുക്കുന്നു. പുറമെ ആരാധിക്കുന്ന ഭാവം നടിക്കുന്നു.

അതെ, ഇതാണ് ഇന്നത്തെ ലോകം. 'ധനം' അതിന്റെ പിന്നാലെ ഭ്രാന്തന്മാരെപ്പോലെ പായുകയാണ് എല്ലാവരും. ആ ഓട്ടത്തിൽ തട്ടിയും വീണും വീഴുന്ന നിരപരാധികളെ തിരിഞ്ഞുപോലും നോക്കാതെ, ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് കുതിക്കുകയാണ് അവർ. ആ അന്ധമായ പ്രയാണത്തിൽ നീയും പെട്ടുപോയി എന്നുമാത്രം.

കണ്ടുപ്പെട്ടെങ്കിൽതന്നെ, എന്റെ അനുജൻ ധനവാനായിത്തീരാനല്ല, സംസ്കാരമുള്ള-വിദ്യാസമ്പന്നനായ ഒരു യുവാവായി കാണാനാണ് ഞാൻ കൊതിച്ചത്.

പക്ഷെ, നിന്റെ സംസ്കാരം! ആരാധകരുടെ മുൻപിൽ, സ്വന്തം രക്തത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായ ഞാൻ ജ്യേഷ്ഠനാണെന്നു പറയാൻ അറയ്ക്കുന്ന നിന്റെ സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചോർത്ത് ഞാൻ സഹതപിക്കുകയാണ്.

മരിക്കാറായിക്കിടക്കുന്ന സ്വന്തം മാതാവിന്റെ രോഗവിവരം അറിയിക്കുവാൻവന്ന ഒരു പിഞ്ചു ബാലന്റെ നിറഞ്ഞ കണ്ണിൽ നോക്കിയിട്ട് ഭാര്യയോടുകൂടെ സുഹൃത്തിന്റെ വീട്ടിൽ ഡിന്നറിനു പോകുന്നതു സംസ്കാരമല്ലെടാ.

ഇന്നു നീ ഒരു വലിയ ബംഗ്ലാവിന്റെ ഉടമസ്ഥനും ധനികയായ ഒരു യുവതിയുടെ ഭർത്താവും രണ്ടു കുട്ടികളുടെ പിതാവുമാണ്. നീ ഇഷ്ടപ്പെട്ടവളെത്തന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചു. ഞാൻ ഉപദേശിച്ചു. എതിർത്തു് നിന്റെ മൗലികാവകാശത്തെ ചോദ്യംചെയ്യുന്നില്ലായിരുന്നു. ഭാവിയെ കരുതി മാത്രം.

എന്റെ ഉപദേശങ്ങളെല്ലാം നിന്റെ ഹൃദയവിപഞ്ചികക്ക് സംഗീതമാധുര്യം പകരുന്ന സുന്ദരിയുടെ സൗന്ദര്യകിരണങ്ങളിൽ മറവിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ സ്വയം പിൻവാങ്ങുകയായിരുന്നു.

ഒരു കാര്യം മറക്കരുത്. ഒരു പാവപ്പെട്ടവന്റെ-നിലം ഉഴുന്ന വെറുമൊരു കർഷകന്റെ- വിയർപ്പുതുള്ളികൾകൊണ്ട് പടുത്തുയർത്തിയതാണ് നിന്റെ ഇന്നത്തെ ഈ 'സ്ഥാനമാനങ്ങൾ' അതു നീ 'വിവാഹ'മെന്ന കരിമ്പടത്തിലെ പുതച്ചുവച്ച ഒരു വിലപ്പെട്ടുകൊണ്ടാക്കരുതെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചില്ല.

നീ ഒരു സാധുകുടുംബത്തിലാണ് ജനിച്ചത്. നിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം നിനക്കു കുറച്ച് പണമുണ്ടാക്കി. അതു ധനികയായ ഒരു യുവതിയുടെ കൈവശമാണ്. അതു പണപ്പെട്ടിയുടെ ഭാരം കൂട്ടുവാനല്ല ഉപയോഗിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. പാവപ്പെട്ട ഒരു പെൺകുട്ടിയെ കണ്ടെത്തി ദരിദ്രകുടുംബത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷിച്ചു വിവാഹംകഴിച്ച് ആ ദരിദ്രകുടുംബത്തെ രക്ഷിച്ചെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നേനെ.

നീ മാനവലോകത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷകനാണ്. നിന്റെ ഭാര്യയിൽനിന്നും നിനക്ക് ശുശ്രൂഷ ലഭിക്കാത്തിടത്തോളംകാലം മറ്റുള്ളവരുടെ കാര്യത്തിൽ നീ എങ്ങിനെ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കും. നീ പറഞ്ഞ് പണിയെടുക്കുമ്പോൾ നിനക്കുവേണ്ടി അടിമയെപ്പോലെ ഒരുങ്ങിനിൽക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്ന നിന്റെ കൂടെ സ്നേഹമുള്ള തെളിവാകേണ്ടിയിരിക്കുന്ന ഭാര്യ. സ്വന്തം കുട്ടികളെ പരസ്ത്രീകളെക്കൊണ്ടു പോറ്റിച്ച് ക്ലബ്ബുകളിലും മഹിളാസമാജങ്ങളിലും രാപകൽ അഴിഞ്ഞാടും നടക്കുന്ന, ഹൃദയമില്ലാത്ത തെരുവുപകൽ ആയിരുന്നില്ല നിന്റെ ഭാര്യയാകേണ്ടിയിരുന്നത്.

നിന്റെ ഭാര്യ എന്നെ ഒരപരിഷ്കൃത സംസ്കാരഹീനനായ - പഴയ ആചാരങ്ങളുടെ ചാണകക്കുഴിയിലെ കുഞ്ഞുപ്പുഴുവായി വിലയിരുത്തിയേക്കാം.

ഉല്ലാസത്തിനുവേണ്ടി ഏതു വൃത്തികേടുകളും കാ

(ശേഷം 31-ാം പേജിൽ)

നന്ദകുമാർ പി. കെ.

ജനനത്തിന്റെ അവസാനം

...ത്തുലിൽ പൊള്ളുകയും താഴുകയും ചെയ്യുന്ന എട്ടുകാലി. കാറ്റു തട്ടിയപ്പോൾ മുകളിലേയ്ക്ക് പൊങ്ങി. അല്പം വിശ്രമിച്ചു. വീണ്ടും മുകളിലേയ്ക്ക് കയറി ഉത്തരത്തിൽ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു. പെട്ടെന്ന്, ഒരു ഗൗളി നാക്ക നീട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അകത്തേയ്ക്ക് മറിഞ്ഞു.

അയാൾ നെടുവീർപ്പിട്ടു. കട്ടിലിൽ ചിതറിയ പുസ്തകങ്ങൾ കാഫ്കേയും കാമുവുമുണ്ട്. സാർത്രേയുടെ വായിച്ചുനിർത്തിയ പേജ് മടങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. ഷെല്ലിയുടെ കവിത- സൗന്ദര്യത്തിന്റെ മധുരിമ പുരണ്ടവരികൾ -ഷെൽഫിന്റെ മുകളിലിരുന്ന് പരിഹസിക്കുന്നപോലെ തോന്നി. എല്ലാവർക്കും എല്ലാത്തിനും പുച്ഛം!

കയറിട്ട കട്ടിലിൽ നിവർന്നിരുന്നപ്പോൾ കരഞ്ഞു. പാവം! കട്ടിലിനും ആത്മാവുണ്ടാകണം; ദുഃഖത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണതയിൽ വലിച്ചുവരുന്ന മോഹത്തിന്റ്. വരണ്ട വന്ധ്യതയിൽ വെളുത്തപല്ലിന്റ്. എല്ലാത്തിനും ആത്മാവുണ്ട്. സർവ്വവും വായിച്ചുതള്ളിയ തനിയ്ക്കോ? പരതുമ്പോൾ(?) തലച്ചോറിൽ ഇടിമിന്നൽ മാത്രം. കറുത്തരോമക്കൂട്ടങ്ങളിൽ പാലപ്പൂവിന്റെ പരിമളം പുരണ്ട കാറ്റു തട്ടുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന തണുപ്പ്.

പടിഞ്ഞാറ് ചുവപ്പ്. സന്ധ്യയ്ക്ക് മഞ്ഞ നിറം മുട്ടുന്നു. ഇരുണ്ട മേഘങ്ങൾ. വെളുത്ത അലുക്കുകൾ തീർത്ത കവണിയ(?) കവിൾത്തടം. എന്റെ വേദന, എന്നിൽ മാത്രം ഒതുക്കി നിർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന വേദന... രാത്രി മഴ പെയ്യുമോ?

“ഹാർഡി പെസിമിസ്റ്റായിരുന്നോ ചേട്ടാ?” ആരുടേതാണാച്ചോദ്യം? ഓ! സന്ധ്യതന്നെ. ആണോ? രാത്രിയെ പകലാക്കുന്ന വൈദ്യുതി. കറങ്ങുന്ന പങ്കക്കീഴെ, മേശയിൽ കൈമുട്ടുകൾ വച്ച് വീണ്ടും ചോദിച്ചു. ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. തഴഞ്ഞു.

“ഹാർഡി പെസിമിസ്റ്റായിരുന്നു കുട്ടീ”.

നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ വഴങ്ങേണ്ടിവന്നു. അവൾ വിശ്വസിക്കട്ടെ. എല്ലാവരും വിശ്വസിക്കട്ടെ! ആർക്കും ആരെയും എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും വിശ്വസിക്കാം. വിശ്വസിക്കട്ടെ. എന്തിന് തഴഞ്ഞു എന്ന് ചോദിക്കരുത്. എന്റെ ആവശ്യം കണ്ണട എടുത്തുവച്ചു വായിക്കുമ്പോൾ(?) ഉണ്ടാകുന്ന തലവേദനയെ വെറുക്കുക എന്നുള്ളതാണ്. വാചകം അധികമടിച്ചാൽ എനിക്കതിനു കഴിഞ്ഞെന്നു വരില്ല.

“നിങ്ങളെന്നാ മിസ്റ്റർ ഉറക്കത്തിൽക്കിടന്ന്, ഒ[illegible]ക്കണമെന്ന് പറയുന്നത്?”

ഡോക്ടർക്കങ്ങനെ ചോദിക്കാം. നിങ്ങൾക്കറിയില്ലാ എന്തിനാണെന്ന്! അണുക്കളെക്കൊല്ലും കുട്ടികളുമായി ഇടപഴകി. ഡോക്ടർക്കതും [illegible] സ്വമാതംഉള്ള(?) ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു. ഇല്ലേ, നിങ്ങൾ [illegible] ചിരിച്ചുകാണിക്കുകയും കീറിമുറിക്കുകയുമാണ് നിങ്ങളുടെ ജോലി. എന്റേതതല്ല. ഞാൻ വായിക്കുമ്പോൾ [illegible] നിങ്ങൾ ശകാരിക്കാറില്ലേ? നിങ്ങൾ പഠിച്ച പാഠ[illegible]ത്ത് ലോകത്തെ നന്നാക്കാനാണോ? അതെ, [illegible] എന്ന് പറയൂ. നിങ്ങൾ വായിച്ചുപഠിച്ച്, [illegible] ലോകത്തെ നന്നാക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിലും [illegible] ന്നെന്നുപറയണം. ഞാൻ ‘മൂലധനവും’ ‘ഡാർവിനിസവും’, ന്യൂട്ടൻസ് ലോയുമെല്ലാം വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. [illegible] ച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുകയാണ് ശരി. [illegible] ല്ലാം ഇപ്പോഴും ഞാനോർമ്മിക്കുന്നു. [illegible] ലോകത്തെ നന്നാക്കാനല്ല മിസ്റ്റർ. എനിക്കറിയേണ്ടത് [illegible] നാണോ എന്ന് ചോദിക്കാം. അല്ല! [illegible] പക്ഷെ ഒന്ന് ഞാൻ പറയാം. ഒന്നും ഒന്നും [illegible] രണ്ടല്ലേ സ്നേഹിതാ? പക്ഷേ രണ്ടിൽ നിന്ന് ഒന്ന് [illegible] റച്ചാൽ എപ്പോഴും ഒന്നാവില്ല. [illegible] ന്ന കണക്കല്ല ഇതെന്നോർക്കണം. [illegible] ത്തിലുള്ള വ്യത്യാസം.

അപ്പുപടിച്ചൊല്ലിക്കൊണ്ട്(?) അമ്മ [illegible] ള്ളുമ്പോൾ. സന്ധ്യതെങ്ങിനിന്നില്ലുന്നു(?). [illegible] മ്പോൾ കണ്ണുകൾ ഈറനാവുന്നുണ്ടാകണം! പാവം [illegible]

സന്ധ്യ, എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട സന്ധ്യ, അകന്നകന്നുപോകുമ്പോൾ... ഞാൻ വേദനിക്കുന്നു.

ഞാനെന്ന വ്യക്തി. എന്നിൽ തുടങ്ങി എന്നിലവസാനിക്കുന്ന രക്തവാഹിനികൾക്ക് ക്ഷതം ഏല്ക്കുമ്പോൾ... അറിയില്ല, ദുഃഖത്തിന്റെ പര്യായത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ചിട്ടില്ല. സൗന്ദര്യത്തെ വേദനയുടെ ആഴിയിൽ കടക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, പൊളിഞ്ഞ പാലത്തിന്റെ മുകളിലിരുന്ന് ചിരിക്കുന്ന ഒരു പാപ്പരായ മനുഷ്യനല്ല ഞാൻ.

ഞാൻ എപ്പോഴും ആർത്തരെക്കുറിച്ചോർക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കറിയാമോ ആർതർ ആരായിരുന്നെന്ന്? മോമിന്റെ കഥാപാത്രത്തെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? മാന്ത്രികലോകത്തിൽ, ആ ലോകത്തിൽ മാത്രം ജീവിച്ച് മരിച്ച് മണ്ണടിയുന്ന ഞാൻ... എനിക്കെത്താൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ!

അയ്യോ .. എന്റെ നെഞ്ച് വേദനിക്കുന്നേ .. രക്ഷിക്കുവാൻ തോന്നുന്നു . ചോരയോ ......ഡോക്ടർ ...

വെള്ളപ്രാവുകളിൽ അകമ്പടി സേവിച്ച് ഡോക്ടർ. ആളുകൾ തിങ്ങി.

“സോറി, ഇയാൾ മരിച്ചു.”

“അയ്യോ കഷ്ടം! എത്ര വിവരമുള്ള മനുഷ്യനായിരുന്നു. എം. എ. ക്കാരനായിരുന്നു.” ആരോ പറഞ്ഞു.

അടുത്ത ബെഡിൽ കിടന്നിരുന്ന വലിവുള്ള വയസ്സൻ;- “എന്തൊക്കെ ആയാലെന്താ, പോയപ്പോൾ തീർന്നില്ലേ?” □

(29-ാം പേജിൽനിന്നും തുടർച്ച)

ന്നുകൊണ്ട് അറിയുന്ന അത്തരം ചെയ്തികളുടെ നഗ്നതയിൽ തന്റെ നിരപരാധിത്വം കാണിക്കാൻ സംസ്കാരമെന്ന പദത്തിന്റെ ചുവടുപിടിക്കുന്നതിൽ എത്ര ചെറിയ[illegible]ന്നുണ്ടെന്ന് ചിന്തിക്കാനുള്ള വിവേകം നിങ്ങൾക്കിനിയും ആയില്ല. ഞാനൊന്നും പതിച്ചിട്ടില്ല.

മണ്ണിനോടും ചാണകത്തിനോടും ഇടപഴകുന്നവനാണ് ഞാനെങ്കിലും ഒരു ചെറിയ ജീവിതം ഞാനും സ്വപ്നം കണ്ടതായിരുന്നു. നിന്റെ പഠിപ്പ് ഒരു പക്ഷെ എന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യമായ ആ നിക്കം(?) അല കോലാപ്പെടുത്തിയെങ്കിലോ എന്നുകരുതി ഞാൻ മനപ്പൂർവ്വം ആ സ്വപ്നത്തിൽനിന്നും സ്വതന്ത്രനായി. എല്ലാം നിന്റെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നു.

പപ്പനാട്ടുകളുടെ(?) കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന പ്രകാശത്തിൽ [illegible] ബലികഴിച്ച്, കർത്തവ്യത്തെ [illegible] വെറും ശവാവിനെപ്പോലെ(?) വാലാട്ടുന്നു സംസ്കാരം [illegible].

ഇനിയെങ്കിലും നിന്റെ ചുറ്റുപാടുകളിലും കുടിലുകളിലും കൊട്ടാരങ്ങളിലും താമസിക്കുന്ന മനുഷ്യരെ വെറും[illegible] ഒന്ന് ആ കറുത്ത കണ്ണാടിയിൽക്കൂടിമാത്രം കാണാൻ ശ്രമിക്കാതെ നിന്നെപ്പോലെതന്നെ മജ്ജയും മാംസവും, വികാരങ്ങളും, വിചാരങ്ങളും, സ്വപ്നങ്ങളും, ആശയങ്ങളും, ലക്ഷ്യങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും ഉള്ള സഹജീവികളായിട്ട് കാണുവാൻ ശ്രമിക്കൂ. പണക്കാരെ വെറുക്കണമെന്നല്ല ഞാൻ പറഞ്ഞത്:- സ്നേഹിക്കുവാനും സ്നേഹിക്കപ്പെടുവാനും മോഹിക്കുന്ന ഒരു ഹൃദയം അവർക്കുമുണ്ട്.

സ്വന്തം മനസ്സിന് സമാധാനമില്ലാത്തിടത്തോളം കാലം എങ്ങിനെ നിനക്ക് മറ്റുള്ളവരുടെ മനസ്സിൽ സമാധാനം കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിക്കും. കൃത്രിമമായ ബാഹ്യസൗന്ദര്യത്തേക്കാൾ നിഷ്കളങ്കമായ ആന്തരികസൗന്ദര്യത്തിനു വില കല്പിക്കൂ..!

നിന്റെ ഭാവനകൾ പിച്ചവച്ചു, നിന്റെ എഴുത്തുടിപ്പുകൾ ഉതിർന്നുവീണ, ആ ചെറിയ ഭവനം നീ ബിരുദധാരിയായപ്പോൾ വാങ്ങിയ കടംവീട്ടുവാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ ഇന്നന്യാധീനത്തിലാണ്. അവിടെ ഒരു ബൃഹത്ഹർമ്മ്യം ഉയർന്നുവരുന്നു. അതിൽ ഒരു രോഗി ആവിർഭവിക്കുമ്പോൾ ഡോക്ടർ അനുപേക്ഷണീയനായ് വരും. ആ ഡോക്ടർ നീയായിരിക്കാനും മതി. അങ്ങിനെ നീ വീണ്ടും അവിടേക്ക് കടന്നുചെല്ലും! അവിടെയുള്ള ഓരോ മൺതരിയും ഓരോ നെല്ലുതിരും നിന്നെ നോക്കി പൊട്ടിച്ചിരിക്കും. നിന്റെ കാലുകൾ ഇടറാതിരിക്കട്ടെ. ശാസ്ത്രസാങ്കേതികത്തിന്റെ വേഗത വർദ്ധിക്കാതിരിക്കട്ടെ.

ഇന്ന ഞാനെങ്കനാണ്(?). ആരോഗ്യമുള്ള ശരീരമാണെങ്കിലും മാനസികാസ്വാസ്ഥ്യം ആ ആരോഗ്യത്തെ സാരമായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭൂതകാലത്തിന്റെ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന മായാത്ത സ്മരണകൾ മാത്രമാണ് എന്റെ കറുത്ത ഭാവിയിലെ പ്രകാശരേഖകൾ.

സഹായകരില്ലാതെ ലക്ഷ്യബോധമില്ലാതെ വിശാലമായ ഈ ലോകത്തിലേക്ക് തകർന്ന ഒരു ഹൃദയവും, കൊഴിഞ്ഞുവീണ ഇന്നലെകളുടെ കുറെ മനസ്വപ്നങ്ങളുമായി ഞാനിറങ്ങിത്തിരിക്കുകയാണ്.

നിറുത്തട്ടെ,

സസ്നേഹം

നിന്റെ സ്വന്തം ജ്യേഷ്ഠൻ

ഞാൻ സ്നേഹിച്ചു. എല്ലാം മറന്നവളെ ആരാധിച്ചു. വനാന്ത്ര പുഷ്പത്തിൻെറ ഇതളുകൾ വിടർന്നു. അതിനുള്ളിൽ തങ്ങിനിന്ന മഞ്ഞിൻതുള്ളിയിൽ അവളുടെ ആർദ്രമായ കറുത്ത കണ്ണുകൾകണ്ടു.

എൻെറ ഹൃദയംതുടിച്ചു.

ഞാൻ വേദനിച്ചു.

വേദനയിലൂടെ പുഞ്ചിരിച്ചു. പക്ഷെ ആരും അറിയാതെ.

റോസാപുഷ്പത്തിൻെറ ഇല്ലികൾക്കുള്ളിൽ ഊറിനിന്ന തേൻതുള്ളിയിൽ ഞാനവളുടെ കൊച്ചധരങ്ങൾ കണ്ടു.

ചുവന്നതു്.

തുടുത്തതു്.

എൻെറ ഹൃദയത്തിൻെറ വേദന ചിരിയിലലിഞ്ഞു.

വനമധ്യത്തിൽ ഒരു കൊച്ചുതടാകം. തടാകത്തിൽ ഒരു ഗന്ധർവ്വകന്യക, ചുററിലും നില്ക്കുന്ന പാലപ്പൂവിൻെറ പരുത്ത പരിമളത്തിൽ ലയിച്ചു് നഗ്നയായി നീരാടുന്നു. ആ ഗന്ധർവ്വകന്യകയുടെ വെണ്ണക്കൽ ശരീരത്തിലെ വളവുകളിലും ചെരിവുകളിലും ഞാനവളെ കണ്ടു.

എൻെറ മാനസപ്രിയയെ,

എൻെറ ഇഷ്ടദേവതയെ,

വെൺമേഘത്തിൻെറ നിറമുള്ള ചായം അലിയിച്ചു. ആ ചായത്തിൽ മുക്കി ഒരു വെള്ളപുടവ നെയ്തെടുത്തു. വായുവിനേക്കാൾ നേർമ്മയുള്ളതായിരുന്നു അതു്. ഞാൻ നഗ്നമായ ശരീരത്തിൽ അണിയിച്ചു. പ്രപഞ്ചത്തിലെ പുഷ്പങ്ങളുടെ വർണ്ണമെല്ലാം ആ പുടവയിൽ ഇണക്കിച്ചേർത്തു.

ആൻറണി പി. ഏ

നിള

എൻെറ രക്തത്തിൻെറ നിറം വെളുത്തതായിരുന്നു. ഒരു തുള്ളി വെളുത്ത രക്തം ആ നെററിയിൽ ചാർത്തി.

ഭൂമിയിലെ വെണ്ണക്കല്ലുകൾ പെറുക്കിയെടുത്തു് ഒരു വെൺ ഗോപുരം ഞാൻ പണികഴിപ്പിച്ചു. അതിന്നു മുൻവശത്തു്, ധനമാസത്തിലെ നിലാവുള്ള രാത്രിയിൽ പൂക്കുന്നതിനു് ഒരു പാലയും നട്ടുവളർത്തി.

വർഷങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചും, പൊട്ടിക്കരഞ്ഞും കടന്നുപോയി.

ഹൃദയം വേദനിച്ചു.

ഞരമ്പുകളെല്ലാം വലിഞ്ഞുമുറുകി.

ആത്മാവിനുള്ളിൽ കൊടുങ്കാറ്റുണ്ടായി. പുറമേ ശാന്തമായ കൊടുങ്കാറ്റു്, ഞാൻ ആ ശില്പത്തിൻെറ മുഖത്തു നോക്കി—അതെ, ഞാൻ രൂപംനല്കിയ ശില്പത്തിൻെറ, ഓരോ അവയവും സസൂക്ഷ്മം നോക്കി. അവസാനത്തെ മിനുക്കുപണിയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. ശില്പത്തിൻെറ നിമ്നോന്നതങ്ങളിൽ വിരൽസ്പർശിച്ചു് ഞാൻ നഗ്നശിരസ്കനായി നിന്നു. എൻെറ ചൂടുള്ള ശ്വാസവായു ആ ശില്പത്തിൻെറ കവിൾത്തടങ്ങളിൽ സ്പർശിച്ചു.

ശിൽപം വിറയിൽ കൊണ്ടു.

ചുണ്ടുകൾ പതുക്കെ ഇളകിചലിച്ചു.

കണ്ണുകൾ ആർദ്രമായി.

ഇടറുന്ന ശബ്ദസ്വരത്തിൽ ഞാനവളെ വിളിച്ചു.

'ഉഷസ്സേ'.........അതായിരുന്നു ഞാൻ ആ ശില്പത്തിനിട്ട പേരു്.

'ഉഷസ്സ്'

അവൾ വിളികേട്ടില്ല.

കണ്ണുകൾ എന്നിലേയ്ക്കുയർത്തിനോക്കി. ആ കണ്ണുകളിൽ നീർതുള്ളികൾ പരക്കുന്നതു് ഞാൻ കണ്ടു. എൻെറ കണ്ണുകൾ വിറച്ചു. വീണ്ടും അക്ഷരങ്ങൾ അടർത്തിയെടുത്തു് പതുക്കെ വിളിച്ചു.

ഉഷസ്സ്......

അവൾ ഞെട്ടി. ആ ശബ്ദത്തിൽ കടലിൻെറ ഇരമ്പലുണ്ടായിരുന്നു. കൊടുംകാററിൻെറ വേഗതയുണ്ടായിരുന്നു. ഇരുട്ടിലെ വെളിച്ചവും നിശബ്ദതയിലെ ശബ്ദവുമായിരുന്നു ആ മന്ദമായുണ്ടായ മുരൾ.

ഞാനതു കേട്ടില്ല. എൻെറ ഞരമ്പുകളിലെ വെളുത്തരക്തം തണുത്തു. ഞരമ്പുകൾ അയഞ്ഞു. എൻെറ ഹൃദയത്തിൻെറ വേദനിക്കുന്ന സ്പന്ദനം നിലച്ചു.

ശില്പി മരിച്ചു. ഞാൻ രൂപംകൊടുത്ത ശില്പം ജീവനുള്ളതായി. എൻെറ ആത്മാവു മുഴുവൻ ആ ശില്പത്തിലേയ്ക്കു് അലിഞ്ഞുചേർന്നു.

കണ്ണുകൾ പ്രകാശിച്ചു.

ഹൃദയത്തിൻെറ ആദ്യചലനം ആരംഭിച്ചു.

പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ ശബ്ദം.

രാക്കിളികൾ പാടി. ചീവീടുകൾ താളംപിടിച്ചു. പ്രഭാതം പൊൻകതിർവിതറിവിടർന്നു. അകലെ മണിനാദം മുഴങ്ങി എനിക്കുവേണ്ടി.

ആ മണിനാദം ആരുടേതാണെന്നു ചോദിക്കാൻ എൻെറ പൊന്നുഷസ്സിൻെറ അധരം വിടർന്നോ...

ശവമഞ്ചത്തിനു പിൻപിൽ ശില്പത്തിനുവേണ്ടി വിലപിക്കാൻ ഉഷസ്സുണ്ടായിരുന്നോ...

ആറടിമണ്ണിൽ തെമ്പടി മണ്ണുവാരിയാൻ മണൽത്തരിപോലെ മാർദ്ദവമുള്ള ഉഷസ്സിൻെറ കൈകൾ വന്നോ...

കല്ലറയ്ക്കുമുകളിൽ രണ്ടുതുള്ളി ചുടുകണ്ണീർ ഒഴുക്കാൻ ആ ദേവതവന്നോ...

ഇല്ല.

ഇല്ല.

ഞാൻ എന്ന ശില്പി ആത്മാവില്ലാതെ സംതൃപ്തിയടഞ്ഞു.

മരണത്തിൻെറ സുഗന്ധമുള്ള സംതൃപ്തി.

എന്നെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തി.

സ്നേഹമുള്ള മനുഷ്യരല്ല.

സ്നേഹമുള്ള ഉഷസ്സല്ല.

സ്നേഹമെന്തെന്നറിയാത്ത ചെറിയ് ചെടികൾ. എൻെറ കല്ലറയ്ക്കുമുകളിൽ ആരാരും അറിയാതെ മുളച്ചു് അതിൻെറ ഇലകൾകൊണ്ടു തലോടി. ചെറിയ പുഷ്പങ്ങൾക്കു് കണ്ണുകൾ ഉള്ളതായി ഞാൻ കണ്ടു. ആ കണ്ണുകളിൽ തങ്ങിനിന്നതു് പ്രഭാതത്തിൻെറ കണ്ണീർതുള്ളികളായിരുന്നു. ആ മൃത്യുവിൻെറ മിത്രങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചു. അവ എനിക്കുവേണ്ടി മൊട്ടുകളെ വിരിയിച്ചു.

പ്രഭാതത്തിൽ.

കുളിർകാററിൽ

അവ എന്നിൽ അർപ്പിച്ചു.

രാത്രികൾ നക്ഷത്രമൊട്ടുകളെ വിരിയിച്ചു. നിഴലുകൾ ഭൂമിയിൽ പതിച്ചു. പകലുകൾ വർണ്ണങ്ങളേകി. അവ ഇളകി ആടി ഭൂമിയിൽ പടർന്നു നൃത്തംവച്ചു. നിലാവിൽ ഇരുട്ടു് അലിഞ്ഞുചേർന്നു. നിശാപുഷ്പങ്ങൾ സുഗന്ധം വാരിവിതറി.

ഇളംകാററു് പാലപ്പൂക്കളെ തഴുകി. ഗോപുരത്തെ സ്പർശിച്ചു. ഉഷസ്സു് കണ്ണുകൾ തുറന്നു. നിലാവിൽ കുളിച്ചുനിൽക്കുന്ന രാത്രിയിലേയ്ക്കു നോക്കി.

ഹൃദയംതുടിച്ചു.

ഉഷസ്സു് അവളിലേയ്ക്കുനോക്കി. അകലെ വെള്ളമേഘക്കീറുകളും, നീല തടാകവും കണ്ടു. സൗന്ദര്യം എന്തെന്നറിയാൻ ഉഷസ്സിൻെറ ഹൃദയം വെമ്പൽകൊണ്ടു.

ദേവന്മാർ അവളെ സ്നേഹിച്ചു. ഇളകിയ മനസ്സുള്ളവർ. ഇളകിയതിനെ ഉറപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചവർ. അവർ ചുണ്ടുകളിൽ മുല്ലപ്പൂക്കളെ വിരിയിച്ചു.

ഉഷസ്സു് അവരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ദേവകുമാരന്മാരെ സ്നേഹിച്ചു. സ്നേഹമെന്തെന്നറിയാൻ എല്ലാം മറന്നവൾ സ്നേഹിച്ചു. ഒരു തുള്ളി ആ ദേവകുമാരന്മാരുടെ ബലിഷ്ഠമായ വലയങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അഭയം തേടി.

അധരങ്ങൾ അധരങ്ങളോടടുപ്പിച്ചു.

സ്പർശിച്ചു.

നിമിഷങ്ങൾ ഉതിർന്നു.

കണ്ണുനീർ അടർന്നു. നിലാവിൽ ഉലയുന്ന നിഴൽ പോലെ ദേവകുമാരന്മാരുടെ ശരീരത്തിൽ സ്പർശിച്ചു് ഇഴകി ഉലഞ്ഞു് താഴെവീണു.

ദേവകുമാരന്മാർ മറന്നു. അവർ അഭിമാനത്തിന്റെ പൊന്നാട പോക്കിപ്പിടിച്ചു് സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ചന്ദനവീഥികളിലൂടെ ഉടനിറങ്ങി. ചവിട്ടിമെതിച്ച വഴിയിലെ ഇളം ചെടികൾ അവർ ശ്വസിച്ച വിഷവായുവേററു് വാടിക്കരിഞ്ഞു.

വർഷങ്ങൾ പലതുകഴിഞ്ഞു ഗോപുരത്തിനു മുന്നിൽ നിന്ന പാല മുന്തപ്രാവശ്യം പൂത്തുലഞ്ഞു. ശലഭങ്ങൾ ഇണകളായി അതിനുചുററും പറന്നുല്ലസിച്ചു.

അവൾ ഉണരാതെയായിരുന്നു.

വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ശരീരത്തിൻെറ നീല നിറം മാറി.

ചുണ്ടുകളിൽ പുഞ്ചിരിയും

കാലുകളിൽ ചിലങ്കയും മുഴങ്ങി.

ഉഷസ്സു് എന്ന ജീവനുള്ള ശില്പം വർഷങ്ങൾ അടർന്നുവീണതു് നോക്കിനിന്നു.

സൗന്ദര്യം തിരിച്ചുകിട്ടി.

അവൾ ദേവകുമാരന്മാരുടെ സ്നേഹത്തെ വെറുത്തു. ദേവസമൂഹത്തെ വെറുത്തു. താളം, താളലയം, എന്തെന്നറിയാൻ അവളുടെ ഹൃദയം വെമ്പൽ കൊണ്ടു.

കനകക്കുഷ്പ്പുറത്തു്, നീലതടാകത്തിനപ്പുറത്തു് മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന മണിഗോപുരത്തിലേക്കവൾ നോക്കി. ആ ഗന്ധർവ്വന്മാരുടെ ഗോപുരത്തിലേയ്ക്കു്.

ഹൃദയത്തുടിപ്പോടെ.

പിലനകിലുങ്ങാതെ

അവൾ ആ കല്ലിന്മേൽ കയറി, രോമാഞ്ചമണിയിക്കു ന്ന ഗോപുരത്തിലേയ്ക്ക് കടന്നുചെന്നു. മനോഹരമായ പൂഞ്ചെടികൾ നിരന്നുനിൽക്കുന്നു. നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന തേൻമാവുകൾ. സ്ഫടികം കൊണ്ടുള്ള പരവതാനി.

അവൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു.

ഗോപുരത്തെ–

തേൻമാവുകളെ

പരവതാനിയെ.

എങ്ങും നിശബ്ദത തളംകെട്ടിനിൽക്കുന്നു. ഉഷസ്സ് തലതിരിച്ച് ഇടവലവശത്തേയ്ക്കു നോക്കി. അതാ നില്ക്കുന്നു തേജോമയനായ ദേവൻ. എല്ലാം മറന്നവൾ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. കൺകളിലേ നോക്കി. ആ സുന്ദര ഗാത്രനെ.

നിശബ്ദത

എങ്ങും നിശബ്ദത.

ഗന്ധർവ്വകുമാരൻ വലതേ ചൂണ്ടുവിരൽ ഒന്നു ചലിപ്പിച്ചു. ശബ്ദമുഖരിതമായി.

കിളി ഇളകിമറിഞ്ഞു.

നക്ഷത്രങ്ങൾ വിറച്ചു.

പുഷ്പങ്ങൾ അടർന്നുവീണു.

നിറങ്ങൾ കൂടിക്കലർന്നു. നീലിമ. എങ്ങും നീലിമ പ്രപഞ്ചം കീഴ്മേൽ മറിഞ്ഞു. ഉഷസ്സ് നൃത്തം ഇടുന്നു.

രൂപങ്ങൾ.

ഭാവങ്ങൾ, മാറി മാറിവന്നു. വെള്ളക്കുന്ന് ഞെരിഞ്ഞമർന്നു. നീലവർണ്ണാകാശം നിറഞ്ഞൊഴുകിവന്നു, ഇലഞ്ഞോടി. ഗന്ധർവ്വകുമാരൻ വള്ളിയായി, രാഗമായി, സുഗന്ധമായി.

അവളിലേയ്ക്കലിഞ്ഞുചേർന്നു.

ഉഷസ്സ് മിഴിച്ചു നിന്നു; ആരാധിച്ചിരുന്ന, നൃത്തം പഠിപ്പിച്ച, വള്ളികളാക്കിയ, സുഗന്ധമാക്കിയ തന്നെ പ്രിയപ്പെട്ടവനെ കണ്ടില്ല.

മാമ്പൂവിൽ മധുനുകരാൻ വന്ന വണ്ടുകളോട് ചോദിച്ചു: തന്നെ നൃത്തം പഠിപ്പിച്ച തൻെറ ആരാധകനെ കണ്ടോ എന്ന്. ഉത്തരം ഇല്ല എന്നായിരുന്നു. വിടരാൻ തിടുക്കം കൂട്ടിനിന്ന ആമ്പൽ മൊട്ടുകളോട് ചോദിച്ചു. മുല്ലമൊട്ടുകളോട് ചോദിച്ചു. ഇല്ല എന്ന മറുപടിയും സഹതാപത്തോടു കൂടിയുള്ള നോട്ടവും മാത്രം.

ഗോപുരത്തിന് മുൻപിലെ ശില്പി നട്ടുവളർത്തിയ പാലമരം നിറയെ പൂത്തുലഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശലഭങ്ങൾ ഇണകളായി വട്ടമിട്ടുപറന്നു. പാലപ്പൂക്കളിൽ ഇരുന്ന് കളിച്ചു.

ഉഷസ്സ് കണ്ണുകൾ ഉയർത്തിനോക്കി.

പാലപ്പൂക്കളെല്ലാം നിമിഷങ്ങൾക്കകം കൊഴിഞ്ഞുവീണു. ശലഭങ്ങൾ പറന്നകന്നു. അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. കൊഴിഞ്ഞുവീണ പാലപ്പൂക്കൾ മുള്ളുകളായി മാറി. മുൾത്തുമ്പുകൾ. ശരീരത്തിൽ തറച്ചുകയറി. മുള്ളുകളെല്ലാം ഒരു ബിന്ദുവായി ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു പാഞ്ഞു കയറി. അവൾ, "ഉഷസ്സ്" വേദനകൊണ്ടു പിടഞ്ഞു.

പ്രഭാതത്തിന് പ്രകാശമുണ്ടായില്ല. തണുപ്പിന് കുറവുണ്ടായില്ല. വേദനയാൽ പിടഞ്ഞ ഉഷസ്സ് നെഞ്ചമർത്തി പിടിച്ചു. വിദൂരതയിലേയ്ക്കു നോക്കി.

അതാ അങ്ങകലെ കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന ഒരു പ്രകാശത്തിൻെറ തേജോഗോളം. പ്രകാശത്താൽ കറുപ്പാകാശം അതാ വീണ്ടും പ്രകാശിക്കുന്നു. വള്ളികൾ മാറിമാറി ആ ഗോളത്തിൽ പ്രകാശിച്ചു. ആ വള്ളിമാറാങ്ങൾ അവളുടെ മുഖത്ത് സ്പഷ്ടമായി സ്പർശിച്ചു.

ആ വലിയ ഗോളം നിമിഷങ്ങൾ കൊഴിയും തോറും സങ്കോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഉഷസ്സ് നെഞ്ചമർത്തിപിടിച്ച് ആ ബിന്ദുവിലേയ്ക്ക് ഓടി അടുത്തു. മുറിവിൽകൂടി ഓരോന്നിലെ രക്തമെല്ലാം ചെർച്ചിറങ്ങി. ശരീരത്തിൻെറ അസ്ഥികളെല്ലാം അടർന്നു താഴെ വീണു.

അസ്ഥിയുടെ വെളുപ്പും, രക്തത്തിൻെറ ചുവപ്പും കലർന്ന ആ ഐറിഷ് പുഷ്പത്തിൽനിന്ന് ഒരു മണം കണം അടർന്നുവീണു

ശില്പിക്കുവേണ്ടി

For anything in Photography

VIGILS STUDIO

C. S. I. Shopping Centre

ALWAYE

റാധാകൃഷ്ണൻ കെ.

അവസാനത്തിൻെറ ആരംഭം

മരണത്തിൻെറ ഗന്ധംതിങ്ങിനിറഞ്ഞുനിന്നു. അറിയപ്പെടാത്ത അരൂപനിമിഷങ്ങളുടെ പ്രതിരൂപങ്ങൾ വേതാളങ്ങളെപ്പോലെ ആയാൾക്കുചുറ്റും പാഞ്ഞടുത്തു. മരണത്തിൻെറ കാഹളം പിന്നെ അടുത്തടുത്തുവരുന്നു. നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മരണമിതാ വീണ്ടും വന്നിരിക്കുന്നു; പഴയരൂപത്തിൽ, പഴയഭാവത്തിൽ.

വൃദ്ധൻെറ കണ്ണിൽനിന്ന് രക്തംകിനിഞ്ഞു. ഹൃദയത്തിൽ നിന്ന് തീനാളങ്ങൾ ഉയർന്നു. തെക്കേ തൊടിയിൽ കത്തിപ്പടരുന്ന ചിത. ചിതയിൽ കത്തിയെരിയുന്ന മകൾ.........രമണി.

മൂന്നുതലമുറകളുടെ മരണം വൃദ്ധൻ ദർശിച്ചതാണ്. വേദനയോടെ, വെറുപ്പോടെ അന്ന് ശപിച്ചു. "ഇനിയൊരിക്കലും ജന്മപരമ്പരകളുണ്ടാകാതെ പോകട്ടെ" എന്ന് പക്ഷെ, വീണ്ടും ജന്മങ്ങൾ നീണ്ടു... നശിക്കാൻ വേണ്ടി... ആ കണ്ണി അവസാനിക്കുന്നില്ല.

മാലിനി...സുമിത്ര...രമണി, മരണത്തിൻെറ വിനിമയങ്ങൾ! മടിയിലിരുത്തി ലാളിച്ച് പാലും പഴവും കൊടുത്ത് വളർത്തി, അവസാനം മരണത്തിന് കാഴ്ചവെക്കേണ്ടിവന്നു, ഇടത്ത യൗവനത്തിൽ!!

കത്തിയെരിയുന്ന ചിതയിൽനിന്ന് പുകച്ചുരുളുകൾ ഉയരുന്നു. നരിച്ചീറുകൾ പറന്നകലുമ്പോൾ മരണത്തിൻെറ ഗന്ധം ഹൃദയത്തിൽ കുത്തിപ്പിടിക്കുന്നു. ഞരമ്പുകളിൽ നിന്ന് ചോരവാർന്നുപോയി. കണ്ണീരിൻെറ ഉറവ വറ്റിപ്പോയി.

ചുറ്റും അനുശോചനങ്ങൾ. വിധിയെപഴിക്കുന്ന ദീർഘശ്വാസങ്ങൾ അലമുറയിട്ട് കരയുന്ന അയൽ വക്കത്തെ പെണ്ണുങ്ങൾ......

ഇതാദ്യമായല്ല ഇതിനുമുമ്പ് രണ്ടുതവണ ഇവിടെ വന്നു കൂടി. കാഴ്ച പുതുമയില്ല, വാക്കുകൾക്ക് പുതുമയില്ല. വേദനകൾക്ക് പുതുമയില്ല. മരണം, മരണഗന്ധം, മരവിപ്പ്.

മാലിനിയുടെ മരണം............ വിധിയാണ് ശപിക്കാൻ...വിധി...സ്വീകരിക്കാതെപറ്റുമോ. മാലിനിയുടെ മാതാവ് മകളെ പെൺകുഞ്ഞിനെ തന്നിട്ടല്ലേ അവൾ പോയത്. വിധി സ്വീകരിച്ചു.....വിധി, എല്ലാം കാണാൻ വേണ്ടി, അനുഭവിക്കാൻ വേണ്ടി ശപിക്കപ്പെട്ട താൻ ജീവിച്ചു. ശാപത്തിൻെറ ചങ്ങല നീണ്ടു.

സുമിത്ര..................... കരയാൻ കണ്ണീരില്ല. ചോരക്കുഞ്ഞിൻെറ ചോരിവായിൽനിന്ന് നിസ്സഹായ തയുടെ രോദനമുയർന്നപ്പോൾ സുമിത്രയുടെ കത്തിയെരിയുന്ന ചിതയിൽചാടി മരിക്കാനാശിച്ചു. അപ്പോഴും

വിധിയാണ് ശങ്കരൻ, വിധി......അനുഭവിച്ചേ പറ്റൂ .... പൂർവജന്മങ്ങളിലെ പാപമാണ്.

പാവം ശങ്കരൻ! ഈ പെൺകുഞ്ഞിൻെറ ഗതി എന്താവുമോ ...... ശാപം കിട്ടിയ തലമുറയോ... ഇവിടെ തീരുമോ എന്തോ?

രമണി......................

ഉന്മാദാവസ്ഥയാണ്. തലച്ചോറിൽ നരിച്ചീറുകൾ ഇരുന്ന് ഞരമ്പുകളിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ച്, സങ്കടങ്ങിക്കുന്നു. ഞരമ്പുകളിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ച്, പൊട്ടിച്ചിരിക്കാൻ തോന്നി...... ഇത് ആരംഭമാണ്, ഇടക്ക മാലിനിയില്ല, സുമിത്രയില്ല, രമണിയില്ല..... ചോരച്ച ഇരുട്ടുമാത്രം. ഇരുട്ടിൽ ചോരപ്പ് — പുഴ കുത്തിപ്പിടിച്ച ഇരുട്ടുമാത്രം. താമരപ്പൂക്കളിൽ ചോരയിൽ വെളുത്തതാമരപ്പൂക്കൾ...... അവസ്ഥ രൂപാന്തരം സംഭവിക്കുന്നു. രക്തങ്ങൾ...... അവസ്ഥ രൂപാന്തരം സംഭവിക്കുന്നു. വേതാളങ്ങൾ ഉയരുന്ന ആ വേതാളങ്ങളുടെ കൈകളിൽ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യപുത്രൻെറ ക്രൂശിതശരീരങ്ങൾ. ഭയം! കണ്ണുപൊത്തി.

ബോധം വീണപ്പോൾ ചുറ്റും ആരുമില്ല. നിമിഷങ്ങളുടെ കനം കൂടിയ പാടുകൾ ഒന്നിന് മീതെ ഒന്നായി അടിഞ്ഞുകൂടി. ശൂന്യത... ശൂന്യത. ഇവിടെ ദുഃഖമില്ല...... പെട്ടെന്ന് തലച്ചോറിൽ വേദന..... ഇത്തമ്പാണികൾ ആഞ്ഞടിച്ചുതറച്ചു...... ഉള്ളിൽ കുത്തിയ വസ്തു കീറുന്നു.

വൃദ്ധൻ പരിഭ്രമിച്ചുണർന്നു; അടുത്തമുറിയിലേക്ക്

ചേന്നു. അയൽപക്കത്തെ പെണ്ണുങ്ങൾ മാറിനിന്നു് അടക്കിപ്പിടിച്ചു് സംസാരിക്കുകയാണു്. അയാൾ ചോരക്കുഞ്ഞിന്റെ അടുത്തുചെന്നു. കുഞ്ഞിന്റെ ചോരിവായു് കണ്ടു; വേദനിക്കുന്ന, നിസ്സഹായമായ അടഞ്ഞ കൺപോളകൾ കണ്ടു . ..ഹൃദയം പൊട്ടി, ചോരയൊലിച്ചു.

...... എന്റെ കുഞ്ഞേ, നീയെന്തിനു പുറത്തേക്കു വന്നു? ഈ വെളിച്ചത്തിലേക്കു്........ ഈ വെളിച്ചം ഇരുട്ടാണു്. ഇരുട്ടു്. അമ്മയുടെ ഗർഭപാത്രത്തിൽ കിടന്നു് നിനക്കു് മരിക്കാമായിരുന്നില്ലേ. നിന്റെ മൂത്തതിനെ പോലെ, നിന്റെ അമ്മയെ പോലെ നീയും ഇരുണ്ടയൗവനത്തിൽ മരിക്കേണ്ടിവരും.... എന്റെ കുഞ്ഞേ, അതിനു് ഞാൻ സമ്മതിക്കില്ല.

അഗ്നിനാളങ്ങൾ ഉയർന്നു; നെഞ്ചിൽപതിച്ചു... കൈകൾ നീട്ടി... തിരയടിക്കുന്ന തീ നാളങ്ങൾ...... കൈകൾ കുഞ്ഞിനെ നരിച്ചീറായി... നരിച്ചീറിന്റെ കാലുകൾ കുഞ്ഞിന്റെ കഴുത്തിലെ നീലഞരമ്പിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചു........ ചിറകടിയുടെ ശബ്ദം!!

.........ശവംതീനിയുറുമ്പുകൾ കുഞ്ഞിനെ വലയം സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടു് കാവൽനിന്നു!........ □

റവ. ജോൺ ജോർജ്

കാലൻ മരിച്ചു

നിങ്ങൾ ഇതും ഇതു വിശ്വസിക്കുകയില്ല. അതറിയാം. അതറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് ഞാൻ ഈ ഉദ്യമത്തിനു മുതിരുന്നതു്.

X X X X X X X X

അയാൾ എഴുന്നേറ്റു. മുഖത്തു് നിരാശ, അസ്വസ്ഥത, ദേഷ്യം, വെറുപ്പ്, ആരോടു്. ലോകത്തോടോ, അല്ല. അയാളോടുതന്നെ. എന്തിനാണു്? പരീക്ഷണം വിജയിക്കുന്നില്ല. പരീക്ഷണമോ? അതെ, അയാൾ ശാസ്ത്രജ്ഞനാണു്. "വെറും" അല്ല. "ഗ്രേറ്റ്"

അയാൾ കൂട്ടിലിട്ട വെരുകിനെപ്പോലെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു. അയാളുടെ തലയിൽ ഇടിവെട്ടുകയാം. മിന്നൽ. എല്ലാമെല്ലാം. ഒരു രക്ഷയുമില്ല. പരീക്ഷണം വിജയിക്കുന്ന ലക്ഷണമില്ല.

എന്തുകൊണ്ടു വിജയിക്കുന്നില്ല? അയാൾ ഒരു പ്രസിദ്ധ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ. ബഹുമതികൾ ധാരാളം. ബുദ്ധി തലച്ചോറിൽ ഒതുങ്ങിനില്ക്കുന്നില്ല. പ്രവാഹം. അനന്തമായ പ്രവാഹം. ആവാഹിക്കുന്നു. എല്ലാമെല്ലാം. എന്നിട്ടും ഇപ്രാവശ്യം അയാൾ തളരുന്നു. ചലിക്കുന്നു. മുമ്പെല്ലാം മിനിറ്റുകൾക്കുള്ളിൽ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ നടത്തുന്ന ഇയാൾ ഇന്നിതാ പതറുന്നു. മാസങ്ങളോളം. കഷ്ടം. ഇല്ല. അങ്ങനെ പറയാനൊക്കുകയില്ല. പരീക്ഷണം ഇത്തവണ അത്യന്തികമാണു്. ഇപ്രാവശ്യം ലോകത്തോടുതന്നെയുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയാണു്. ആർക്കും ചെയ്യാൻ സാധിക്കാത്തതു് അയാൾ ചെയ്യാൻ പോവുകയാണു്.

ക്ഷീണം. വന്നു. ഇനി ഒരു മിനിറ്റുപോലും ഉറക്കമിളച്ചിരിക്കാൻ വയ്യ. കിടക്കണം. ഉറങ്ങണം. ജോലി പിന്നീടു്. അയാൾ കിടപ്പറയിലേക്കു് വേച്ചു നടന്നു.

തിര നീങ്ങി. നവ പ്രത്യക്ഷമായി. ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഉണർന്നു് എഴുന്നേറ്റു. ഓടി. അത്ഭുതം! പുതിയ ..കൾ; പുതിയ രൂപങ്ങൾ; പുതിയ ഭാവങ്ങൾ. ചോദ്യവർത്തനം ശീഘ്രഗതിയിൽ. കറുപ്പും വെളുപ്പും. പച്ചയും ന്നു. ചെമപ്പും പച്ചയും മഞ്ഞയും നീലയും. പരസ്പരം തെറ്റിത്തിരിയുന്നു. പരസ്പരം വീണ്ടും ഇണങ്ങിച്ചേരുന്നു. പിണങ്ങിമാറുന്നു. ആക്രമം. ആവേശം. വിജയിക്കുമെന്നു് തീർച്ച. ഹാവൂ. എല്ലാം അനുകൂലം. നാഡിമിടിപ്പു് കൂടി. രക്തം ശരവേഗത്തിൽ പായുന്നു. സന്ധ്യ. സായംസന്ധ്യ. ഇരുട്ടു്. പുറത്തുമാത്രം. ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ മുഖത്തും ബുദ്ധിയിലും മനസ്സിലും വെളിച്ചം. ഭയാനകമായ വെളിച്ചം. ആ വെളിച്ചം ഭീകരമാണു്.

പൊട്ടിച്ചിരി. അട്ടഹാസം. അവസാനം കൂടിച്ചേരേണ്ടവർ കൂടിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു ടെസ്റ്റ്ട്യൂബിൽ കറുത്ത വാതകം വമിക്കുന്നു. മുഖം അപ്പോഴും പ്രകാശിക്കുന്നു. ആ ദ്രാവകം പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. ചെമന്ന ഭീകരമായ ദ്രാവകം.

ശാസ്ത്രജ്ഞൻ തരിത്തു. ലാബറട്ടറിയും. ഒപ്പം ലോകവും. അനന്തതയിൽ ചിലർ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. ശാസ്ത്രജ്ഞൻ മുകളിലേക്കു നോക്കി. തനിക്കുവേണ്ട ആൾ മാത്രം ഇല്ല. ഓടി. ടെലസ്കോപ്പ് ഡയറക്ഷൻ ശരിയാക്കി. അവന്റെ വാസസ്ഥലം ഫോക്കസ് ചെയ്തു. അടുത്തേക്കു വരുന്നു. ആരാ വസ്തു അടുത്തായി കാണുന്നു.

ശാസ്ത്രജ്ഞനു് ആത്മവിശ്വാസം കൂടി. വേഗം റോക്കറ്റ്ലോഞ്ചിലേക്കോടി. കണക്ക്ഷനും സ്വിച്ചും എല്ലാം റെഡി. കൗണ്ട് ഡൗൺ. 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1—0-ഠോ. പ്രളയം. പുക. ശബ്ദം. വെളിച്ചം. ഫൂട്ട്. എനർജി പലതാവുന്നു.

ആ പേടകം ഉയർന്നു. വലംവച്ചു. മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്ന ലക്ഷ്യം അടുത്തടുത്തുവരുന്നു. ഭയങ്കര റെസിസ്റ്റൻസ്. ആ വലയം ഭേദിക്കാൻ പറ്റുന്നില്ല. ലിവറുകൾ, സ്വിച്ചുകൾ, റിയാക്റ്ററുകൾ എല്ലാം പ്രവർത്തിച്ചു. വലയം ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നു. പേടകം സാവധാനം ലാൻഡുചെയ്തു. ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഇറങ്ങി പതുങ്ങിപ്പതുങ്ങി നടന്നു. അന്വേഷണം പെട്ടെന്നവസാനിച്ചില്ല. അവസാനിക്കുകയില്ലല്ലോ. എവിടെ അവൻ? ആ ദുഷ്ടൻ. മാനവരാശിയുടെ ആജന്മശത്രു. കുരുക്കുവഴികൾ. കിടങ്ങുകൾ. ഇലക്ട്രിക് വേലികൾ. സൗണ്ട് ഡിറ്റക്ടേഴ്സ്. ഓട്ടോമാറ്റിക് ക്യാമറ. ടെലിവിഷൻ ക്യാമറ. എല്ലാം കടന്നു് ആ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പോവുകയാണു്. അദ്ദേഹത്തിനു് ഭാഗ്യമുണ്ടു്. കടക്കാലൊന്നും അകപ്പെട്ടില്ല. അവസാനം. ഒരു വലിയ ഇരുമ്പുവാതിൽ. ബന്ധനം ഉഗ്രം. തള്ളിനോക്കി. ഒരു രക്ഷയില്ല. പോക്കറ്റിലേക്കു് കൈനീണ്ടു. ഒരു ഗ്ലാസ്ട്യൂബ്. അറ്റത്തു് സ്റ്റാക്ക്പ്ലഗ്ഗും ഇലക്ട്രോഡുകളും. തീ. ചെമന്ന ഭയങ്കരമായ തീ. പുക. വാതകം. എല്ലാം ഉരുകി. സംഹാരം കഴിഞ്ഞു. തീ കൃതകൃത്യതയോടെ യാത്രയായി. എല്ലാം ശരിയായിരിക്കുന്നു. വാതിൽ പതുക്കെ തള്ളിനോക്കി. ഭയങ്കരശബ്ദം. സൈലൻസർ. റിവോൾവറിലും സൈലൻസറും കൂട്ടുകാരായി. വാതിൽ മെല്ലെ തുറന്നു.

അകത്തു് ഭീകരമായ ഇരുട്ടു്. സിംഹപ്രതിമകൾ. റെഡ് ലൈറ്റ് കത്തുന്നു. പാശം, വാൾ, കത്തി. സിംഹാസന നിരന്നിരുന്നു പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രജ്ഞൻ അമ്പരന്നു. എങ്കിലും പതറിയില്ല. സ്വല്പം മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. തീ. ഒരു പ്രതിമ തീ തുപ്പുന്നു എന്തു്? തന്റെ സുഹൃത്തു് തനിക്കെതിരായിക്കുന്നോ?. ബ്രഹ്മാസ്ത്രത്തിനും പ്രതിവിധി കണ്ടുപിടിക്കുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞനോടോ അതുകൊണ്ടു് കളുന്നു!

കൈവീണ്ടും പോക്കറ്റിൽ. സ്പ്രേയർ. വെള്ളം ചീറ്റി. ഇല്ല. പറ്റുന്നില്ല. അടുത്ത സ്പ്രേയർ. ഫോം. ഇത്തവണ വിജയം. കാലുകൾ പിന്നെയും ചലിച്ചു. ഇലക്ട്രിക് കമ്പിവേലി. ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ചിരിച്ചു. ഇവിടെയും ശാസ്ത്രമോ? തന്റെ വിഷയത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയെക്കുറിച്ചോർത്തപ്പോൾ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ അഭിമാനം കൊണ്ടു.

കൈയിൽ ഗ്ലൗസ്. വയർകട്ടർ. എല്ലാം കഴിഞ്ഞു. ലക്ഷ്യം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. കാലൻ സപ്രമഞ്ചക്കട്ടിലിൽ നീണ്ടുനിവർന്നു കിടക്കുന്നു. ഇരുപത്തഞ്ചടി നീളം. കറുത്തഭീകരമായ രൂപം. പത്തടി നീളമുള്ള മീശ. ക്ലോറോഫോമിൽ കുളിച്ച പഞ്ഞി കാലന്റെ മൂക്കിനെ ചുംബിച്ചു. ദീർഘമായ ചുംബനം. അനേക ദിനം.

ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പ്രവൃത്തി തുടങ്ങി. ടെസ്റ്റ്ട്യൂബ് ഒരു കൈയിൽ. മറുകൈയിൽ സിറിഞ്ച്. പിസ്റ്റൺ പിറകോട്ടു വലിഞ്ഞു. ചെമന്ന ദ്രാവകം തള്ളിക്കയറി. ശാസ്ത്രജ്ഞൻ കുനിഞ്ഞു. സൂചിമുനയും കാലന്റെ കാലും സമ്പർക്കം പുലർത്തി. ദ്രാവകം കാലനിലേക്കു പ്രവഹിച്ചു. മൂന്നു ഡോസ്. പത്തുമിനിറ്റ്. ബോധം വന്നു. കാലൻ ഒന്നു പിടഞ്ഞു. കൈയും കാലുമിട്ടടിച്ചു. ഭീകരമായ രോദനം. ഒരു നിമിഷം. എല്ലാം കഴിഞ്ഞു. കാലൻ മരിച്ചു.

ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. മാനവരാശി രക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മരണമെന്ന ഭയങ്കര വിപത്തു് മനുഷ്യനെ ബാധിക്കുകയില്ല.

ഇനി തിരികെച്ചെല്ലണം. പക്ഷേ...... ഇന്ധനം തീർന്നുപോയിരിക്കുന്നു. പാവം. അദ്ദേഹം അവിടെ അകപ്പെട്ടുപോയി. ഏകാന്തൻ. ശോകാന്ത്യൻ. ലോകത്തിനുവേണ്ടി, മാനവരാശിക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം അനുഷ്ഠിച്ച മഹാത്യാഗം. പക്ഷേ എന്തുഫലം?

അദ്ദേഹത്തെ ആരും ഓർക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരുപോലും ഇപ്പോൾ ആർക്കും അറിയില്ല. ഞാൻ പോലും ആ പേരു് മറന്നുപോയിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം നാമാവശേഷൻ പോലുമല്ല. (നമ്മെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം)

മരണമില്ലാതെ, ജനം പെരുകിയാൽ ലോകത്തിനു വല്ലതും സംഭവിക്കുമോ? ലോകവും വലുതായാൽ മതി. എന്തെങ്കിലുമൊരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ അതും കണ്ടുപിടിച്ചുകൊള്ളും.

എന്തായാലും ഒന്നു തീർച്ചയാണു്. ഞാനും നിങ്ങളും ഇനി ഒരുകാലത്തും മരിക്കുകയില്ല. തലമുറകൾക്കൊത്തൊരുമിച്ചു ജീവിക്കാം. ഭാഗ്യം. പരമഭാഗ്യം. ആ ശാസ്ത്രജ്ഞനു് എന്റെ അഭിനന്ദനങ്ങൾ; ഒപ്പം അനുശോചനവും. □

വ്യവസായങ്ങളുടെ വ്യവസായം

വ്യവസായങ്ങളുടെ വ്യവസായമാണ്

ടി. സി. സി.

ഇതൊരത്യുക്തിയായി തോന്നാം
പക്ഷെ വാസ്തവമാണ്.

സോപ്പ്, റയോൺസ്, വനസ്പതി, രാസവളങ്ങൾ, അലുമിനിയം, പെട്രോൾ, പെയിൻറ്, ഗ്ലാസ്സ്, റബ്ബർ, തുകൽ, പ്ലാസ്റ്റിക്, സ്ഫോടക വസ്തുക്കൾ തുടങ്ങിയവ കൂടാതെയുള്ള ആധുനികജീവിതം ഭാവനചെയ്യുവാൻ കഴിയുമോ? ഇവയുടെയെല്ലാം അടിയിൽ നിശ്ശബ്ദമായി

ടി. സി. സി. യുടെ

ഉൽപന്നങ്ങളായ കോസ്റ്റിക് സോഡ, സോഡിയം ഹൈഡ്രോസൾഫേററ്, സോഡിയം സൾഫൈഡ് തുടങ്ങിയ രാസദ്രവ്യങ്ങൾ പ്രവത്തിക്കുന്നു.

നാടിൻെറ വ്യവസായപുരോഗതിയെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വിവിധ വൈവിദ്ധ്യങ്ങളിലൂടെ ടി. സി. സി. അത്ഭുതകരമായ വികാസം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ദി ട്രാവൻകൂർ കൊച്ചിൻ കെമിക്കൽസ് ലിമിററഡ്

ഉദ്യോഗമണ്ഡൽ — കേരള

ഒരു ചർച്ച

ന്യൂനപക്ഷങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലവും

ചോദ്യാവലി

1 ന്യൂനപക്ഷസമുദായങ്ങൾ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലത്തിന് കാര്യമായ സംഭാവനകൾ എന്തെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു് അഭംഗുരം തുടരാൻ അനുവദിക്കേണ്ടതല്ലേ?

2 ന്യൂനപക്ഷ സമുദായങ്ങൾ നടത്തുന്ന വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പലതിലും അദ്ധ്യാപകരുടെ നിയമനത്തിലും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രവേശനത്തിലും അഴിമതി നടക്കുന്നില്ലേ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതെങ്ങനെ നിയന്ത്രിക്കാം?

3 സ്വകാര്യവിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു് പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനു് എത്രമാത്രം സഹായകമാവും?

ആമുഖം

നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലം അഴിമതിയുടെ കൂത്തരങ്ങായിരിക്കുന്നെന്നും ന്യൂനപക്ഷങ്ങളും ഭൂരിപക്ഷത്തിൽപ്പെട്ട സമുദായങ്ങളും നടത്തുന്ന വിദ്യാലയങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ചേ മതിയാകൂ എന്നുമുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് മറ്റെന്നത്തേക്കാളുമധികം പ്രചാരം ലഭിച്ച ഒരു കാലമാണല്ലോ ഇതു്. കാലിക പ്രാധാന്യമുള്ള പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് കേട്ടു തഴമ്പിച്ച രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കപ്പുറം സമൂഹത്തിലെ വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളിൽപെട്ട ചിന്തകന്മാരുടെ പ്രതികരണങ്ങൾ ഒരു ചർച്ചയിൽകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതു് തികച്ചും സ്വാഗതാർഹമായിരിക്കുമെന്നാണു് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നതു്. ആ വിശ്വാസമാണു് ഞങ്ങളെ ഈ ചർച്ച അവതരിപ്പിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങൾ നല്കിയ ചോദ്യാവലിയെ അവലംബിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസവുമായി നിരന്തര സമ്പർക്കമുള്ള ഏതാനും പേരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇനിയുള്ള പേജുകളിൽ വായിക്കുക.

—പത്രാധിപർ.

സി. ടി. ബെഞ്ചമിൻ

പൊന്മുട്ടയിടുന്ന താറാവിനെ കൊല്ലരുതേ

(മൂന്ന് ദശാബ്ദങ്ങളായി അദ്ധ്യാപകൻ എന്ന നിലയിൽ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു് പ്രവർത്തിക്കുന്ന ശ്രീ. സി. ടി. ബെഞ്ചമിൻ, ഈ കലാലയത്തിന്റെ ഭരണ നിർവ്വഹണവുമായി ഈ കാലമത്രയും അടുത്തു ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സർവ്വകലാശാല രംഗത്തെ വിവിധ സമിതികളിൽ അംഗവുമായിരുന്നിട്ടുള്ള ഇദ്ദേഹത്തിനു് ബൃഹത്തായ ഒരു പരിചയസമ്പത്താണുള്ളതു്.)

ന്യൂനപക്ഷസമുദായങ്ങൾ എന്തുചെയ്തു എന്നതിലേറെ ഇപ്പോൾ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നുണ്ടോ എന്നാണു് ചിന്തിക്കേണ്ടതു്. ഇന്നാട്ടിൽ ന്യൂനപക്ഷ സമുദായങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു് മുഖ്യമായും രണ്ടു കാരണങ്ങളാലാണു്. ഒന്നു്, സാക്ഷരതയിൽക്കൂടി സമൂഹത്തെ സാംസ്കാരികമായി ഉയർത്താനുള്ള അഭിവാഞ്ഛ. രണ്ടു്, സ്വസമുദായത്തിൽപ്പെട്ടവർക്കു്-പ്രത്യേകിച്ചും ദരിദ്രർക്കു്-വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ പ്രദാനംചെയ്യുക. ഈ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ മതപരവും മതേതരവും ഉൾപ്പെടും. സ്വന്തം കുട്ടികളെ ഏതുതരം വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കണം എന്നു നിശ്ചയിക്കാനുള്ള അവകാശം മാതാപിതാക്കൾക്കാണെന്നും അത്തരം വിദ്യാലയങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നും രാഷ്ട്രം അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. ഇത്തരം വിദ്യാലയങ്ങൾ രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിൽ അവയുടെ പങ്കു നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാണു്. ഏതെങ്കിലും ഒരു വിദ്യാലയം അതിന്റെ സ്ഥാപനോദ്ദേശ്യം മറക്കുകയും സാമൂഹ്യ പുരോഗതിക്കു് വിലങ്ങുതടിയായിത്തീരുകയുമാണെങ്കിൽ അതിനെ നിയന്ത്രിക്കുകയോ നിരോധിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതാണു്, തീർച്ച.

കേരളത്തിൽ ന്യൂനപക്ഷങ്ങളും ഭൂരിപക്ഷ സമുദായങ്ങളും വിദ്യാലയങ്ങൾ നടത്തിവരുന്നുണ്ടു്. പാഠ്യേതര വിഷയങ്ങളിൽ സർക്കാർ സ്ഥാപനങ്ങളെക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട നിലവാരം സ്വകാര്യവിദ്യാലയങ്ങൾ പുലർത്തിവരുന്നുണ്ടു്. അദ്ധ്യാപകനിയമനത്തിലും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രവേശനത്തിലും അഴിമതികൾ നടക്കുന്ന വിദ്യാലയങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അവയുടെനേരെ ഗവൺമെന്റ് നടപടികൾ എടുക്കാത്തതെന്തു്. നിയമങ്ങൾക്കെതിരെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഫാക്ടറികൾക്കു് നേരെയും നടപടികൾ എടുക്കാറില്ലേ? ചില ഫാക്ടറികൾ നിയമങ്ങളെ ധിക്കരിക്കുന്നതിന്റെ പേരിൽ എല്ലാ ഫാക്ടറികൾക്കുനേരെയും ശിക്ഷാനടപടികൾ സ്വീകരിക്കാറില്ലല്ലോ.

ഇന്നു പറഞ്ഞു കേൾക്കുന്ന തരത്തിൽ ഭരണഘടനാ വ്യവസ്ഥകൾ മാറ്റുകയാണെങ്കിൽ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കു് വിദ്യാലയങ്ങൾ നടത്തുക എന്നതു് അസാദ്ധ്യമാവും. അതോടെ വിദ്യാലയങ്ങൾ സർക്കാരിന്റേതോ ഭൂരിപക്ഷ സമുദായങ്ങളുടേതോ മാത്രമാകും.

അതുകൊണ്ടു് അഴിമതിയില്ലാതാകുമോ? ഉടമസ്ഥത കൈമാറ്റം ചെയ്തതുകൊണ്ടു് പ്രശ്നം അവസാനിക്കുമോ? ഗവൺമെന്റുതലവും അഴിമതിക്കതീതമാണോ?

പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കോഴവാങ്ങുന്നതിനെതിരെ കർശനമായ നിയമം കൊണ്ടുവരികയും അതു് ആത്മാർത്ഥമായി നടപ്പിലാക്കുകയുമാണാവശ്യം. അഴിമതി കണ്ടുപിടിക്കാൻ പ്രയാസമല്ലേ എന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടാവാം. അഴിമതിക്കെതിരെ ശബ്ദമുയർത്തുന്നവർക്കു് അതു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു് സർക്കാരിനെ സഹായിക്കാൻ കഴിയില്ലേ? ആത്മാർത്ഥതയുള്ളവർക്കു് അതു ചെയ്യാൻ പറ്റേണ്ടതല്ലേ?

അതല്ലാതെ സ്വകാര്യ വിദ്യാലയങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കിയാൽ (അതിനിയന്ത്രണത്തിന്റെ ഫലം അതായിരിക്കും) നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന ചില നല്ല സ്ഥാപനങ്ങളെക്കൂടി നശിപ്പിക്കാനേ അതുപകരിക്കൂ. പൊന്മുട്ടയിടുന്ന താറാവിനെ കൊല്ലരുതേ. □

ഇ. എം. എസ്സ്. നമ്പൂതിരിപ്പാട്

അഴിമതി തടയാൻ നിയമം വേണം

(ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിലെ ഒരു ബുദ്ധിരാക്ഷസനായ, കേരള നിയമസഭയിലെ പ്രതിപക്ഷ നേതാവ് സ്പഷ്ടവും ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ തന്റെ ആശയം വ്യക്തമാക്കുന്നു. —പ.)

1. കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുമുള്ള പല സ്വകാര്യ വ്യക്തികളും സംഘടനകളും വിദ്യാലയങ്ങൾ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്, ഇപ്പോൾ നടത്തുന്നുമുണ്ട്. ഇതിൽ ചില വ്യക്തികളും സംഘടനകളും ന്യൂനപക്ഷ സമുദായങ്ങളിൽ പെട്ടവരാണെന്ന കാരണത്താൽ അതെല്ലാം "ന്യൂനപക്ഷ സമുദായങ്ങൾ നല്കിയ സംഭാവന"യായിക്കണക്കാക്കി വാദിക്കലും, "ഈ സ്ഥിതി അതേപടി തുടരണ"മെന്നു വാദിക്കുന്നതും ശരിയല്ല.

2, 3. ന്യൂനപക്ഷ – ഭൂരിപക്ഷ വ്യത്യാസമില്ലാതെ പല സ്വകാര്യവ്യക്തികളും സ്ഥാപനങ്ങളും നടത്തുന്ന പല വിദ്യാലയങ്ങളിലും അഴിമതി നടക്കുന്നുണ്ട്. അതു തടയാനാവശ്യമായ നിയമനിർമ്മാണവും, ആവശ്യമെങ്കിൽ ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയും വരുത്തണം. □

സേവനം സേവനമായിരിക്കണം

(കേരളത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ രാഷ്ട്രീയ മണ്ഡലങ്ങളിൽ ചുരുങ്ങിയ കാലയളവിൽ മായാത്ത മുദ്രപതിപ്പിച്ച ശ്രീ. എൻ. കെ. ശേഷൻ കേരളത്തിലെ മുൻ ധനകാര്യമന്ത്രിയാണ്. ഇപ്പോൾ തൃശ്ശൂർ സെന്റ് തോമസ് കോളേജിലെ അധ്യാപകനായി തുടരുന്ന അദ്ദേഹം ഇന്നും നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയ, സാമൂഹ്യ, വിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലങ്ങളിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ശക്തിയാണ്.)

ന്യൂനപക്ഷ സമുദായങ്ങൾ, വിശിഷ്യാ ക്രൈസ്തവ സമുദായം, നിസ്തുലവും നിസ്വാർത്ഥവും ആയ സേവനം കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു് ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒരു കാലത്തു് അതു് യഥാർത്ഥമായ സേവനം തന്നെയായിരുന്നു. തുച്ഛ ശമ്പളത്തിനു് മിടുമിടുക്കൻ പ്രൊഫസർമാരുടെ സേവനം ഇവരുടെ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചു പോന്നിട്ടുണ്ട് എന്നുള്ളതു് പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ടതാണ്.

പക്ഷേ, പിന്നീട് പിന്നീട് അതിനകത്തു് സ്വാർത്ഥ താല്പര്യങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസേതര താല്പര്യങ്ങളും മറ്റനാശാസ്യ പ്രവണതകളും കടന്നുകൂടാനിടയായിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന് പൊതുതാല്പര്യത്തിന്റെ പേരിൽ, വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിൽ ചേക്കേറി കിടക്കുന്ന അനാശാസ്യ പ്രവണതകൾ തീർച്ചയായും നിയന്ത്രിച്ചേ മതിയാകൂ. അല്ലാതെ അവ അംഗീകൃതമായി ഇരിക്കാൻ അനുവദിച്ചുകൂടാ. ന്യൂനപക്ഷാവകാശവും ന്യൂനപക്ഷം നൽകുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തിലുള്ള കൊള്ളരുതായ്മകളും രണ്ടും രണ്ടാണ്. സേവനം സേവനമായിരിക്കണം. അല്ലാതെ അതു് കമ്പോള കച്ചവടമായി അധഃപതിപ്പിക്കരുതു്.

സേവനം നടത്തുമ്പോൾ നഷ്ടമുണ്ടാകുന്നതു് സ്വാഭാവികമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അതു് സേവനമായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നതു്. ആ അംഗീകാരം നില നിൽക്കണമെങ്കിൽ കുറെ നഷ്ടം സഹിച്ചേ മതിയാകൂ. സേവനം നടത്തുന്ന എന്ന പ്രശസ്തി അവകാശപ്പെടുക യും എന്നാൽ അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന നഷ്ടം നികത്താൻ സർക്കാർ പണം തരണമെന്നാവശ്യപ്പെടുകയുമായാൽ സേവനം കച്ചവടമായി തീരും.

ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങളുടെ പേരിൽ ഇന്ന് കോളേജുകൾ നടത്തുന്നതു് ന്യൂനപക്ഷ സമുദായങ്ങളിൽപ്പെട്ട ഒരു ന്യൂനപക്ഷമാണ്. അവരെ അതിനനുവദിക്കണമെന്നാണ് ഇപ്പോൾ പൊന്തിവന്നിട്ടുള്ള വാദം.

സ്വകാര്യ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അഴിമതി ധാരാളം നടക്കുന്നുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥിയുടെ പ്രവേശനത്തിനു് കൈക്കൂലി, അധ്യാപക നിയമനത്തിനു് കോഴ, വിവാഹം കഴിച്ചതിന്റെ പേരിൽ അധ്യാപികമാരെ പിരിച്ചുവിടൽ, ഇവയെല്ലാം പല സ്ഥാപനങ്ങളിലും നടക്കുന്നു. അവയെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു് ന്യൂനപക്ഷാവകാശ ധ്വംസനമാകയില്ല. അതിനു ഫലപ്രദമായ വഴി വിദ്യാർത്ഥി പ്രവേശനത്തിലും അധ്യാപക നിയമനത്തിലും പൊതുജനങ്ങളെ കൂടി പങ്കെടുപ്പിക്കുക എന്നുള്ളതാണ്. ഓരോ കോളേജിലും മാനേജ്മെന്റ് പ്രതിനിധികളും, ഗവൺമെന്റ് പ്രതിനിധികളും പൊതുജനപ്രതിനിധികളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കൗൺസിലുകൾ രൂപീകരിക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ ഇന്നുകാണുന്ന പല അഴിമതികൾക്കും നിവാരണമുണ്ടാക്കാം.

വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു സേവനമായിത്തന്നെ നടത്താൻ തയ്യാറുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് നിയന്ത്രണങ്ങളെ ഭയപ്പെടേണ്ട കാര്യമില്ല. വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തു് സർക്കാർ നിയന്ത്രണം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതു കൊണ്ടു് നിലവാരത്തിൽ അധഃപതനമുണ്ടാകും എന്നു പറയുന്നതും ശരിയല്ല. കാരണം നിയന്ത്രണമേർപ്പെടുത്താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് മേൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച അഴിമതികളിന്മേലാണ്. അല്ലാതെ അക്കാഡമിക്ക് ആയ പ്രവർത്തനങ്ങളിന്മേലല്ല.

ഇന്നത്തെ നിലയിൽ ഭരണഘടനയിലെ വ്യവസ്ഥകളനുസരിച്ച് സ്ഥാപനങ്ങളേർപ്പെടുത്താനും നടത്തിക്കൊണ്ടു പോകാനും അനിയന്ത്രിതമായ അവകാശങ്ങളാണുള്ളതു്. ഒരു ജനാധിപത്യ ക്രമത്തിൽ വ്യക്തി സ്വാതന്ത്ര്യവും സമുദായങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും യാതൊരു കടിഞ്ഞാണും ഇല്ലാതെ തുടരുവാൻ അനുവദിക്കുന്നതു് ആപൽക്കരമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യം എന്തും ചെയ്യാനുള്ള ഒരു ലൈസൻസ് അല്ല. അതു് പൊതുതാല്പര്യത്തിനു് ഇണങ്ങുന്ന നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുള്ളതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം അരാജകത്വത്തിലേക്കു് വഴി തെളിയിക്കും. അരാജകത്വമല്ലല്ലോ ജനാധിപത്യം. □

വി. കരുണാകരൻ നമ്പ്യാർ

പ്രശ്നങ്ങളെ വിവേചനാബുദ്ധിയോടെ സമീപിക്കുക

(സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തിലും ആദ്യകാല സോഷ്യലിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിലും സജീവമായി പ്രവർത്തിച്ച ശ്രീ. വി. കരുണാകരൻ നമ്പ്യാർ "എക്സ്പ്രസ്" പത്രത്തിന്റെ മുഖ്യ പത്രാധിപരാണിന്ന്. ലോകചരിത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അവഗാഹം, അദ്ദേഹത്തെ പത്രപ്രവർത്തകരിടയിലെ 'ബുദ്ധിരാക്ഷസനാ'ക്കിയിരിക്കയാണ്.)

സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ക്രിസ്ത്യാനികൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങൾ ഒരിക്കലും വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. ഡോ: ഗുണ്ടർട്ടിനേയും, അർണോസ് പാതിരിയേയും, റവ: ബെയ്‌ലിയേയും, റവ: ജോർജ്ജ് മാത്തനേയും, പാറായിൽ തോമാ കത്തനാരേയും, കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ് മാപ്പിളയേയും മററും ആദരാഞ്ജലികളോടെയല്ലാതെ ഒരു മലയാളിക്ക് സ്മരിക്കാനൊക്കുമോ! വിദ്യാഭ്യാസകാര്യം മാത്രം പറയുകയാണെങ്കിൽ ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസരീതിയും ആധുനികവിജ്ഞാനത്തിന്റെ വിവിധ ശാഖകളും മലയാളത്തിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടുവന്നതിൽ അവർ ഗണ്യമായ സംഭാവനചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി പത്രപ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയതുപോലും ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാരാണ്. അച്ചടി പ്രചരിപ്പിച്ചതും മററാരുമല്ല.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന നിർമ്മിക്കുന്ന കാലത്ത് ന്യൂനപക്ഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരു വ്യവസ്ഥയുണ്ടാക്കാൻ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതിയുടെ വൈസ് പ്രസിഡണ്ടും പ്രശസ്തനായ ക്രൈസ്തവ ദേശീയവാദിയും ആയിരുന്ന ഡോ: എച്ച്. സി. മുക്കർജിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലുള്ള കമ്മിററി വളരെയേറെ ചർച്ചകൾ നടത്തുകയുണ്ടായി. പ്രഗത്ഭന്മാരായ പല ദേശീയ നേതാക്കളും അവരുടെ വിദഗ്ദ്ധോപദേശംകൊണ്ട് ഈ കമ്മിററിയുടെ പ്രവർത്തനത്തെ സമ്പുഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ആ കമ്മിററിയുടെ സുചിന്തിതമായ തീരുമാനവും ഉപാധിയും അനുസരിച്ചാണ് ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ ചില പ്രത്യേക അവകാശങ്ങൾ നല്കിക്കൊണ്ടുള്ള അനുച്ഛേദം ഭരണഘടനയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചത്. പ്രായോഗിക രംഗത്ത് പല വൈഷമ്യങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിൽ അവ നീക്കുകയെന്നല്ലാതെ ഈ അവകാശങ്ങൾ എടുത്തു കളയുന്നതിനോട് തീരെ യോജിക്കുന്നില്ല.

നമ്മുടെ വിദ്യാലയരംഗത്തിൽ പല അഴിമതികളും നടക്കുന്നുണ്ടെന്നതിൽ സംശയമില്ല. പക്ഷെ, അവ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ നടത്തുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിൽ മാത്രമുള്ള ഒരു രോഗമല്ല. അഴിമതിക്ക് ജാതിമതഭേദമോ ഭൂരിപക്ഷന്യൂനപക്ഷ വ്യത്യാസമോ ഇല്ല. നല്ലതും ചീത്തയും ഭൂരിപക്ഷത്തിലും ന്യൂനപക്ഷത്തിലും ഒരുപോലെയാണ്. അഴിമതിപ്രശ്നം ന്യൂനപക്ഷാവകാശപ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്ന് ഭിന്നമായി പരിഗണിക്കേണ്ടതും പരിഹരിക്കേണ്ടതുമാണ്.

തോമസ് മാത്യു

വിദ്യാഭ്യാസം ദേശസാൽക്കരിച്ചേ മതിയാകൂ

ഈ കലാലയത്തിലെ രണ്ടാം വർഷ ബി. എ. വിദ്യാർത്ഥിയാണ് ലേഖകൻ.

നമ്മുടെ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാർ പിടിയരി പിരിച്ചും, തടിയും കല്ലും ചുമന്നും, ദേഹാദ്ധ്വാനം നല്കിയും പണിതുയർത്തിയ കൂററൻ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ ഗവണ്മെൻറിനു നല്കുക എന്നു പറയുന്നത് അല്പം വിഷമമുള്ള കാര്യമാണ്. അവർ എന്തിനു വേണ്ടി കോളേജുകൾ നിർമ്മിച്ചുവോ, അവരുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ എന്തായിരുന്നുവോ അവയ്ക്കുവേണ്ടി ഈ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ നാം (നാമാണല്ലോ പിന്തുടർച്ചാവകാശക്കാർ) നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകേണ്ടതല്ലേ? അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ ആത്മാവു നമ്മോടു പൊറുക്കുമോ?

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രാഥമിക സൗകര്യങ്ങൾ പോലും ലഭ്യമാകാതിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തിനു മുമ്പോട്ടിറങ്ങിയത്. അവ നിർമ്മിച്ചത് തങ്ങളുടെ മക്കളുടെ വിദ്യാഭ്യാസപരമായ ഉന്നമനം ലാക്കാക്കിയായിരുന്നു.

നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. കേന്ദ്രസർക്കാർ അവർ നിർമ്മിച്ച വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഭരണഘടനാപരമായ സംരക്ഷണം നല്കി. ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ അവകാശ പരിധിക്കുള്ളിൽ അവയെ ഉൾപ്പെടുത്തി. സാമുദായികമായ പിന്തുടർച്ചക്കാർ അവർ നിർമ്മിച്ച കോളേജുകളുടെ അവകാശം ഏറെറടുത്തു. അങ്ങനെ ഇന്നു നാം കാണുന്ന രീതിയിലുള്ള സാമുദായിക മേൽവിലാസങ്ങളോടുകൂടിയ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ രംഗത്തു വന്നു.

ഇന്നലത്തെ മുഖങ്ങൾ ഈ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഭരണരംഗത്തുനിന്നും മാറി. പുതിയ മുഖങ്ങൾ രംഗത്തുവന്നു. അധികാരം ലഭിച്ച പുതിയ മുഖങ്ങൾക്ക് അദ്ധ്വാനംചെയ്ത പഴയ തലമുറയുടെ അവകാശങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അങ്ങനെ എന്റെ പൂർവ്വപിതാവിന്റെകൂടി വിയർപ്പുതുള്ളികൾ പൊടിഞ്ഞുവീണ ആ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള അധികാര കസേരയിലിരുന്നുകൊണ്ട് ഒരു പാതിരി പ്രവേശനത്തിന് എന്നോടു പണം ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ എന്റെ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രവൃത്തി പാഴായിപ്പോയല്ലോ എന്നാണെനിക്ക് തോന്നിയത്. ഇതെന്റെ കഥയാണ്. ഇതാണ് ആയിരമായിരം വിദ്യാർത്ഥിനീ വിദ്യാർത്ഥികളുടേയും കഥ.

സാമുദായിക ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ പേരിൽ കൈക്കൂലി വാങ്ങാനുള്ള ഉപാധിയായി ഇന്ന് പല വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളും അധഃപതിച്ചിരിക്കയാണ്. സമുദായത്തിലെ കുറെ പണച്ചാക്കുകളാണ് ഇന്ന് ആ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഭരണാധികാരികൾ. സമുദായത്തിലെ പാവപ്പെട്ടവന്റെ വിയർപ്പുതുള്ളികളുടെ ഫലം അനുഭവിക്കുന്ന കുറുക്കന്മാർ, തങ്ങളുടെ കീശവീർപ്പിക്കുകയാണ് ഏക ഉദ്ദേശം.

ഗവണ്മെൻറ് ഈ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഏറെറടുത്തു കഴിഞ്ഞാൽ സമുദായംവരെ നശിച്ചു എന്നതാണ് ഇവരുടെ പ്രചരണം. ഗവണ്മെൻറ് ഏറെറടുത്തു കഴിഞ്ഞാൽ നഷ്ടപ്പെടുവാനുള്ളത് ഈ കംസന്മാർക്കു മാത്രമാണെന്ന് സാധാരണക്കാരും പാവപ്പെട്ടവരും മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കയാണ്. "ചോറും തിന്ന് ആശാരിച്ചിയേയും കടിച്ചു പിന്നെയും പട്ടിക്കു മുറുമുറുപ്പ്" എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ പാവപ്പെട്ടവൻ കൊടുക്കുന്ന നികുതി ഗ്രാൻറായും, അതിനുപുറമേ കൈക്കൂലിയും എല്ലാം വാങ്ങിയിട്ടും നഷ്ടമാണേ എന്നു മുറവിളിക്കുന്ന ഇവരെ വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിൽനിന്നും തൂത്തെറിഞ്ഞശേഷം നമ്മുടേതായ ഭരണസംവിധാനമാകുന്ന നമ്മുടെ ഗവണ്മെൻറിന്റെ കയ്യിൽ ലഭിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ ഇന്നാട്ടിലെ പാവപ്പെട്ടവനും, സാധാരണക്കാരനും കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരൂ, ഈ അഴിമതിയുടെ പറുദീസാ അവസാനിക്കയുള്ളൂ.

അച്ചാമ്മ തോമസ്

അഴിമതി രക്തത്തിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കുന്നു

പൊൻമുട്ടയിടുന്ന താറാവിനെ ആരെങ്കിലും കൊല്ലാറുണ്ടോ? എന്നാൽ നമ്മുടെ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവണ്മെന്റ് അതിനാണ് ഇന്ന് മുതിരുന്നത്.

ന്യൂനപക്ഷ സമുദായങ്ങൾ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലത്തിന് എക്കാലവും നന്മയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഒട്ടുമുക്കാലും സ്വകാര്യ ഉടമയിലുള്ളതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തേയ്ക്ക് അരയും തലയും മുറുക്കി സേവനതല്പരരായ ന്യൂനപക്ഷ സമുദായങ്ങൾ ഇറങ്ങിയില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ വളരെ ചുരുക്കം വിദ്യാലയങ്ങളേ ഇവിടെ കാണുമായിരുന്നുള്ളു. കേരളത്തിനുണ്ട് എന്ന് നാം അഭിമാനിക്കുന്ന സാക്ഷരത്വം, വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തെ ഉന്നതി, ഇവയെല്ലാം വെറും സ്വപ്നങ്ങളായി തീരുമായിരുന്നു.

സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികളോട് അനീതി കാണിക്കുന്നുവെന്നും പറയാൻ വയ്യ. പ്രൈവറ്റ് സ്ഥാപനങ്ങളിലെ വിദ്യാർത്ഥികളാണ് വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് ഏറ്റവും മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നതെന്നത് നിഷേധിക്കാനാവാത്ത യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. കായികരംഗത്തും കലാരംഗത്തുമെല്ലാം ഇവർ തന്നെയാണ് മുമ്പന്തിയിൽ. ഇതെല്ലാം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കഴിവുകളെ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതിൽ സ്വകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങൾ കാണിക്കുന്ന ശ്രദ്ധയേയും ഉത്സാഹത്തേയുമാണ്. പ്രൈവറ്റ് കോളേജുകളിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്ക് കിട്ടുന്ന ശ്രദ്ധയും പ്രോത്സാഹനവും ഒരു ഗവണ്മെന്റ് കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിക്ക് ഇവിടെ കിട്ടാറില്ല.

ഇങ്ങനെയെല്ലാമിരിക്കെ സ്വകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിന് തടസ്സമായി ഗവണ്മെന്റും വിദ്യാർത്ഥി സംഘടനകളും നില്ക്കുന്നത് മനസ്സിലാകാത്ത കാര്യമാണ്. പല കോളേജുകളിലും അഴിമതി നടക്കുന്നുണ്ട്. അതു തടയാൻ നടപടികളെടുക്കുന്നതിനു പകരം പ്രൈവറ്റ് കോളേജുകൾക്ക് മുഴുവൻ ദോഷം ചെയ്യുന്ന നടപടികളെടുക്കുന്നത് അവയുടെ പ്രവർത്തനത്തിനു ഹാനികരമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ ദേശസാല്ക്കരിക്കും എന്ന ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നത് അതു ചെയ്യാൻ സാമ്പത്തികമായ കഴിവുണ്ടോ എന്ന് ചിന്തിച്ചിട്ടുവേണം. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ പേരിലോ വാശിയുടെ പേരിലോ ദേശസാല്ക്കരണം നടത്തുന്നത് ഒരു ഭാരം കൂടെ ഏറ്റെടുക്കാനേ ഉപകരിക്കുകയുള്ളു. കേരളത്തിന് സാമ്പത്തിക പരാധീനതകൾ ഏറെയുണ്ട്. നിർമ്മാണ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും മറ്റും സഹായിക്കാൻ കേന്ദ്രത്തിന്റെ ദയയ്ക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. നിർമ്മാണ പ്രവർത്തനങ്ങൾതന്നെ വളരെ വിഷമിച്ചാണ് മുമ്പോട്ട് കൊണ്ടുപോകുന്നത്. ഈ സമയത്ത് ഒരു 'Paying business' അല്ല എന്നുതന്നെ പറയാവുന്ന ഒന്നിന് ഇറങ്ങുന്നത് ബുദ്ധികേടാണ്. കാലക്രമേണ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ദേശസാല്ക്കരണം ആവശ്യമായിത്തീർന്നേക്കാം — ഇന്നത്തെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയിൽ; ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളെല്ലാം കാറ്റിൽ പറത്തിക്കൊണ്ട്. പക്ഷേ ഇന്നു നമുക്ക് അതൊരു 'luxury' ആണ്.

സ്വകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പലതിലും അഴിമതി നടക്കുന്നുണ്ട്. പത്തും പതിനായിരവും കൊടുത്തു ജോലി മേടിക്കേണ്ട ഗതികേട് പലർക്കും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അഡ്മിഷനുവേണ്ടി കോഴ കൊടുക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്.

ഇങ്ങനെയുള്ള അനാശാസ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് സ്വകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കെതിരായുള്ള അമർഷത്തിന്റെ കാരണം. പക്ഷേ ഈ അഴിമതികൾ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ ഗവണ്മെന്റിനു സാധിക്കും. ഒരു മേശയ്ക്കു ചുറ്റുമിരുന്നു സംസാരിച്ചാൽ തീരാത്ത ഒരു പ്രശ്നവുമില്ല. സ്വകാര്യ ഉടമകളുടെ വിഷമതകൾകൂടെ കണക്കിലെടുത്ത് എല്ലാവർക്കുംകൂടെ സ്വീകാര്യമായ ഒരു നയം സ്വീകരിക്കാം. ഇതുകൊണ്ട് ഒരു നഷ്ടവും ആർക്കും വരാനില്ല.

അദ്ധ്യാപകരുടെ നിയമനത്തിലും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രവേശനത്തിലും ഗവണ്മെന്റിന്റെ മേൽനോട്ടമുണ്ടായിരിക്കുന്നത് നല്ല ഒരു ഏർപ്പാടാണ്. മെറിറ്റ് അടിസ്ഥാനത്തിലെ നിയമനവും പ്രവേശനവും നടത്താവൂ എന്ന് നിബന്ധന വയ്ക്കണം. Interview ബോർഡിൽ ഗവണ്മെന്റ് പ്രതിനിധികളെ നിയമിക്കണം; അങ്ങനെയുള്ള പ്രതിനിധികൾ അഴിമതിക്കപ്പുറമാണെന്ന് വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട്!

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പ്രൈവറ്റ് വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ അഴിമതി ഒരു ഒറ്റപ്പെട്ട സംഭവമല്ല. പിന്നെ അഴിമതി മാത്രമല്ല ഇവിടെ പ്രശ്നം. ഗവണ്മെന്റ്, വിദ്യാർത്ഥികൾ, സ്വകാര്യ ഉടമകൾ ഇവർ യോജിച്ച് ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ലാഭമുണ്ടാക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ടോ അതോ അവ നഷ്ടത്തിലാണോ നടത്തുന്നത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ ഗവണ്മെന്റ് ശ്രമിക്കണം. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽവേണം ഫീസ് നിശ്ചയിക്കൽ, ഗ്രാന്റ് ഇവയെപ്പറ്റിയൊക്കെ ആലോചിക്കാൻ.

പിന്നെ എല്ലാ നിയന്ത്രണങ്ങളും ഒരു പരിധിവരെയേ ഫലപ്രദമാകൂ. നമ്മുടെ രക്തത്തിലലിഞ്ഞു ചേർന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് അഴിമതി നടത്താനുള്ള പ്രവണത. നമ്മുടെ മനസ്സിലെ ഈ മാലിന്യമാണ് ആദ്യം കളയേണ്ടത്. അതുവരെ നാം ഏർപ്പെടുന്ന ഏതു ഇടപാടുകളിലും അഴിമതി നടമാടും. നിയമം നടത്തേണ്ട ഗവണ്മെന്റും അഴിമതിക്കധീനമാണ്. Corrupted parties, Corrupted judge ഇങ്ങനെയാണിന്നത്തെ സ്ഥിതി. ഈ Vicious circle നിന്ന് മോചനം നേടുന്നതെങ്ങനെയെന്നാണ് ഇന്ന് നമ്മുടെ മുമ്പിലുള്ള പ്രശ്നം. □

മൈക്കിൾ തരകൻ

നിയന്ത്രണങ്ങൾ വേണം, പക്ഷേ...

(ഈ കലാലയത്തിലെ ബി. എ. ഫൈനൽ വിദ്യാർത്ഥിയായ ലേഖകൻ 70-71 കാലത്തെ കോളേജ് യൂണിയൻ പ്രസിഡന്റാണ്—പ.)

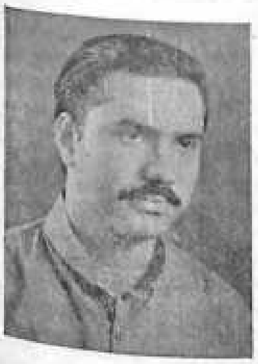

ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലത്തിലുള്ള പ്രസക്തിയെ കുറിച്ച് ചർച്ചചെയ്യുമ്പോൾ രണ്ട് പ്രത്യേക വസ്തുതകൾ കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി ഭാരതത്തിലെ ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലത്തിൽ ഗണനീയമായ സംഭാവനകൾ നല്കിയിട്ടുണ്ട്, ഈ നാട്ടിലെ ഭാഷാമത ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ എന്നുള്ളത് അവിതർക്കിതമായൊരു സംഗതിയാണ്. രണ്ടാമത്തെ വസ്തുത ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയസാമൂഹ്യ ഭാഗധേയമെപ്പോഴും എല്ലാ മത ഭാഷാവിഭാഗങ്ങളും ഏ[...] രൂപപ്പെടുത്താറില്ല എന്നുള്ളതാണ്. ഈ വസ്തുതകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി രൂപം കൊടുക്കുന്ന അനുമാനങ്ങളുപയോഗിച്ചു വേണം വിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലത്തിലെ ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ പ്രസക്തിയെ അവലോകനം ചെയ്യേണ്ടത്.

ഭാരതത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗം ആകമാനമെടുത്തു നോക്കിയാലും അതിലുമുപരിയായി കേരളത്തിലെ സ്ഥിതിവിശേഷം പ്രത്യേകമായെടുത്തു നോക്കിയാലും ഭാഷാമത ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനും ഉദ്ഗതിക്കും നല്കിയിട്ടുള്ള സംഭാവന തികച്ചും ശ്രദ്ധേയമായൊന്നു തന്നെയാണ്. ഇന്നു കേരളത്തിലെ സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കുള്ള സ്വാധീനവും അവർ നല്കുന്ന സേവനത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയും സുവ്യക്തമായ സംഗതികളാണ്.

എന്നാൽ അതേസമയംതന്നെ ന്യൂനപക്ഷ സ്ഥാപനങ്ങൾ അവയുടെ ലക്ഷ്യം, മാതൃക, സംവിധാനം എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ എത്രമാത്രം രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സർവ്വതോന്മുഖവും പ്രഖ്യാപിതവുമായ രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക ലക്ഷ്യങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടു പോകുന്നുണ്ട് എന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ പൊരുത്തക്കേട് പല വിധത്തിൽ പ്രകടമാകാം. ഉദ്യോഗസ്ഥനിയമനം, വിദ്യാർത്ഥി പ്രവേശനം, കലാലയ നടത്തിപ്പ് എന്നിവയിൽ ഉണ്ടാകാവുന്നതോ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതോ ആയ അഴിമതികൾ; അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രയത്നങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന മൂല്യസംഹിതകളുടെ സ്വഭാവം എന്നിവയിലാണ് ഈ പൊരുത്തക്കേട് ഏറ്റവും വ്യക്തമായി പ്രകടമാകുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലത്തിലെ ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെയോ മറ്റു സ്വകാര്യ ഏജൻസികളുടെയോ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നെങ്കിൽ അതു് ഈ മാനദണ്ഡത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കണം.

സ്വകാര്യ ഏജൻസിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നൈയാമികവും ധാർമ്മികവുമായ നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തണമെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതോടൊപ്പം അതിലന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ചില മൗലികമായ ന്യൂനതകൾ കൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി ഈ നിയന്ത്രണങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുവാൻ ധാർമ്മികമായ അവകാശം ആർക്കാണെന്നുള്ളതാണ്. അഴിമതിക്ക് സ്വകാര്യ വിദ്യാഭ്യാസ ഏജൻസികളെക്കാൾ കുപ്രസിദ്ധി നേടിയിട്ടുള്ള രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കൾ വിഹരിക്കുന്ന ഒരു ഗവണ്മെന്റ് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിന് ഇതിനുള്ള അവകാശമുണ്ടോ? മറ്റൊരു പ്രശ്നം വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം സ്വകാര്യ ഏജൻസികളിൽനിന്നും ഭരണാധികാരി വർഗ്ഗങ്ങളിലേയ്ക്ക് മാറുന്നതുകൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ വർഗ്ഗസ്വഭാവം—പിന്തിരിപ്പൻ സ്വഭാവം—മാറുമോ എന്നുള്ളതാണ്. ഇതോടൊപ്പം ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് തനതായ വ്യക്തിത്വംതന്നെ പാരമ്പര്യവും വിശ്വാസ സംഹിതകളും ഉടനീളംകൊണ്ടുപോകുവാനുള്ള അവകാശങ്ങളുടെ ഒരു ഭാഗിക ധ്വംസനമാകുമിതെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ഇതേ ആയുധംതന്നെ രാഷ്ട്രീയ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കെതിരെ പ്രത്യേകിച്ചും പുരോഗമന ശക്തികൾക്കെതിരെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ ഭരണാധികാരി വർഗ്ഗങ്ങൾക്കിതൊരു പ്രോത്സാഹനമാകുകയില്ലേയെന്നും ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. □

എ. സി. ജോസ്

സമൂഹനിയന്ത്രണമേ ശാശ്വതമായ ഫലമുളവാക്കുകയുള്ളൂ

(കൊച്ചിൻ കോർപ്പറേഷൻ മേയർ ശ്രീ. എ. സി. ജോസ്, വിദ്യാർത്ഥി പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ പൊതു രംഗത്തേയ്ക്കുവന്ന ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകനാണ്. കേരള സർവ്വകലാശാലാ സിൻഡിക്കേറ്റ് മെമ്പറും കേരള ഹൈക്കോടതിയിലെ ഒരു പ്രമുഖ അഭിഭാഷകനുമായ അദ്ദേഹത്തിന് സമൂഹത്തിന്റെ നീറുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിൽ വ്യക്തമായ കാഴ്ചപ്പാടുകളാണുള്ളത് — പ.)

ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലത്തിന് കാര്യമായ സംഭാവന എന്തെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? ഒറ്റ വാക്കിൽ മറുപടിപറയാൻ ബുദ്ധിമുട്ടില്ലാത്ത ഒരു ചോദ്യമാണിത്. "ഉണ്ട്". ആ മറുപടിയോടൊപ്പം ചോദ്യത്തിന്റെ കാതലായ വശങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലം കൂടി നാം നോക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കേരളത്തിലാണ് ഇന്നീ പ്രശ്നം ഏറ്റവും സജീവമായി ഉയർന്നുവന്നിരിക്കുന്നതും വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്ക് ഇടനൽകിയിട്ടുള്ളതും. അതുകൊണ്ട് കേരളത്തിലെ ജനതയ്ക്കു മനസ്സിലാകുന്ന രീതിയിൽ ഇതു മനസ്സിലാക്കുകയും ഇല്ലാ എന്നതും തീർച്ചയാണ്. A. D. 52ലാണ് ക്രിസ്തുമതം ആദ്യമായി ഭാരതത്തിൽ കാലുകുത്തുന്നത്. അന്നു മുതലും അതിനുമുമ്പും വിദേശസഞ്ചാരികളുടെയും താത്വികന്മാരുടെയും വിഹാരകേന്ദ്രമായിരുന്നു നമ്മുടെ രാജ്യം. ദാരിദ്ര്യവും, അസമത്വവും, വിദ്യാവിഹീനതയും ഏറ്റവും കൂടുതലുണ്ടായിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ തങ്ങളുടെ വിശ്വാസങ്ങൾ—അതു മതപരമാകട്ടെ, മതേതരമാകട്ടെ – പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും അതുവഴി തങ്ങൾക്ക് അനുയായികളെ ലഭിക്കുന്നതിനും ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗമായി അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ വിദ്യാ സസ്യങ്ങൾ വാരിവിതറിയ ഉദാഹരണങ്ങൾ നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയും.

പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ആഗമനത്തോടെ ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാർ ധാരാളമായി കേരളത്തിലെത്തി. അവരുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വാധീനം അന്നത്തെ നമ്മുടെ എല്ലാ മണ്ഡലത്തിലും പ്രതിഫലിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതിനുശേഷം ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യം ഇവർക്ക് യഥേഷ്ടം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യവും ഇവിടെയുണ്ടാക്കി. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സ്വാധീനവും അതുവഴി സമൂഹത്തിൽ വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന മാറ്റങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളാൻ ജനങ്ങൾ തയ്യാറായി. ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാരുടെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം–മനുഷ്യസ്നേഹപ്രചോദിതമായിരുന്നു–മതപരിവർത്തനമായിരുന്നു. അതിന് അവർ പ്രധാനമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നത് ജനതയെ സ്വാധീനിക്കുവാൻ പറ്റിയ വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കലായിരുന്നു. ഭരണയന്ത്രം തിരിക്കുന്നതിന് കീഴേക്കിടയിലുള്ള ജോലിക്കാരെ മുഴുവൻ ഇറക്കുമതിചെയ്യുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് നാട്ടുകാർ കുറച്ചുപേരെങ്കിലും അതിൽ പരിശീലനം നേടട്ടെ എന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികളും അതിന് കയ്യഴിച്ചു സഹായം നൽകി. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട എല്ലാ വിദ്യാലയങ്ങളും ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാരുടെ ചുമതലയിൽ വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ളതാണ്. അതിലെല്ലാം തന്നെ മതസ്വാധീനപ്രധാനമായ പരിശീലനമാണ് നൽകിയിരുന്നതും.

സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനത്തിനുശേഷം എല്ലാവർക്കും കൂടുതൽ അവസരങ്ങൾ ലഭിച്ചതുകൊണ്ട് മുൻപേതന്നെ ശക്തമായിരുന്ന അടിത്തറയുടെ മുകളിൽ കൂടുതൽ കെട്ടിപ്പടുക്കുവാനുണ്ടായത്. അതിനെ അനുകരിക്കേണ്ട ഉത്തരവാദിത്വം സ്വാഭാവികമായും മറ്റു സമുദായങ്ങൾക്കും ഉണ്ടായി.

വിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലത്തിൽ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ സംഭാവന നൽകിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും നാം വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന രീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ യാതൊന്നും സംഭാവന ചെയ്തിട്ടില്ല എന്നതാണ് സത്യം. അവരെ വേർതിരിച്ചു നിർത്തുന്നതുകൊണ്ട്, നാം വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന സമൂഹം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിന് സഹായകമായ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിന് കാര്യമായി യാതൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. ജനതയ്ക്ക് അക്ഷരാഭ്യാസം നൽകാൻ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ സംഭാവന നൽകിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സാമൂഹ്യപരിവർത്തനത്തിന് ഉതകുന്ന വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലം കാലോചിതമായിട്ടും ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടാകാതിരുന്നതിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വവും കൂടി അവരിലുണ്ട്.

ടി. ഒ. അബ്ദുള്ള

യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടെ പ്രശ്നത്തെ സമീപിക്കുക

(മുസ്ലീം എഡ്യൂക്കേഷൻ സൊസൈറ്റി നിർവ്വാഹക സമിതി അംഗമായ ശ്രീ. അബ്ദുള്ള ഈ കലാലയത്തിലെ ഒരു പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥിയാണ്. ആലുവാ നഗരത്തിലെ എല്ലാ കലാസാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങളിലും മുൻപന്തിയിൽ തന്നെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഇദ്ദേഹം സ്വന്തം അഭിപ്രായം ധീരമായി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിൽ വൈമുഖ്യം കാണിക്കാറില്ല.)

കലാലയ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ ആദ്യകാലംമുതൽ തന്നെ, അതിന്റെ പുരോഗതിക്ക് കാതലായ സംഭാവനകൾ നല്കിയത് ഇവിടത്തെ ന്യൂനപക്ഷങ്ങളാണ്–പ്രത്യേകിച്ചും ക്രൈസ്തവർ. രണ്ടു ദശകങ്ങൾക്കുശേഷമാണ് ഭൂരിപക്ഷ സമുദായങ്ങളിൽപ്പെട്ടവർ ഈ രംഗത്തേക്ക് പൂർണ്ണമായി ഇറങ്ങിയത്. ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിൽ സമുദായഭേദമില്ലാതെ പ്രാരംഭകാലം മുതൽതന്നെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പ്രവേശനം നൽകിയിരുന്നു. അവയൊന്നും ഒരു പ്രത്യേകസമുദായത്തിനോ വർഗ്ഗത്തിനോ വേണ്ടിയുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളായിരുന്നില്ല.

വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിൽ ഗവൺമെന്റിന്റെ നിയന്ത്രണങ്ങൾ വഴി ചിലവുകൾ വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ, ഗ്രാന്റുനൽകുവാൻ ഗവൺമെന്റും അതു സ്വീകരിക്ക...

സ്വകാര്യ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിന് സംഭാവന നൽകിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ ഗുണം ഇടതടവില്ലാതെ അനുഭവിക്കേണ്ടതല്ലേ? "പാടില്ല". നാം സ്വപ്നം കാണുന്ന സമൂഹവും, 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അംഗീകൃതമായ സമൂഹവും, വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നത് മനുഷ്യനെ ശാസ്ത്രീയമായ കാഴ്ചപ്പാടുള്ള ഒരു സാമൂഹ്യജീവിയാക്കണം എന്ന കാഴ്ചപ്പാടാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം സമൂഹത്തിന്റേതായിരിക്കണം.

ഇതിന്റെ അർത്ഥം മതവിദ്യാഭ്യാസം അനുവദിക്കില്ല എന്നുള്ളതല്ല. മതവിദ്യാഭ്യാസം മതത്തിന്റെ സ്വന്തമാണ്. അതു നടത്തുന്നതിന് അവർക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. പക്ഷെ അതു സമൂഹത്തിന്റെ ചിലവിൽ നടത്താൻ പാടില്ല. ഇതു പുതുതായി പൊട്ടിവീണ സംഗതിയല്ല. അമേരിക്കയിലെ സുപ്രീം കോടതി "സിക്രേസ്" എന്ന പ്രസിദ്ധമായ കേസ്സിൽ 20 കൊല്ലം അമേരിക്കൻ ചീഫ് ജസ്റ്റീസായിരുന്ന ജോൺ മാർഷലിന്റെ വിധി ഇക്കാര്യത്തിലുണ്ട്. നിരീശ്വരന്മാർ കൂടി അടങ്ങുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിൽ മതത്തിന്റെ ഭാഷ്യം പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ വിരോധമില്ല. പക്ഷെ അതു സമൂഹത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ ആയിരിക്കരുതെന്നുമാത്രം.

കേരളത്തിലെ ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലം പഴഞ്ചൊല്ലിൽ പറയുന്നതുപോലെ "ചക്കരക്കുട"മാണ്. അതിൽ കയ്യിട്ടവരെല്ലാം നക്കുമെന്നു തീർച്ചയാണ്. അഴിമതിയുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചറിയേണ്ടതോ ഒരു ഗവേഷണം നടത്തി കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതോ ആയ കാര്യമല്ല. അഴിമതിയുണ്ടെന്ന് വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തുന്ന എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നു.

അതു നിയന്ത്രിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം എന്താണ്? നിയമ നിർമ്മാണങ്ങൾ മാത്രമല്ല അതിനു പരിഹാരം. സ്ഥാപനങ്ങൾ സമൂഹത്തിന്റെ വകയാവുകയും നിയമങ്ങൾ സമൂഹനിയന്ത്രണത്തിൽ വരികയും വേണം. അതുമാത്രമാണിതിന് ശാശ്വതമായ പരിഹാരം. □

വാൻ മാനേജ്മെന്റുകളും തയ്യാറായി. സർക്കാർ നോതനുസരിച്ച് അനാദ്ധ്യാപകരുടെ സംഖ്യപോലും ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും ചിലവുകൾ വർദ്ധിച്ചു. സാധാരണ ചിലവുവർദ്ധന വേറെയും. പഴയ ചിലവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഫീസുകൾ വർദ്ധിപ്പിക്കാതെ ചിലവുകൾ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് ഗവൺമെന്റ് ഗ്രാന്റ്-ഇൻ-എയ്ഡ് കോഡ് അംഗീകരിച്ചപ്പോൾ സമ്മതിച്ചതാണ്. പിന്നീടാണ് ഫീസുകൾ വീണ്ടും കുറക്കുവാനുള്ള നിർദ്ദേശം. ഫീസേകീകരണം എല്ലാ നിലയിലും സ്വാഗതാർഹമായ നടപടിയാണ്. പക്ഷെ, അതു വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കടമ സർക്കാരിന്റേതാണ്.

സ്വകാര്യ കോളേജുകൾ നിറുത്തിയിടുക എന്ന വാദം പോലും ഇന്നു കേൾക്കുന്നുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എല്ലാ രംഗത്തിലും മെച്ചപ്പെട്ട രീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളാണ്. കഴിഞ്ഞ വർഷത്തെ കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാലയുടെ പരീക്ഷകളിൽ ഏറ്റവും ഉയർന്ന വിജയശതമാനം കരസ്ഥമാക്കിയത് പിന്നോക്ക ജില്ലയായ മലപ്പുറത്തെ മമ്പാട് കോളേജാണെന്ന് ഇതോടൊത്ത സ്മരണീയമാണ്. അതിനുപുറം ഗവൺമെന്റ് കോളേജിലെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്കുവേണ്ടി സർക്കാർ ഏതാണ്ട് 600ൽ പരം രൂപ ചിലവാക്കുമ്പോൾ ഒരു സ്വകാര്യ വിദ്യാലയത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥിക്ക് സർക്കാർ ചിലവാക്കുന്നത് 250മാത്രം രൂപയാണ്. കലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം കണക്കാക്കുമ്പോൾ പ്രൈവറ്റ് ഏജൻസികളുടെ പ്രവർത്തനം അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് സർക്കാരിനും രാഷ്ട്രത്തിനും കനത്ത സാമ്പത്തികഭാരം വരുത്തിവെക്കുമെന്ന് ഇതിൽനിന്ന് വ്യക്തമാണ്.

അഴിമതി നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് സർവ്വവ്യാപിയാണ്. ഗവൺമെന്റ്തലത്തിലുള്ള അഴിമതി, സ്വജനപക്ഷപാതം എന്നിവയെക്കുറിച്ച് ദിനംപ്രതി എത്രയെത്ര പരാതികളാണുയരുന്നത്. സ്വകാര്യവിദ്യാലയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവയിൽ ഒരു 15 ശതമാനത്തിൽ അഴിമതി നടക്കുന്നുണ്ടെന്ന് സമ്മതിക്കാം. തീർച്ചയും അതു തടയേണ്ടതാണ്. എങ്ങിനെ തടയാം എന്നതാണ് പ്രശ്നം. ടാക്സ് കൊടുക്കാത്ത വ്യാപാരികളുടെ വ്യാപാരം നിർത്തലാക്കുകയല്ലല്ലോ പകരം അവരിൽ നിന്ന് നിയമപരമായ മാറ്റങ്ങളില്ലേ? വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ അഴിമതി അവസാനിപ്പിക്കാനും, സർക്കാർ ഉചിതമായ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണ്. നാമിനി വേണ്ടി ഓരോ കോളേജിനും പ്രവേശനം, ഗവൺമെന്റ് എന്നിവക്കായി സർവ്വകലാശാലയുടെയും ഗവൺമെന്റിന്റെയും പ്രതിനിധികൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സമിതികൾ പ്രവർത്തിക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശം ഉയർന്നിട്ടുണ്ട്. കലാശാലാപ്രതിനിധികൾ കലാലയകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നത് ന്യായീകരിക്കാവുന്നതാണ്. പക്ഷെ, ഗവൺമെന്റിന്റെ പ്രതിനിധികളുടെ കാര്യത്തിൽ വ്യക്തമായും ചില എതിർപ്പുകൾ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞു. കാരണം ഗവൺമെന്റ് പ്രതിനിധി എന്തെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയുടെ മേൽവിലാസത്തിൽ നോമിനേറ്റ് ചെയ്യപ്പെടുന്ന ആളായിരിക്കും എന്നാണ് ഗവൺമെന്റ് നോമിനേഷനുകളുടെ ചരിത്രം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ കടന്നു കൂടുന്ന രാഷ്ട്രീയക്കാർ ഇന്നത്തെ തിന്മകൾ കൂടുതൽ വഷളാക്കുകയേ ഉള്ളൂ. ഉത്തരവാദിത്വബോധത്തോടെ പ്രശ്നങ്ങളെ സമീപിക്കാതെ വികാരങ്ങളെ പ്രതി തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുന്നത് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ നശിപ്പിക്കാനേ ഉതകുകയുള്ളൂ.

സി. എൽ. ക്ളാരൻസ്

ഈ സമുദായ വിവേചനം അവസാനിപ്പിക്കരുതോ?

ഈ കലാലയത്തിലെ എം. ഏ. വിദ്യാർത്ഥിയാണ് ലേഖകൻ.

വിദ്യാഭ്യാസസംസ്കാരികമണ്ഡലങ്ങളിൽ പിന്നോക്കം നിന്നിരുന്ന സമുദായങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിൽ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ വഹിച്ചിട്ടുള്ള പങ്ക് പരിഗണനാർഹവും പ്രശംസനീയവുമാണ്. ഇതുവരെ ഭരണഘടന വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങളുടെ തണൽ ഇവക്ക് പ്രോത്സാഹനം നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

ന്യൂനപക്ഷമായാലും ഭൂരിപക്ഷമായാലും അവർ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സമൂഹത്തിൽനിന്നും അപ്പാടെ മാറിനില്ക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അവരുടെ വളർച്ചയും തളർച്ചയും പൊതുസമൂഹത്തെ തീർച്ചയായും ബാധിക്കും. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ഭാരതവിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിനാകമാനം ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ സ്തുത്യർഹമായ സേവനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്നതും വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല.

ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുള്ള സേവനം അവർ ന്യൂനപക്ഷമായതുകൊണ്ടുമാത്രം നല്ലതായതാണ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ പിഴവായും ശരിയാവില്ല. എന്നാൽ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ നമ്മുടെ സാമൂഹ്യഘടനയിലെ ഒരു ഭാഗമാകയാലും, സവർണ്ണ അവർണ്ണ ചില പ്രത്യേകാവകാശങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതുകൊണ്ടുമാണ് സമൂഹത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തിനു വിലയേറിയ സംഭാവന നൽകുവാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

ഭരണഘടന വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങൾ ന്യൂനപക്ഷസമുദായങ്ങളുടെ വളർച്ചയെ ലാക്കാക്കിക്കൊണ്ടുള്ളതാണ്. ആ അവകാശങ്ങൾ സ്വന്തം പക്ഷപാതപ്രേരിതമായി മാത്രമേ പ്രസ്തുത സമുദായങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കയുള്ളുവെന്ന വസ്തുത നമ്മുടെ ഭരണഘടനാശില്പികൾ മനസ്സിലാക്കാതെ പോയെന്നോ അതിനെപ്പറ്റി വിസ്മരിച്ചെന്നോ ധരിക്കാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ സ്വസമുദായത്തിന്റെ നന്മമാത്രം മുന്നിൽകണ്ടുകൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസസേവനത്തിനായി മുന്നോട്ടുവന്നിട്ടുള്ള ന്യൂനപക്ഷസമുദായങ്ങളുടെ പ്രവർത്തികൾക്ക് ഭരണഘടന നീതീകരണം നൽകുന്നുണ്ട്. ന്യൂനപക്ഷസമുദായങ്ങൾ അവരുടേതായ സംസ്കാരപാരമ്പര്യം നിലനിർത്തുന്നതിന് മാത്രമാണ് വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തുന്നതെങ്കിൽ അതവരുടെ കാര്യം. എന്നാൽ അവ പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളുടെ സ്വഭാവം ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണെങ്കിൽ, അതു ഭാഗികമായിട്ടാണെങ്കിൽപ്പോലും പൊതുതാല്പര്യം കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതായിവരുന്നു. അതായത് ഗവൺമെന്റിന്റെ മേൽനോട്ടം അവിടെയും അനിവാര്യമായിത്തീരുന്നു.

ആത്മാർത്ഥവും പാവനവുമായ ഉദ്ദേശലക്ഷ്യങ്ങളോടെ ആരംഭിച്ച വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ ഇന്ന് അഴിമതിയുടെയും, അനീതിയുടെയും കൂത്തരംഗമായി മാറിയിരിക്കയാണ്. അദ്ധ്യാപകനിയമനത്തിലും, വിദ്യാർത്ഥിപ്രവേശനത്തിലും തലപരിക്കയില്ലാത്ത നയങ്ങളാണ് ഇന്ന് പല വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളും തുടർന്നുവരുന്നത്. ആക്ഷേപാർഹമായ സ്വജനപക്ഷപാതവും, കനത്തമായ കോഴവാങ്ങലും ഈ സ്ഥാപനങ്ങളെ വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളാക്കിയിരിക്കയാണ്. ഇതിനൊരു പ്രതിവിധി കാണേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഒരു മതേതരനിയമത്തിനു മുൻപിൽ ജാതിമതവ്യത്യാസമെന്യേ എല്ലാവരും ഒരേപോലെയാണ്. ആര് നടത്തുന്ന സ്ഥാപനമാണെങ്കിലും അവകാശതുല്യതാബോധം അവിടെ നടക്കണമെങ്കിൽ നീതിയുടെ പേരിൽ ഇടപെടുവാനുള്ള കടപ്പാടും അവകാശവും സർക്കാരിനുണ്ട്. ന്യൂനപക്ഷസമുദായങ്ങൾ നടത്തുന്ന അഴിമതി സാമൂഹ്യവിരുദ്ധവും അക്ഷന്തവ്യമായ കുറവുമാകയാൽ ഗവൺമെന്റ് നിയന്ത്രണം യാന്ത്രികവും, ന്യായയുക്തവുമായ ഒരു കടമമാത്രമായിത്തീരുന്നു. അതിനാൽ സർവ്വകലാശാലക്ക് നിശ്ചയപ്രകാരമുള്ള കമ്മറ്റികളുണ്ടായിരിക്കണം സ്വകാര്യ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിലെ പ്രവേശനനിയമനകാര്യങ്ങളിൽ അവസാനതീരുമാനം കൈക്കൊള്ളേണ്ടത്. ഇപ്രകാരമുള്ള കമ്മറ്റികൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നത് ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങളിന്മേലുള്ള അനധികൃതമായ കൈകടത്തലായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ നിലവിലുള്ള സാഹചര്യങ്ങളെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു അവകാശനിർവ്വചനമാണ് നമുക്കാവശ്യം.

ന്യൂനപക്ഷസമുദായങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുള്ള സേവനങ്ങളെ ആരും നിഷേധിക്കുന്നില്ല, വിലകുറച്ചു കാണിക്കുന്നുമില്ല. അവരോട് നാം കൃതജ്ഞരാണ്, അവരുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ നാം അഭിമാനം കൊള്ളുന്നു. പക്ഷെ പ്രശ്നം മറ്റൊന്നാണ്. അത് ഇന്നിന്റേതാണ്. പൊതുതാല്പര്യത്തിന്റെ ബലിക്കല്ലിൽ വേണമോ

സംശുദ്ധമായ വിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലം സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യം

(അധ്യാപകനായി വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് പ്രവേശിച്ച് ആ രംഗത്തും സാഹിത്യരംഗത്തും അതികായനായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതിനുശേഷം, പൊതുരംഗത്തേക്കിറങ്ങി ഒരു സംസ്ഥാനത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലത്തിന്റെ ഭരണ ചക്രം തിരിക്കുകയും ഇന്നും സമാന്യമായ ഒരു പദവിയിലിരുന്നുകൊണ്ട് തന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനം തുടരുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രഗത്ഭനായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ വിചക്ഷണനുമായി ഞങ്ങൾ ഈയിടെ ഒരഭിമുഖസംഭാഷണം നടത്തുകയുണ്ടായി. അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ച അഭിപ്രായങ്ങൾ ക്രോഡീകരിച്ചതാണ് ഈ ലേഖനം. —പ:)

ഭാരതത്തിലാകമാനംതന്നെ പ്രൈവറ്റ് മാനേജ്മെന്റുകൾ — കൂടുതലും ക്രൈസ്തവ മാനേജ്മെന്റുകൾ—വിദ്യാലയങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു നടത്തിത്തുടങ്ങിയിട്ട് വർഷങ്ങൾ വളരെയായി. വളരെ നല്ല ഉദ്ദേശങ്ങളോടെയാരംഭിക്കപ്പെട്ട ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾ തികച്ചും സ്വതന്ത്രങ്ങളായിരുന്നു. പണം മുടക്കൽ, അധ്യാപകനിയമനം, വിദ്യാർത്ഥിപ്രവേശനം, ശമ്പളം, ഫീസുകൾ എന്നിവ നിശ്ചയിക്കൽ എന്നീ കാര്യങ്ങളിലെല്ലാംതന്നെ ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് സ്വതന്ത്രമായ പാത സ്വീകരിക്കാമായിരുന്നു—പാശ്ചാത്യനാടുകളിലെ സാമുദായിക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഒരു പരിവേഷം ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നെന്നു പറയാം.

കാലം മാറി. വിദ്യാർത്ഥികളും അധ്യാപകരും സംഘടിച്ചു. ഫീസാധിക്യത്തേയും ശമ്പളക്കുറവിനേയും ചൊല്ലി പരാതികളുയർന്നു—സ്വാഭാവികമായും അവർ ഗവൺമെന്റിനെ സമീപിച്ചുതുടങ്ങി. ഒരു സാമൂഹ്യ പ്രശ്നം എന്ന നിലയിൽ സർക്കാരിനിക്കാര്യത്തിൽ ഇടപെടേണ്ടിവന്നു. ഫീസ് കുറയ്ക്കുകയും ശമ്പളം കൂട്ടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മാനേജ്മെന്റുകൾക്കുണ്ടാകുന്ന നഷ്ടം നികത്താൻ ഗ്രാന്റു കൊടുക്കുന്ന ഏർപ്പാടുകളുണ്ടായി. അധ്യാപകർക്കുവേണ്ടി സർക്കാർ നല്കുന്ന പണം അവരുടെ കയ്യുകളിലെത്തുന്നില്ലെന്ന പരാതി സ്കൂൾരംഗത്തുനിന്നുണ്ടായപ്പോൾ സർക്കാർ നേരിട്ടു ശമ്പളം നല്കുവാനേർപ്പാടായി; മാനേജ്മെന്റുകൾക്ക് ഒരു മെയിന്റനൻസ് ഗ്രാന്റും നല്കാൻ തുടങ്ങി.

ഇവിടത്തെ സ്വകാര്യകോളേജുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവയ്ക്ക് ന്യൂനപക്ഷ സ്വഭാവം അവകാശപ്പെടാനൊക്കുമോ?— ഗവൺമെന്റ് ഗ്രാന്റ് സ്വീകരിക്കുകയും സർവ്വകലാശാലാനിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയമായി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, അതിനുപുറം ഇന്നു [illegible] നല്കുന്നതു് സെക്കുലർ വിദ്യാഭ്യാസവുമാണ്. [illegible] പാഠങ്ങൾ പാഠ്യവിഷയത്തിലുൾപ്പെട്ടതായിരുന്നു [illegible] ഇന്ന് നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ. ഈ വിദ്യാസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ന്യൂനപക്ഷ സ്വഭാവം [illegible] വയുടെ മാനേജ്മെന്റുകൾക്ക് മാത്രമായി കാണുന്നു.

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെപ്പോലെ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ വിദ്യാസ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തണമെന്ന് കരുതുന്നതു [illegible] വ്യമാണ്. കൂടിയ ഫീസ് [illegible] പഠിക്കാൻ വിദ്യാർത്ഥികളോ കുറഞ്ഞ ശമ്പളത്തിന് പ്രവർത്തിക്കാൻ അധ്യാപകരോ അധികം ഉണ്ടാവുകയില്ല. തീർച്ച.

അഴിമതികളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചാൽ, പാരമ്പര്യമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അതു വളരെ കുറവാണ്. [illegible] മഴയത്തു തകരകളെന്നപോലെ മുളച്ചുപൊന്തിയ [illegible] വിദ്യാലയങ്ങളിലാണ് ഇന്നു മുഖ്യമായും [illegible]. ശരിയായ അടിത്തറയില്ലാതെ പടുത്തുയർത്തിയ ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങൾ—സാമ്പത്തിക ഭാരം [illegible] ക്കാം— അഡ്മിഷനും നിയമനത്തിനും സംഭാവന [illegible] സ്വീകരിക്കുന്നു. യോഗ്യതകളെ [illegible] തുരത്തുന്നു.

കാലത്തിന്റെ മാറ്റം [illegible] ണം. പണം നല്കുന്ന ഗവൺമെന്റിന് [illegible] അഡ്മിഷനിലും സ്വാധീനം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് [illegible] വർ പറയുന്നു. അതിനുപുറമെ [illegible] കോളേജിന്റെയും നിർവ്വഹണത്തിനായി ഗവൺമെന്റ് [illegible] കൂടി പ്രാതിനിധ്യമുള്ള കമ്മിറ്റി [illegible]. 'ശുദ്ധമായ കരങ്ങളുള്ള' മാനേജ്മെന്റുകൾക്ക് [illegible] ഭയപ്പെടാനൊന്നുമില്ലല്ലോ?

ന്യൂനപക്ഷാവകാശം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ?—ഇതാണ് യഥാർത്ഥപ്രശ്നം. മറ്റൊന്നുകൂടിയുണ്ട്. ന്യൂനപക്ഷാവകാശമെന്നതു് കാലഹരണപ്പെട്ട ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയുടെ ഭാഗമല്ലേ? മതേതരരാഷ്ട്രമായ ഭാരതത്തിൽ ഇനിയും സാമുദായികാടിസ്ഥാനത്തിൽ പൗരന്മാരെ തരംതിരിച്ച് ലേബലൊട്ടിച്ച് ഒരു കാഴ്ചബംഗ്ലാവിലെപ്പോലെ സൂക്ഷിക്കുന്നതു് രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അഖണ്ഡതയ്ക്ക് സഹായകമാണോ? ഭിന്നിച്ചുനിന്നു സാമൂഹ്യ വളർച്ചയെക്കാൾ ഐക്യത്തോടുകൂടിയുള്ള പ്രവർത്തനമല്ലേ [illegible] ശാസ്യം? അതിനാൽ പിന്നോക്കം [illegible] മുദായികമായി തരംതിരിച്ചു കാണാതെ [illegible] ന്യായയുക്തമായ വളർച്ചയെ ലാക്കാക്കി [illegible] ട്ടുനീങ്ങിയാൽ വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിലെ [illegible] എല്ലാ ജീവിതമേഖലയിലുമുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾക്കും [illegible] ത്തായ ഒരു പരിഹാരമാർഗ്ഗമായിരിക്കും അത്.

CAPTAINS OF MEN'S TEAM

Sreekumar, Dhanapal, Siyam, Vinod, Ashok, Abraham Joseph, Giridhar & Rajan

BASKET BALL TEAM — RUNNERS UP MACE TROPHY

HOCKEY — ZONE WINNERS!

VOLLEY BALL — ZONE RUNNERS UP

FOOT BALL — ZONE RUNNERS UP!

TENNIS — UNIVERSITY RUNNERS UP!

ATHLETIC TEAM

CAPTAINS

TABLE TENNIS — DISTRICT CHAMPIONS

TABLE TENNIS — ZONE RUNNERS UP

TENNIS — VARSITY WINNERS

SHUTTLE — ZONE RUNNERS UP

MANORAMA & DR. CHERIAN TROPHY TOURNAMENTS

Vice Chancellor Joseph Mundassery being received

The players being introduced to the guest of honour

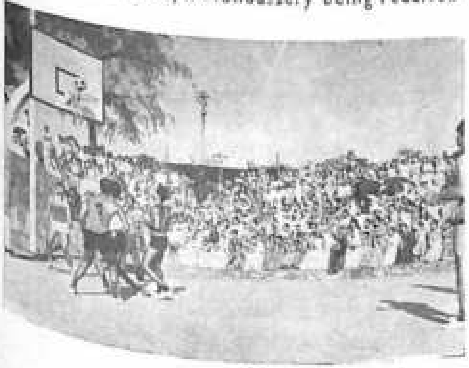

Anxious moments!

The Women equally well !!

Commodor Gopinath at the final

Mrs. Gopinath gave away the Trophies

Viswappan's Coaching to Home Team

Commodor Gopinath being received

COLLEGE SPORTS DAY

H. S. NAGI — RECEIVING THE PRIZE
FOR UNIVERSITY ELOCUTION COMPETITION IN HINDI

WOMEN'S HOCKEY TEAM — ZONE WINNERS

FLYING COLOURS

Captain, Kerala Junior Boys Basket Ball Team
Won Silver in Triple Jump - Sr. Boys at Kottayam Nationals

S. ASHOK

College Champion
Best Athlete of the Year - Winner C. P. Andrews Medal

RAPHAEL - Varsity Volley Ball

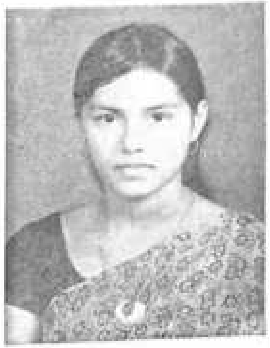

MERCY PHILIP, 'Varsity Tennis
Winner C. P. A. Medal

RAMESH
Jr. State Basket Ball

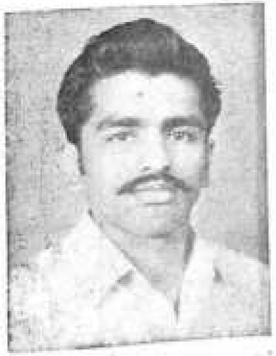

RAMASUBRAMANIAN
-'Varsity Cricket

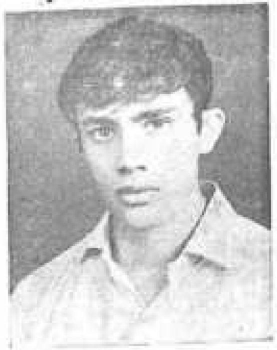

PADMARAJ
College Champion

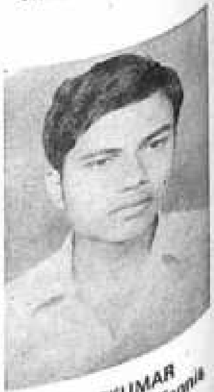

SREEKUMAR
'Varsity Table Tennis

GOLDEN JUBILEE CELEBRATIONS

Prof. K. C. Chacko opened the Science Exhibition

Prof. Mundassery inaugurated the season

Welcome to All

Prof. Chacko delighted by the Exhibits

Jesudas at the Ganamela

SAMASYA — Malayalam Drama

H. E. V. Viswanathan, Governor at the Public Meeting.
On the dias Shr K. M. Cherian, Shri. K. R. Elankath and others

M. S. Girija
College Champion

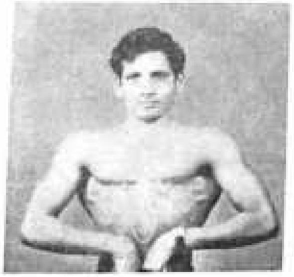

Sasinatha Babu
Mr. U. C.

A Scene from "Athinumappuram"

हिन्दी-विभाग

खोलने पर....

H. S. Nagi, Class I Physics	पेड़ की आत्म-कथा
M. Jayalakshmi, Class II Physics	मित्रता
M. P. George, Sr. P. D. Gr. I	अध्यापक
Elsy T. P, Class I History	याद
P. N. Kamala Davi, Class II Physics	हिन्दी साहित्य का सुवर्ण युग
M. E. Mohamedali, Class III Eng. Literature	न्यूनतम
Syed Mohamedali, Final B. A. Eco.	गाँधीजी और औद्योगीकरण
Jayaprakash Narayanan, I B. A. Eco.	सह-शिक्षा

H. S. NAGI

"पेड़ की आत्म-कथा"

आता है याद मुझ को
गुज़रा हुआ ज़माना।

वह डालियाँ चमन की,
वह मेरा आशियाना॥

देखते ही देखते मैं एक कली से हँसते-फूलते फूल में बदल गया जिसे हर पौ फटने से पहले मखमली ओस अपने आँसुओं के स्पर्श से भिगोती। जो उदय की किरणों के प्रवेश करते ही एक अजीब सी नुरानी चमक के साथ चमकती और फिर न जाने कहाँ गायब हो जाती। पवन के साथ-साथ मैं भी मस्ती में इधर से उधर झूमना और मेरी खुशबू की महक पाकर भँवरे गुन-गुनाते हुए मेरे ईर्द-गिर्द मंडराने लगते जैसे मानो हमारा नाता सालों पुराना हो। उनके मधुर संगीत को सुनकर मेरे हृदय में एक प्रकार का मीठा सा दर्द उत्पन्न होने लगता। इस दर्द के कारण मध रूपी रस बहने लगता जिसे भँवरे तुरंत आकर चूसने लगते। उनके इस कर्म से मेरे शरीर में गुदगुदी होती और मुझे अत्यंत आनन्द भी होता। इसी प्रकार छिड़-छाड़ करते हुए कब दिन ढलने को होता इस का अहसास तक न होता। दिन निकलते ही छेड़-छाड़ और मस्ती का दौर नये सिरे से शुरू हो जाता। इसी दिन और रात के दौरान मैं दिन दुगनी रात चौगनी बढ़ता गया प्रतिदिन बढ़ने से बेखबर।

समय पाकर मैं फूल से, एक सुन्दर सा ऊँचा सा बादलों से घिरा आसमानों से बातें करता हुआ एक पेड़के रूप में बदल गया। क्या मेरा शरीर सा सीधा, गठीला! मेरी बाजुओं काठ की होती हुई भी फौलादी थी जिनपर न जाने कितनी ही छोटी-छोटी डालों का बोझ था। इतना ही नहीं मेरा क्षेत्र इतना फैला हुआ था कि आस-पास के कई पेड़-पौधे मेरी छत्र-छाया में पलते और शायद मुझ से ईर्ष्या भी करते। न जाने कितने ही जीव-जन्तु मुझ पर वास करते। रंग-बिरंगे पक्षी जिनकी चहक बड़ी ही मन लुभावनी होती। नन्हे-नन्हे परिंदे जिनके पर फिलहाल निकले हों उड़ने की कोशिश में मेरी एक डाल से दूसरी डाल की ओर कूदते, फुदकते और इस बीच गिरते भी। उनकी यह हिम्मत कि वे हिम्मत नहीं हारते और लगातार कोशिश करते रहते। इनका यह ढंग देखकर उनके हौसले पर गर्व भी होता और दया भी आती। दया इसलिए कि कई तो बेचारे अपनी इस उड़ान की कोशिश में जख्मी भी हो जाते। कई के यहाँ-वहाँ से पर उखड़ जाते। आखिर वह दिन भी इनके लिए आता जब ये परिंदे पहाड़ों की चोटियाँ पार कर, दूर देश के गाँव की सैर कर लौटते। कोशिश से क्या नहीं होता? किसी ने सच ही कहा है "हिम्मत है मर्दां, तो मददे खुदा"।

बहारें आयी और आती रही। मैं हर एक का सामना करता रहा। आँधी आयी, तूफान आया।

मूसलाधार वर्षा आयी, पतझड आया पर मैं उस से मस्त न हुआ। पर मैं आज तक सावन को न भूला सका सावन के आते ही वीरानों में बहार आ जाती, पशु-पक्षी खुशी के मारे चहकते यहाँ से वहाँ पागलों की तरह घूमते। मेरे पास से बहने वाले झरने से उस की खुशी की कल-कल की मधुर ध्वनी सुनाई पडती और जीव-जन्तु इसी झरने से अपनी प्यास तृप्त करते। हर ओर हरियाली का नजारा ही नजर आता। फूलों की सी रंगत छा जाती।

चांदनी रात में तो चार चांद लग जाते। मंद-मंद पवन बहती, फूलों की महक चारों ओर फैल जाती। चांद की किरणें झरनों से खिलवाड करती, तरंगों के साथ किनारे पर पहुँच कर लोप हो जाती। इस वक्त प्रेम-प्रेमिकाओं का किनारे पर जमघट लगता। मुझे अब तक याद है वही कोई चांदनी रात थी। मेरी छाया में एक प्रेमिका अपने प्रेमी की बाहों में आराम फर्मा रही थी। दोनों एक दूसरे से नोंक-झोंक करते उल्फत के चर्चे छेडते, दृश्य काफी प्यारा था।

अचानक प्रेमिका अपने प्रेमी की बाहों से निकल कर चलने लगी, यह बहाना कर कि उसे घर जल्दी लौटना है। यह सुनकर प्रेमी बडे ही नम्र स्वर में बोला,

वस्ल की रात यहीं आज
गुज़र जाने दो।
मैं तुम्हें प्यार करूँ, प्यार तुम
करो मुझ को॥

इस पर वह लौट आयी और कुछ शर्माई अदा से उसने पूछा 'क्या तुम मुझ से सच प्यार करते हो'? तो प्रेमी ने उसको इस प्रकार उत्तर दिया

ना गुलशन में, ना महफिल में
ना काशानि में रखी है।
तेरी तस्वीर मैंने दिल के
आशियाने में रखी है॥
औ' तेरे ही जाम-ए-उल्फत
औ' हुस्न-ए-पैमाने से
भरा है मेरा दिल-ए-मैखाना॥

शायद वह कोई शायर लगता था और उसकी यह बातें सुनकर मैं मुस्करा उठा और अनायास ही मेरे होंठों से निकल पडा

क्या बात कह गये
ये शराबी होंठ।
सारी मस्ती ये, प्यार की सी है॥

यह खुशी के दिन मैं ज्यादा दिन अनुभव न कर सका। एक दिन की बात है कि, सुबह का वक्त था। सूर्य देवता अपने पूरे रोब से लालिमा उगल रहे थे। वातावरण एक दम शांत, हवा के मानों किसी ने पर काट दिये हों। झरने पर मानों किसी ने बंध लगा दिया हो, और तो और मेरा अपना मन बहुत उदास था — प्रकृति उदास थी। अचानक एक शोर सा हुआ, पशु-पक्षी भय के मारे इधर से उधर उडने लगे। गिलहरियाँ अपने बच्चों को पीठ पर बिठाए पूरी रफतार से एक पेड से दूसरे पेड पर चढने लगी। बंदरियाँ अपने बच्चों को पेट से चिपकाए यों घूर-घूर कर देख रही थी जैसे मानों उन्हें साँप सूँघ गया हो। इस अजीब से वातावर्ण को देख मुझे किसी घटना का एहसास तो ज़रूर हुआ परंतु तुरंत समझ न सका। मैं सोचने की चेष्टा कर ही रहा था कि मेरे कानों में ठक-ठक...... की आवाज़ सुनाई पडी और मैं जब उस दिशा की ओर देखा तो मैं धक सा रह गया। मेरे हाथ पैर सुन्न हो गये, मेरी रगों में खून तेज़ी से दौडने लगा और मुझे कुछ देर के लिए एहसास हुआ जैसे कि समय थंब गया तो, पृथ्वी की गति रुक गयी हो क्योंकि मैंने जो देखा वह मेरेलिए असहनीय था। मैंने देखा कि मेरी छाया में जितने छोटे-मोटे पेड थे उन पर कई आदमी मिलकर अपनी-अपनी कुल्हाडियों से वार कर रहे थे। कई पेड तो गिर चुके थे और बाकी को गिराने की कोशिश जारी थी। इसी चेष्टा में दोपहर हो गयी और कामगार अपना अपना भोजन करने मेरी छाया में आकर बैठ गये। भोजन के बाद कुछ विश्राम किया, उसके बाद वे अपनी-अपनी कुल्हडियाँ लेकर मेरी ओर बढने लगे। मैंने समझ लिया कि अब मेरी बारी थी और मेरा शक सही निकला।

वे कुल मिलाकर ८ या ९ आदमी थे। वे सब मिलकर एक साथ मेरी जडों के करीब चोट करने लगे। कुछ देर तक तो उनकी मेहनत निष्फल नज़र आने लगी। उनकी इतनी चोटें मारने पर भी मेरे शरीर का बाल तक न बैंका है। पर शायद वे भी जिद्दी थे। उन्होंने और ज़ोरसे, और तेज़ी से वार करने शुरू किये। आखिर हर चीज़ की हद होती है और मेरी भी धीरजता अपनी चर्म सीमा पार कर चुकी थी। उनकी हर चोट से मेरे शरीर से चमडा उखडना शुरू हो गया। मेरा दम घुटने लगा और मेरी हर चीख गले तक आकर रुक जाती। शायद उन्होंने मुझे बेजान समझ लिया और अधिक शक्ति से वार करने लगे। इनकी हर चोट से मेरी शक्ति कम होती गयी। चोटें खाते-खाते सांझ ढलने को आ गयी और मैं अब सिर्फ बाल भर स्थान पर अपने आप को सम्भाले खडा था। अंत जालिमों ने अपना जुल्म रोका और एक साथ मिलकर मुझे एक ओर धकेलने लगे, शायद गिराने के लिए। मैंने इनके इस प्रयत्न का भी अपनी रोप ताकत से मुकाबला किया। जब उनको अपनी पराजय का एहसास होता महसूस हुआ तो उनमें से एक बडी ही फूर्ती से मेरी ओर लपका और एक डाल से होता हुआ दूसरी का सहारा लेते अंत मेरी गर्दन तक आ पहुँचा। करीब आकर उसने अपनी कमरसे लम्बी सारी रस्सी निकाली। एक छेडे से गोल फंदा बनाया और मेरी गर्दन में डाल दिया। दूसरा छेडा उसने नीचे अपने साथियों को दे दिया और तुरंत जिस फूर्ती से चढा था उसी तेज़ी से रस्सी के सहारे ही उतर गया। नीचे आकर वह अपने साथियों से मिल गया और फिर सबने मिलकर मुझे नीचे गिराने की कोशिश की और मैं एक बेजान लाश की तरह धडाम् से ज़मीन पर आ गिरा। एक बार मेरे सामने पूरी पृथ्वी घूम गयी और मैं मूर्च्छा में खो गया।

जब मुझे होश आया तो मैंने अपने आपको घोर अंधकार में पाया। कभी बायें लुडकता तो कभी दायें। स्थिति मैं समझ न पाया। जब ध्यान से देखा तो एहसास हुआ कि मेरी बोटी-बोटी काटकर अलग कर दी गयी और वही हाल मेरे अन्य साथियों का था। हम सब को शायद किसी वाहन में ले जाया जा रहा था। इतना ही नहीं, चारों ओर से मोटी रस्सियों से जकडा था और इस पर भी 'टर्पाल' डालकर हमें नज़र बंद कर दिया गया। शायद इस डर से कि कहीं हम राह में बगावत न कर बैठे। इतने सारे दुःख झेलने के बाद इतनी भी शक्ति न रही कि हम अपने आप हिल भी सकें। आखिर हमें एक लकडी के कारखाने में अपने हाल पर छोड दिया गया।

यहाँ आकर भी, बदकिस्मती कि, चैन की सांस न ले पाये। हमें कभी यहाँ तो कभी वहाँ पटका जाता। नौबत यहाँ तक आ पहुँची कि बडे-बडे आरों के ज़रिये अनगिनित भागों में चीरा गया, और किसी एक विभाग में भेजा गया जहाँ मेज़, कुर्सी, बेंच आदि बनाये जाते थे।

हायरी किस्मत! कहाँ से कहाँ पहुँचा दिया। यहाँ आकर भी कई रोज़ तक मैं एक कोने में पडा रहा और चुपचाप अपने ऊपर पडे तख्तों के असहनीय बोझ को सहता रहा। न जाने यह दुखडा कब तक सहना पडेगा, सोचने से आँखों से दो बूंद आँसू टपक पडते और फिर...

"आता है याद मुझ को..........वह मेरा आशियाना।"

ലഘുനിക്ഷേപ പദ്ധതി

അതോടൊപ്പം സമ്മാനങ്ങളും നേടുക

10ക അടച്ച് അംഗമായി ചേരുക.

തുടർന്ന് 60 മാസങ്ങളിൽ നറുക്കെടുപ്പ് നടത്തുന്നതും വിജയി ആകുന്ന നമ്പറിന് താഴെ പറയുന്ന സമ്മാനങ്ങൾ നൽകുന്നതുമാണ്.

ഒന്നാം തവണയ്ക്ക്: 5 സമ്മാനങ്ങൾ

1. 5 പവൻതൂക്കം സ്വർണ്ണമാല
2. ഉഷാ തയ്യൽ മിഷ്യൻ
3. Ums റേഡിയോ
4. റാലി സൈക്കിൾ
5. മൈനർ സ്റ്റീൽ കാബിനററ്

2 മതൽ 59 വരെ തവണകൾക്ക് 101 ക. വീതം

60-ാമത് തവണയ്ക്ക് 5 സമ്മാനങ്ങൾ

1. 5 പവൻ തൂക്കം സ്വർണ്ണമാല
2. ഉഷാ തയ്യൽ മിഷ്യൻ
3. Ums റേഡിയോ
4. റാലി സൈക്കിൾ
5. മൈനർ സ്റ്റീൽ കാബിനററ്

കൂടാതെ 60-ാമത് തവണയ്ക്ക് താങ്കൾ അടച്ച 10 ക.യ്ക്ക് 12 ക. തിരികെ കിട്ടുന്നു.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കും അപേക്ഷാഫാറത്തിനും

കേരളാ കുറീസ് പ്രൈവററ് ലിമിററഡ്

ആലുവാ

Phone: Office 490
Res: 452

M. JAYALAKSHMI

मित्रता

मनुष्य सदा से सामाजिक प्राणि रहा है। मनुष्य को अपना सब काम दूसरों के सहयोग से ही करना पड़ता है। हमारी होशियारी इसी में है कि यहाँ रहकर हम अधिक से अधिक लोगों को अपना मित्र बनायें। वेद ने सब को मित्र की दृष्टि से देखने की सलाह दी है:— "मित्रस्याहं चक्षुषा सर्वाणि भूतानि समीक्षे"। कविवर रहीम ने इस संसारमें रहकर किसी से भी वैर न करनेकी सलाह दी है: क्योंकि अगले जन्म में हम लोग भला कहाँ मित्र को मिल सकेंगे! यह मिलन तो इसी जन्म का है—

'प्रेम प्रीति सबसों भली वैर न हितमित होत
'रहिमन' मा ही जनम की, बहुरि न संगत होत"॥

मनुष्य का स्वभाव दूसरों को मित्र बनाने का ही है। यदि उसे दूसरों से शत्रुता रखनी होती, तो वह समाज में एक साथ न रहकर अलग-अलग रहता।

मित्रता अथवा शत्रुता का जन्म परिचय से होता है। हम जिसे जानते नहीं उससे न तो हमारी दोस्ती हो सकती है और न दुश्मनी। संसार में अनगिनत मनुष्य होते हुए भी क्यों कुछ लोग एक दूसरे की घनिष्ट मित्र बन जाते हैं? इसके अनेक कारण हैं। बहुत से लोगों में स्वार्थवश मित्रता हो जाती है, ऐसे लोगों की मित्रता तो काम पूरा होने तक ही स्थिर रहती है। मित्रता का स्थायी आधार तो एक-दूसरे के गुण पर मोहित होना अथवा दो व्यक्तियों में एक सी आदत का होना है। जिन लोगों की आर्थिक दशा भी समान होती है, उन की मित्रता बहुत दिन चलती है। लेकिन इसका अपवाद है दरिद्र सुदामा और राजा कृष्ण की मित्रता, जो इतिहास प्रसिद्ध है।

संसार में वही मनुष्य सुखी और निश्चिन्त रह सकता है जिसके मित्र होंगे। आज के समाज में मानव का काम दूसरों का विश्वास किए बिना नहीं चल सकता। मनुष्य अपने मित्र का ही विश्वास करता है, शत्रु से वह सदा चौकन्ना रहता है। इससे यह स्पष्ट है कि मित्रता से मनुष्य निश्चिन्त होता है और शत्रुता से चिन्ताएँ बढ़ती हैं।

मित्र जीवन में सदा सहायता करता है। संकट के समय मित्रता ही काम आती है, सुख के समय पर तो बहुत से साथी बन जाते हैं पर सच्चा मित्र विपत्ति में भी साथ देता है। कवि तुलसी ने कहा है "धीरज धर्म मित्र अरु नारी, आपत्तिकाल परखिए चारी"। सच्चा मित्र सदा अच्छी सलाह देकर सच्चा मार्ग दिखाता है, मित्र अपने मित्र की बुराई छिपाकर दूसरों के सामने गुण ही प्रकट करता है। संक्षेप में वे हमें उत्तम जीवन बिताने में हर तरह से सहायता देंगे। इसलिए एक विद्वान ने कहा है कि विश्वासपात्र मित्र से बड़ी भारी रक्षा होती है। जिसे ऐसा मित्र मिल जाय, उसे समझना चाहिए कि खजाना मिल गया है।

मित्रता का जीवन में बहुत महत्वपूर्ण स्थान है। इसलिए मित्र के चुनाव में बडी सावधानी रखनी चाहिए। बुरे लोगों के साथ सदैव बुरा होता है। यदि बुरे मित्र की संगति से एक मनुष्य बिगड जाता है तो फिर उसे ठीक रास्ते पर लाना बहुत ही असंभव बात है। एक कवि ने कहा है :—

"काजर की कोठरी में कै सोइ समानो जाय
एक लीक काजर की लागि है पै लागि है"।

मित्र बनाने का सब से अच्छा अवसर विद्यार्थी जीवन में मिलता है। उस समय हम सैकडों हजारों लोगों के संपर्क में आते हैं जिन में से मन पसन्द मित्र चुना जा सकता है। आजकल लोग मित्र बनानें में बडी जल्दी करते हैं। रेल, मोटर, सिनेमा, बाजार या मेले में एक बार मिलनें पर ही लोग मित्र होने का दावा करते हैं। मित्रता इतनी सस्ती नहीं होती। जल्दी मित्र बनाने वालों में व्यसनी और बुरी प्रकृति वाले अधिक होते हैं। ऐसी मित्रता जितनी जल्दी जुडती है, उतनी ही जल्दी टूट जाती है।

कोई भी व्यक्ति अकेला नहीं रह सकता है। बिना संगी-साथी के जी घबडाता है। साथ में रहने से उस में सहिष्णुता का गुण आता है। हम दूसरों की भूल को क्षमा करने की आदत सीखते हैं। हमारी समझ बढती है। विवेक बुद्धि तीव्र होती है। व्यक्तियों और वस्तुओं के संबंध में हमारी धारणा विस्तृत होती है। हमारी सहानुभूति गहरी होती है।

नीतिकारों ने सज्जन और दुर्जन की मित्रता की उपमा 'गन्ने' एवं 'पेड की छाया' से दी है। सज्जन की मित्रता ऊपर से गन्ना खाने जैसी होती है, जिस में मिठास धीरे-धीरे बढता है। दुष्ट की मित्रता नीचे से गन्ना खाने जैसे होती है। दुष्टों की मित्रता वृक्ष की प्रातः की छाया की भांति होती है जो धीरे-धीरे कम होती है। सज्जनों की मित्रता वृक्ष की दोपहर के बाद की छाया होती है। इस प्रकार यह कहा जा सकता है कि मैत्री करना जीवन की सब से बडी साध है। इस के अभाव में व्यक्ति का जीवन नीरस हो जाता है किन्तु जीवन की सफलता तभी संभव है जबकि दृढ संकल्प का, उच्च-भावना का, सुन्दर रुचि का विश्वासपात्र मित्र प्राप्त हो। □

Gram: MAS HOTEL

Phone: 33364 with (P. B. X.)
ERNAKULAM COCHIN-18

WHILE IN ERNAKULAM STAY AT

MAS HOTEL

BOARDING AND LODGING FOR

COMFORTABLE & HOMELY LIVING

Centrally situated in the heart of the city Very near to Town Rly. Station. Town Hall, Lise Hospital and E. S. I. Hospital. Rooms with modern facility, Telephone in Rooms, Spacious Roof Garden, Car Park and Auditorium.

M. P. GEORGE

अध्यापक

छात्र के आत्म मित्र,
अनभिज्ञता हटानेवाले,
ज्ञान को देनेवाले
उनके होनेवाले नव्य से—
भावनाओं को खोलनेवाले,
सत्य को खोजनेवाले,
लान्छन न जाननेवाले,
विज्ञान को बढानेवाले,
शांति को फैलानेवाले
स्नेह का मूर्तिभाव,
विनम्र का अवतार,
करुणा में अनुपम,
आप सब से आदरणीय हैं।
आप हमारे रक्षाधिकारी हैं।
ऐसा है अध्यापक!
आप से श्रेष्ठ इस जगह में है और कौन? □

Visit!

For all kinds of Piece-Goods and Wedding Saries

RATNAMAHAL

ALWAYE, ALLEPPEY, QUILON.

ELSY T. P.

याद

"प्यारा बाबूटी ! मेरी प्यारी बहिन है नवीसा। उस बेचारी का इस दुनिया में कोई सहारा नहीं है। देखो यह मेरी पेटी है। इस के अन्दर है, मेरी सारी संपत्ति यह तुम लेलो। यह मेरी अन्त्याभिलाष है"।

यह मेरी बडी बहिन की मृत्यू के वक्त की अंतिम वाणी है। संकट देनेवाली यह वाणी मेरे कानों में हमेशा गूँज रही है। उस की स्मृति मेरे दिल को तीर की तरह अब भी छेद रही है। उस चिन्ता से मेरा कलेजा टूट जाता है। हम दोनों एक घोंसले की दो चिडियाँ थीं। मेरी बहिन विधवा हो गयी। वह बेचारी थी। हम दोनों बेकिस्मत थीं। मेरेलिए ही वह जीवन-संधारण करती थी। इस अभागिनी के पालन - पोषण के लिए ही वह कठिन काम करती थी।

इस साल के पहले मेरी बडी बहन एक रूपवती युवति थी। उस का लावण्य अवर्णनीय था। लेकिन उसकी सृष्टि में ब्रह्मा की भी गलती हुई। उस सौन्दर्य - रानी का जन्म एक दरिद्र झोंपडी में ही हुआ। हमारे माँ-बाप दरिद्र थे। वे एक दरिद्र कुटीर में रहते थे।

सोलह साल की उम्र में मेरी बहिन की शादी हो गयी। उस के पति एक जहाज़ में मज़दूरी करते थे। मैं अपने माँ-बाप के साथ उन का पालन-पोषण पाकर रहती थी। लेकिन विधि ने अपना क्रूर और बलिष्ट हस्त इस बेकिस्मत के सिर पर गिरा दिया। बापजी एक हवा गाडी की आकस्मिक विपत्ती में पडे और उनकी रूह शरीर से निकल गयी। उसी दुःख से बेचारी माँ बीमार पडी। फिर भी काल चक्र चलता रहता था। मैं एक छोटी लडकी थी। पर अब मैं पन्द्रह - सोलह साल की कन्या बन गयी। प्रकृति ने मुझ को सुवस्त्र से सजाया। मेरे अंगप्रत्यंग में सौन्दर्य का आकर्षण बढने लगा और मेरी माँ के दिल में आग। माँ सदा चिन्ता में डूब रही थी कि बेटी की शादी वह कैसे करवायेगी। आखिर इस अभागिनी को इस दुनिया में अकेली छोडकर माँ भी स्वर्ग सिधारी। बेचारी अनाथा, मैं बडी मुसीबत में पड गयी। अब मेरी बडी बहिन के सिवा और कोई मेरा सहारा नहीं था। मेरी बहिन और उस के पति दोनों बडे प्यारे और दयालू थे। मैं उनके साथ बहन के पति के घर में रहती थी। मेरी शादी कराने को वे दोनों बडी मेहनत करते थे। मेरा थोडा भी सुखास्वादन क्रूर विधि से सहा नहीं गया। मेरी बहन के पति किसी न किसी बीमारी से अचानक चल बसे। मेरी बहन विधवा हो गयी और हम दोनों निस्सहाय। मेरी बहन इसी मुसीबत के कारण बडे संकट-सागर में डूब गयी। तो भी इस अभागिनी के लिए उसने जीवन-संधारण करने का निश्चय किया। हम दोनों की जीविका के लिए वह कारखानों में मज़दूरी करती थी और अपने काम से बीस-तीस पैसे रोज़ बाकी रख देती मेरी शादी के लिए।

दो-तीन साल बीत गये। कठिन काम से मेरी प्यारी बहन की तबियत धीरे-धीरे खराब हो गयी थी। एक दिन कारखाने में वह काम कर रही थी। कलेजे में जोरों का दर्द महसूस हुआ। एक गाल भर खून वमन किया। वह तुरन्त अस्पताल में पहुँचायी गयी। डाक्टरने कहा कि टी. बी. है, थोडे दिनों में मर जायगी। अस्पताल से घर में लायी गयी। बेचारी मैं रोती ही रही थी। उस समय बाबूटी आया। कारखाने में काम करनेवाला एक युवक था "बाबूटी" मेरी बहन ने उसको पुकारा। वह एक धीमी पुकार थी। उस ने बहन के पास खडे होकर पूछा "क्या है बहिन जी..."

उस ने कहा 'देखो बाबूटी, मेरी प्यारी नवीसा अब अनाथ हो गयी। उस बेचारी का इस दुनिया में कोई सहारा नहीं है। इस समय उस की आँखों से आँसू बह रहे थे। बाबूटी ने जवाब दिया। "मैं हूँ बहिनजी।" फिर उसकी आँखें चमकने लगी। अस्पष्ट स्वर से फिर बोली "बाबूटी यह पेटी तुम्हारेलिए है। यह ले लो।" बस मेरी प्यारी बहिन की रूह निकल गयी।

आज मेरी बहिन का सातवाँ चरम-वार्षिक है। लेकिन ऐसा मालूम होता है कि मेरी प्यारी बहिन का देहवियोग कल ही हुआ। अब मैं भर्तृमती हूँ, पर मेरी प्यारी और इतनी बडी त्यागी बहिन की स्मृति से मेरा कलेजा मानों टूट जाता है। उस बडी त्यागी की आत्मा अब दूर दूर, वहाँ कहीं परलोक से मुझ को देखकर मुसकुरा रही होगी।

P. N. KAMALA DEVI

हिन्दी साहित्य का सुवर्ण युग

हमारी राष्ट्र भाषा हिन्दी को करीब 1000 वर्षों का बहुत लंबा इतिहास है। इन 1000 वर्षों को पंडितों ने चार भागों में बाँटा है— वीरगाथा काल, भक्तिकाल, रीतिकाल और आधुनिक काल। पहले 325 वर्षों को वीरगाथा काल कहलाता है। रीतिकाल और आधुनिक काल भक्तिकाल के बाद आते हैं।

इन चारों भागों में भक्तिकाल हिन्दी साहित्य का सुवर्ण युग माना जाता है। इस समय कवितांगना का रूप और भावने एक विशेष सुन्दरता प्राप्त की। भक्तिकाल में कबीरदास, तुलसीदास, सूरदास, रहीम, जायसी, मीराबाई, रसखान आदि विश्व विश्रुत साहित्यकारों ने हिन्दी साहित्य भंडार को संपन्न किया।

मुसलमान बादशाह भारत को अपने अधीन में ला चुके थे। इस समय हिन्दू जनता के मन में निराशा का

अंधकार छा गया था। समाज की कुरीतियों और अनाचारों के कारण लोगों के बीच अशांति फैल गयी थी। ऐसी समाज को उस समय के कवि ने ईश्वर भक्ति रूपी नया पथ दिखा दिया। उन समाज सुधारक भक्त कवि नें भक्तिकाल को हिन्दी के सुवर्ण युग बनाया।

भक्तिमार्ग के दो भेद हैं— सगुणोपासना और निर्गुणोपासना। सगुणोपासक, ईश्वर को नाम, रूप, गुण आदि होनेवाला समझता है, जब निर्गुणोपासक की दृष्टि में ईश्वर एक निराकार, निर्गुण, अनन्त शक्ति है, जो प्रत्येक जीव की आत्मा में रहता है। सगुणोपासना के राम भक्ति और कृष्ण भक्ति नामक दो भेद हैं। इन विभागों में निर्गुणोपासक ज्ञानाश्रयी शाखा सब से प्राचीन है।

ज्ञानाश्रयी शाखाके प्रथम और प्रधान कवि कबीर थे, जिनको हिन्दू-मुसल्मान एकता का शिल्पी, अनाचार का विध्वंसक और स्वतंत्र चिन्तक के रूप में भी विशेष स्थान मिला है। अपढ होने पर भी उनका मनोविकास विस्मय-जनक था। वे सर्वधर्मसमत्व और सर्वसाहोदर्य के वक्ता थे। वे विग्रहाराधना के कटु विरोधी थे। उनके दोहे में हम वैष्णवों की अहिंसा, अद्वैत के ब्रह्मवाद, और प्रेमाश्रयी शाखा का दर्शन का असर देख सकते हैं। कबीर की मुख्य कृति 'बीजक' नामक दोहा-समाहार है।

प्रेमाश्रयी शाखा में, जीवात्मा और परमात्मा को प्रेमिका और प्रेमी के रूप में चित्रित कर उनके लौकिक प्रेम का दर्शन कराते हैं। इन पृथा में प्रतीकात्मक वर्णन मुख्य हैं। कवि, सुन्दर और साधारण प्रतीकों द्वारा ईश्वर का वर्णन करता है। इस पृथा के नायक महम्मद जायसी हैं, जिन का महा काव्य 'परमावत' आज भी हिन्दी साहित्य-भण्डार का एक अमूल्य निधि माना जाता है।

सगुणोपासक राम भक्त कवि तुलसीदास का नाम उनके 'रामचरित मानस' द्वारा दुनिया भर के लोगों को सुपरिचित हो गया है। 'रामचरित मानस' तुलसीदास की भक्ति, ज्ञान और साहित्य कुशलता का सुन्दर संकलन है। तुलसी राम को भक्ति भाव से देखते हैं। 'रामचरित मानस' के अलावा 'दोहावली', 'गीतावली', 'कवित्त रामायण', 'विनय पत्रिका', 'पार्वती-मंगल' आदि 12 कृतियाँ उन्होंने लिखी हैं जिनके द्वारा

उनकी अपूर्व प्रतिभा का परिचय हम पा सकते हैं।

हिन्दी में प्राचीन काल से ही कृष्ण भक्ति का प्रभाव था। सूरदास के काल में कृष्ण भक्ति उसका ऊँचे पद पर चढी। सूरदास, कृष्णदास, नन्ददास, कुंभनदास, परमानन्द दास, चतुर्भुजदास, छीतस्वामी और गोविन्द-स्वामी, कृष्णभक्ति के 'अष्टकवि रत्नमाला' कहलाते हैं जिन के मध्यमणि सूरदास है।

सूरदास अंध थे। उन की कविता में आत्म समर्पण का भाव है। वे कृष्ण को मित्र समझकर कविता लिखते थे। श्रीकृष्ण की बाल-लीला, राधाकृष्ण की प्रेम आदि के वर्णन में सूर भावोत्कृष्टता, भाषा लालित्य, चमत्कार सौष्ठव और संगीतात्मकता से अनुगृहीत हैं। शब्द चित्र खींचने में सूर का इतना पाटव है कि अंधे होने पर भी उनके शब्द-चित्र जीते-जागते हैं। अष्टकवि रत्नमाला के [illegible] नन्ददास भी एक प्रमुख कवि थे।

मीराबाई कृष्ण भक्ति से अपने आप को भूल कर गीत लिखे थे। वे कृष्ण को अपने पती या प्रेमी समझती थी। कृष्ण के प्रति उनका आत्म निवेदन हृदय की गहराइयों से निकलता है। इसलिए उनके पदों में अनुभूति की तीव्रता, अभिव्यक्ति की सरलता, और भावों की तन्मयता है। मीरा के पदों में हमें विरह व्यथा का हृदय स्पर्शी चित्र मिलता है। इस प्रेम योगिनी की कविता आत्मा की पुष्पाञ्जली है।

भक्तिकाल के इने-गिने मुसलमान कवि के बीच रहीम और रसखान का प्रमुख स्थान है। रसखान ने कृष्ण भक्ति में लीन हो कर 'प्रेमवाटिका', 'सुजान रसखान' आदि काव्य लिखे। वे हिन्दू-मुसलमान एकता का सजीव प्रतीक थे। रहीम एक समाज सुधारक थे। भाषा की सरलता और उपदेशात्मकता रहीम के दोहे की सुन्दर बनाती है। 'रहीम दोहावली', 'मदनाष्टक' आदि उनकी मुख्य रचनायें हैं।

केशवदास भक्तिकाल के अंतिम कवि थे। केशवदास चमत्कार भंगी के लिए आशय सौष्ठव को बलि दे देते थे। इसलिए वे कवि के रूप में विजय नहीं पा सके। उन की रामचन्द्रिका' एक अलंकार पेटक कहलाती है।

M. E. MOHAMEDALI

न्यूनता

है चान्द कितना खूबसूरत,
चान्दनी मन - मोहिनी!
देती है यह सारी जगत को-
ठंडी किरणों की झडी!!

करने लगे कवि - जन इसकी,
अपने कथन में आराधना!
सब सुन्दरियाँ उपमित हुईं
इस मन - मोहिनी के रूप से!!

पाने लगी इस तरह यह—
सब से बढिया स्थान को;
कोई न देखा इस में तब तक—
किसी तरह की न्यूनता!!

पर एक दिन आया ऐसा—
जब जान लिया यह, जगत नें—
कि खूबसूरत चान्द में भी—
बहुत काले दाग हैं!

कोई नहीं है पूर्णता से—
इस सचाचर संसार में;
न्यूनता सब में बसी है,
ज़िन्दगी है न्यूनता!!

□

भक्तिकाल के अन्त होते होते समाज के रूप में कुछ कुप्रथा [illegible] होने लगे जिन का यथार्थ प्रतिबिंब साहित्य में हम पा सकते हैं। पहले जो अशांति थी वह दूर हो गयी। लोग भोग लालसा में लीन हो गये। मदिरा और मदिराक्षी ने ईश्वर भक्ति को लोगों के मन से निष्कासित किया। यह था भक्ती काल का अंत्य और रीतिकाल का प्रारंभ। उस प्रकार वसन्त को पीछे हटा कर घोर वर्षाकाल का उदय हुआ।

□

DHARMADEEPTI, ALWAYE.
(A Company Incorporated in Kerala)

FUNCTIONS FOR PROMOTING CHARITY AND EDUCATION

For Particulars, Contact the Office

DHARMADEEPTI
14/XIII. FRIENDSHIP HOUSE
ALWAYE-1

PHONE: 201

Best compliments from:

LAVANNIA
DEPARTMENT STORE
ALWAYE

Phone: 499

Best compliments from:

ARISTO WATCH HOUSE
Aroma Buildings, ALWAYE.

For all your requirements in Anodised Aluminium Doors, Windows, Handrails, Balusters for Staircases, Wall facioys, Fittings such as Turner Bolts, Hings, Handles, Towel racks, Pelmets, Tea Trolleys, Fish Tanks etc.

PLEASE CONTACT:

ALUMINIUM FABRICATING COMPANY
P. B. No. 1073
M. G. Road, ERNAKULAM.

SYED MOHAMEDALI

गाँधीजी और औद्योगीकरण

गांधीजी की सारी शक्तियाँ गावों में केन्द्रीकृत थी। उन की यही अभिलाषा थी कि भारत का हरेक गाँव स्वयं पर्याप्त हो जाय। उन का सरल एवं शुद्ध सिद्धान्त यह था कि भारत हरेक गाँव उसकी आर्थिक स्थिति में स्वयं पर्याप्त एवं खुश बन जाएगा। विकेन्द्रीकरण ही उन का ध्येय था और उनके मन में गाँव के व्यापार की वृद्धि हो जाने की तीव्र लालसा थी। वे पूर्णतया हस्त-कला के अनुकूल एवं बड़े पैमाने पर उत्पादन के विरोधी थे। उनकी दृष्टि में भारत का प्रत्येक गाव केवल एक ही वस्तु का विभिन्न रूप था। वे केवल गाँवों में ही साधारण जीवन की अंतस्था को देख सके। यदी हम इस रास्ते से चिन्तन करने को तैयार हो जाते हैं, तो बड़ी आसानी से हम यह समझ सकते हैं कि यह तो कोई अचरज की बात नहीं कि गांधीजी औद्योगीकरण के पक्का विरोधी थे। उनकी दृष्टी में औद्योगीकरण के द्वारा समाज में केवल मुट्ठी भर लोग अमीर एवं सुखिमान बन जाते हैं और साथ ही साथ समाज के अधिकतर लोगों के लिए सेवा के अवसर नष्ट हो जाते हैं, और इस प्रकार उन की अभिलाषाओं पर कठापन पड जाता है। इस के फल-स्वरूप वे कभी बड़े पैमाने पर एवं केन्द्रीकृत उत्पादन को आदर नहीं समझ सके। एक बार उन्होंने 'हरिजन' में (Feb. 7, 1934) लिखा कि मैं यह नहीं समझता हूँ कि भारत जैसा एक विस्तृत देश, जिस में निवास करनेवाले करोड़ों लोग चार महीने के लिए, सुख रहने के बाद बड़े पैमाने पर उत्पादन का बड़ा बोझ अपने कंधे पर रख सकते हैं। गाँवों में न पनपने वाले बड़े पैमानें पर एवं केन्द्रीकृत उद्योगों का फल सब कहीं भूख ही भूख होगा। लेकिन जो उद्योग गाँवों में जन्म लेता है वह शायद समाज के लिए उपयोगी बन पड़ेगा। यदि औद्योगीकरण और गांव के बीच में कोई संबंध नहीं है, तो भारत की स्थिति फिर बिगड जाएगी।

भारत के गांवों की छिन्नभिन्नावस्था गांधीजी के लिए अत्यधिक वेदनाजनक बात थी। भारतीय समाज एवं भारत की आर्थिक स्थिति में वे एकता नहीं देख सके। गांधीजी की यह आशा थी कि भारत के युवक लोग गांवों में ही रहे और वे भारत के पुरातन उद्योगों को नवजागरण दें। उन्होंने केवल कच्चे मालों का उत्पादन नहीं चाहा बल्कि व्यापार योग्य वस्तुओं के उत्पादन द्वारा आय बढ़ा देना ही उनका ध्येय था। उन्होंने ऐसी इच्छा प्रकट की कि यहाँ के युवक लोग 'ईख' को कमसे कम अपने उपयोग के लिए 'गुड' के रूप में बदल दे। यद्यपि कुछ विवेक रहित जन उन्हें आधुनिक सभ्यता का विरोधी समझे तो भी उनका मुँह अप्रसन्न नहीं दिखाई पड़ा। हाथ-बुना कपड़ा, हाथ बना कागज़, हाथ कुटा चावल, घर में बनाई रोटी और जाम इत्यादियों को उन्होंने इनकी विशेषताओं का वर्णन दिया। एक बार उन्होंने हरिजन (जनवरी 4, 1934) में लिखा कि चाहे मशीनें समाज के लिए कितने भी

JAYAPRAKASH NARAYANAN K. C.

सह-शिक्षा

सह-शिक्षा शब्द का अर्थ होता है साथ-बैठकर शिक्षा पाना। ऐसा कहने पर ये सवाल उठते हैं — कौन शिक्षा पाता है? किस के साथ बैठकर शिक्षा पाता है? इन सवालों का जवाब देते हुए हम 'सह-शिक्षा' शब्द की व्याख्या इन शब्दों में कर सकते है — एक कक्षा में, एक कमरे में छात्रों और छात्राओं की एक साथ पढाई। पीछे मुड कर देखने पर मालूम हो जाता है कि भारत में सदा इस का विरोध किया जाता था। हमारे पूर्वज स्त्री-शिक्षा से सहमत थे। लेकिन सह-शिक्षा से नहीं। बालक और बालिकाओं के गुरुकुल अलग-अलग एवं एक दूसरे से दूर थे। भारत में ही नहीं बलकी संसार के अन्य भागों में भी - प्राच्य एवं पौरस्त्य यही दशा थी। वह नर के

उपयोगी साबित हो जायें, फिर भी बडी बडी मशीनों के आगमन से सेवा के अवसर नष्ट होने वाले करोडों लोगों को फिर सेवा प्रदान करने में वे असफल हो जाएगी।

गांधीजी की राय है कि बडे पैमाने पर उत्पादन द्वारा समाज के कुछ लोगों का शोषण ही होता है। इस का आखिरी फल कुछ राष्ट्रों का शोषण है। लेकिन उत्पादन एवं उपयोग दोनों का देशीकरण एक अच्छी बात है। यदि उपर्युक्त परिस्थिति होती है तो उत्पादन का अनियंत्रित रूप से बढना खतम हो जायेगा।

यङ्ग इन्ड्या (Young India) में (जन. 16. 1926) गांधीजी ने इस प्रकार अपनी राय व्यक्त की है कि "क्या तुम सब मशीनों का विरोधी हो? मेरा उत्तर ज़ोर से 'नहीं' होगा। लेकिन मैं बडे पैमाने पर का उत्पादन अनियंत्रित रूप से बढने का विरोधी हूँ। मशीन का विजय से अत्यधिक आनन्दास्वादन करने को मैं नहीं चाहता। मैं नशीकरण यंत्रों का पक्का विरोधी हूँ। लेकिन साधारण जनता के बडे बोझ को हल करने वाले छोटे छोटे उपकरणों को मैं स्वागत करता हूँ।

गांधीजी नें मशीनों का तिरस्कार इसलिए किया कि वे (मशीनें) करोडों लोगों का शोषण द्वारा परिशुद्ध और स्वच्छ ग्रामीण जीवन को विजृम्भित कर देती है। व्यापार द्वारा धन इकट्ठा कर सके हैं। लेकिन इस प्रकार के यन्त्र से नियंत्रित जीवन संभव नहीं होगा।

आधिपत्य का ज़माना था।

मगर वह ज़माना अब बदल चुका है। अब नारी भी नर के समान अपना अधिकार जमाना चाहती है। बात यही है तो नारी को शिक्षा के क्षेत्र में नर से क्यों पृथक किया जाय? यही विचार सह-शिक्षा सिद्धान्त के मूल में है। पश्चिमी राज्यों में सह-शिक्षा तो अब आम बात है। भारत में भी सह-शिक्षा की देखा-देखी हो रही है।

इस विषय पर सोचते-सोचते हमारे दिल में कई युक्तियाँ पैदा होती है। इन में से कुछ सह-शिक्षा का समर्थन करने योग्य है, दूसरी युक्तियाँ सह-शिक्षा का विरोध करने की प्रेरणा देती हैं। ये युक्तियाँ क्या-क्या है? इस का हम अलग-अलग विचार करेंगे।

युक्तियाँ सह-शिक्षा के पक्ष में :—

सह-शिक्षा के समर्थक लोग कहते हैं कि उससे हम देश की संपत्ति के अपव्यय से बच सकते है। जब सह-शिक्षा का समर्थन किया जाता है तब हमें अध्यापक-गण, इमारतें, फर्नीचर, पुस्तकालय आदि पर अधिक व्यय नहीं करना पडेगा।

सह-शिक्षा का और एक लाभ यह होता है कि एक ही योग्य अध्यापक की देख-रेख में शिक्षा प्राप्त करने का अवसर छात्र-छात्राओं को मिलता है। उन्हें पृथक शिक्षा देने से यह असंभव बन जाता है।

जब सह-शिक्षा के ज़रिये लडके-लडकियों को आपस में ज़्यादा परिचय पाने का अवसर दिया जाता है तब उनके बीच में मिथ्या आकर्षण कम हो जायेगा। रहस्य बातों को जानने की इच्छा हर एक के दिल में होती है। यह सच है कि स्त्री और पुरुष के दिल में एक दूसरे के संबन्ध में ज़्यादा कुछ समझने की इच्छा बडी मात्रा में बनी रहती है। यह कुछ अवसर पर मानसिक अस्वस्थता का कारण बन जाता है। इस विषमता को दूर करने में सह-शिक्षा काम आती है।

सह-शिक्षा से लडकों की उच्छृंखलता की कम कर सकते हैं। यही नहीं, शालीनता, नम्रता आदि गुण अपनाने का अवसर भी लडकों को प्राप्त होता है। लडकियों में पौरुष, साहस आदि गुण पैदा करनें का अवसर भी सह-शिक्षा प्रदान करती है।

अब नर के समान नारी भी राष्ट्र का नागरिक है। इसलिए नागरिकता के सभी गुण उस में भी होना चाहिए। सह-शिक्षा इस केलिए उचित वातावरण तैयार करती है।

युक्तियाँ सह-शिक्षा की विरोध में :—

सह-शिक्षा के विरोधी लोग ऊपर व्यक्त की गयी युक्तियों से सहमत नहीं। सह-शिक्षा से मितव्य होने की संभावना को वे मिथ्या मानते हैं। केवल तब तक वह ठीक है जब तक कि छात्रों की संख्या बहुत कम है। पर जब छात्रों की संख्या बहुत अधिक हो तब उनको शिक्षा— सह-शिक्षा हो या अलग-देने केलिए नयी-नयी पाठशालायें अवश्य शुरू करना पडता है। इस स्थिति में लाभ क्या? कुछ नहीं।

पश्चिम के विद्यालयों में से प्राप्त चारित्रहीनता का प्रतिदिन उदाहरण यह सिद्ध करता है कि लडके लडकियों के बीच जो सहज आकर्षण है वह सह-शिक्षा से कम नहीं होता प्रत्युतः बढता है। पूर्वजों ने युवक युवती को अग्नि व घी की जो उपमा दी है वह खरी उतरती है।

चूँकि मानव अच्छे गुण देर से और दुर्गुण जल्दी से सीखता है, इसलिए एक दूसरे के अच्छे गुणों को सीख लेने का तर्क भी केवल भ्रम है। इसी कारण यह संभव है कि लडके नाज़ुक और शृङ्गारप्रिय बन जावें और लडकियाँ उच्छृंखल बनें।

सह-शिक्षा के विरोधी लोग कहते हैं कि चाहे तो पृथक-पृथक विद्यालयों में पढने पर भी लडकियों में नागरिकता के सभी गुण पैदा कर सकते हैं। उनमें इन गुणों का विकास भी लाया जा सकते हैं।

इस प्रकार सह-शिक्षा के समर्थक तथा विरोधी लोगों ने अपने-अपने मतों को स्थापित करने लायक युक्तियाँ ढूँढ निकाली हैं। इसलिए 'सह-शिक्षा' के विषय में अपनी सम्मती — अनुकूल या प्रतिकूल — देने के पहले शिक्षा के उद्देश्य के बारे में तर्किक सोचना मैं उचित समझता हूँ।

शिक्षा का संबन्ध मानव जीवन से है। जो शिक्षा उपयोगी नहीं वह व्यर्थ है। इसलिए छात्रों को ऐसी शिक्षा देनी चाहिए जिससे वे अपना भावि जीवन सुखमय बना सकें। भावि जीवन कहने से हमारा लक्ष्य व्यक्ति के पारिवारिक एवं सामाजिक जीवन से है। इसलिए शिक्षा के बाद का उस का कर्म क्षेत्र ही हमारा पथप्रदर्शक बन सकता है। यदि दोनों को एक समान सरकारी या व्यावहारिक नौकरी करनी है; अदालत में वकालत करनी है या धन कमाना है तो सह-शिक्षा का विरोध करने में कोई अर्थ नहीं होगा। इस से स्पष्ट है कि यदि दोनों का समान अधिकार होने का समर्थन होता है तो सह-शिक्षा का भी समर्थन अवश्य होना चाहिए।

इसके विपरीत यदि एक को बाहर का काम तथा दूसरे को घर का काम करना है तो पृथक शिक्षा देना ही ज्यादा अच्छा है। यही उन में भिन्न-भिन्न गुणों का विकास करने के लिए उचित है। बालकों के विद्यालयों में पुरुषोचित गुणों के विकास की सुविधा होवे और बालिकाओं की पाठशाला में नारित्व के विकास की सुविधाएँ।

प्रश्न यह है कि पुरुष और स्त्री का कर्म क्षेत्र कैसा रहे? यदि दोनों का कर्म क्षेत्र एक ही होना है तो सह-शिक्षा उचित है नहीं तो नहीं। हम सब मानते हैं कि आज की दुनिया में पुरुष और स्त्री का समान अधिकार होता है। इसलिए हम निःसंकोच कह सकते हैं कि इस आधुनिक युग में 'सह-शिक्षा' ही श्रेष्ठतम शिक्षा-प्रणाली है।

— जय हिन्द

For Quality printing in ENGLISH, MALAYALAM and HINDI

Contact :-

M. T. S. Press

Rail Road, ALWAYE.

We undertake Printing Booklets, Magazines, Pamphlets, Cartons and any other print jobs.

Remember — M. T. S. — The Quality Printers

PRINTED AT THE MAR THOMA SLEEHA PRESS, ALWAYE.